4

LENİNİST PARTİ VE KADROLAR

Enver HOCA

Derleyen : Garbis ALTINOĞLU
Çeviren : Hasan Asgar GÜRGÖZ

sun
YAYINCILIK

Enver HOCA LENİNİST PARTİ VE KADROLAR

LENİNİST PARTİ VE KADROLAR

Enver HOCA

Derleyen : Garbis **ALTINOĞLU**
Çeviren : Hasan **Asgar GÜRGÖZ**

sun
YAYINCILIK

Birinci Baskı : Ekim 1990
Dizgi : DTR Ajans
Baskı : Günay Ofset

Piyerloti Cad. Dostlukyurdu Sk.
Yeşil Apt. 1/11 Çemberlitaş/İST
Tel: 516 06 84

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....5

Kadrolar İşçi Sınıfının Okulunda Eğtilmelidirler..... 47

Revizyonist Ülkelerdeki İşçi Sınıfı Savaş Alanına İnmeli ve Proletarya Diktatörlüğünü Yeniden Kurmalıdır..... 56

Partimiz Sınıf Mücadelesini Her Zaman Olduğu Gibi Tutarlılıkla, Cesaretle ve Olgunlukla Sürdürecektir..... 87

ÖNSÖZ

İktidarı ele geçiren proletaryanın öncü birliği olan Marksist-Leninist partilerin bürokratik yozlaşmaya uğramaları ve bu yolla oluşan yeni burjuva katmanın iktidara el koymak suretiyle kapitalizmin restorasyonunu gerçekleştirmesi, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinin deneyimlerinin de gösterdiği gibi, çağımızın en önemli sorunlarından biridir. Kruşçevci revizyonistlerin Sovyetler Birliği'nde iktidarı ele geçirmelerinden sonra sosyalist blokta ve uluslararası komünist hareket içinde meydana gelen trajik gelişmeler, —özellikle iktidarda bulunan— Komünist Partilerinin bürokratik yozlaşma tehlikesine karşı korunmaları ve bu Partilerin her zaman proletaryanın gerçek devrimci öncüleri olarak kalmaları için yürütülmesi gereken ideolojik ve siyasal savaşımın, proleter diktatörlüğünün ayakta kalması ve sosyalist inşanın kesintisiz bir biçimde sürdürülmesi için yaşamsal önem taşıdığını göstermiştir.

Aslında burjuvaziye ve diğer sömürücü sınıflara ve bu sınıfların egemen olduğu sosyo-ekonomik formasyonlara ait bir kategori olan bürokrasi, çeşitli nedenlerden ötürü komünizmin birinci evresinde, yani sosyalist toplumda da ortaya çıkabilmekte ve sosyalist devrim, proleter

diktatörlüğü ve sosyalist inşa için büyük bir tehlike oluşturabilmektedir. Lenin, **Devlet ve Devrim** adlı yapıtında Paris Komünü'nün bürokrasiye karşı iki önemli ve etkili önlem —memur ve yöneticilerin sıradan bir işçinin aldığı ücretten fazlasını almaması ve devlet görevlilerinin ve tüm yöneticilerin işçilerce istendiği zaman görevlerinden alınabilmeleri— aldığını belirtmişti. Sosyalizm evresinde, toplumun —daha önceki toplumlardan içerik olarak farklı bir biçimde de olsa— yönetenlerle yönetilenler arasındaki bir farklılığı, bir çelişmeyi barındırması, başka etkenlerin yanısıra proleter öncü ile geniş proleter ve emekçi yığınlar arasındaki farklılıktan kaynaklanan belirli bir hiyerarşik ilişkiyi geçici olarak sürdürme zorunluluğu, proletaryanın, iç ve dış düşmanlarına karşı savaşım amacıyla, kendi genel silahlanmasının yanısıra ordu, güvenlik aygıtı gibi kurumlara gereksinim duyması, bu evrede ürünlerin göreli kıtlığı nedeniyle bölüşümde burjuva hakkının hâlâ yürürlükte olması, ürünlerin paylaşımını, işgücünün ekonominin farklı sektörleri arasında dağılımını, iş disiplininin uygulanmasını ve genel olarak üretimin planlanmasını sağlayacak mekanizmalara gerek duyulması vb. hep bürokratik yozlaşmanın ve dolayısıyla bir kapitalist restorasyonun olası kaynaklarıdırlar. Buna, sosyalist devrimin zaferinden sonra görece uzun bir süre varlığını sürdürecek olan küçük burjuvazinin ve onun saflarından fışkıran kapitalist öğelerin ideolojik ve siyasal etkisi, emperyalist burjuvazinin, dünya gericiliğinin ve yerli gericiliğin kalıntılarının çok yönlü baskısı ve bizzat proletaryanın ve hatta yer yer komünistlerin saflarında meydana gelebilecek bürokratik ve burjuva yozlaşmanın ve proleter —olmayan ideolojilerin etkileri eklenmelidir. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinin deneyimlerinin de gösterdiği gibi, bürokrasiye ve bürokratik yozlaşma tehlikesine karşı savaşım, proletaryanın burjuvaziye karşı tüm sosyalizm tarihsel dönemi boyunca sürdüreceği savaşımın kopmaz bir parçasıdır. Bu tehlike ancak,

insanların yönetiminin yerini nesnelerin yönetiminin aldığı —ve dolayısıyla her türlü siyasal örgütlenmenin ve bu arada proleter diktatörlüğünün ve Komünist Partisinin de ortadan kalktığı—, kafa emeği ile kol emeği arasındaki farklılığın silindiği ve toplumun bayraklarına "herkesten yeteneğine göre, herkese gereksinimine göre" sloganını yazabilecek duruma geldiği sınıfsız topluma ulaşıldığında ortadan kalkmış olacaktır.

Sosyalist devrimlerin, kapitalist gelişme düzeyi açısından görece geri bir ya da bir kaç ülkede zafer kazanması ve bu ülkelerin kapitalist-emperyalist dünyanın kuşatması altında kalması, 1917 Ekim Devriminden bu yana çağımızın tipik bir özelliği olagelmiştir. Bu koşullarda, sosyalist devrimini zafere ulaştırmış olan ülke ya da ülkeler, her zaman emperyalist burjuvazinin, onunla eşgüdüm içindeki yerli gericiliğin ve kalıntılarının ve bürokratik yozlaşma sonucu ortaya çıkan yeni burjuva öğelerin karşı-devrimci girişim, saldırı ve müdahaleleriyle yüzyüze gelmek durumunda olacaklardır. Tarihsel deneyimler, emperyalist burjuvazinin ve yerli gericiliğin provokasyon, entrika ve saldırılarına karşı başarıyla savaşabilen proleter diktatörlüğü rejimlerinin, Parti ve devlet kadrolarının revizyonist-bürokratik yozlaşması sonucunda ortaya çıkan barışçı karşı-devrim tehlikesine karşı aynı uyanıklığı gösteremediklerini ortaya koymuştur. Pratiğin de gösterdiği gibi, Komünist Partisinin ve proleter diktatörlüğü devletinin kadro ve yöneticilerinin bürokratik yozlaşması, sözkonusu barışçı karşı devrimin oluşmasında belirleyici bir rol oynamaktadır. Bundan dolayıdır ki, iktidarı ele geçirmiş bulunan Komünist Partilerinin doğru ve Marksist-Leninist bir örgütsel işleyişe sahip olmaları, kendi proleter karakterlerini titizlikle korumaları, Parti ile işçi sınıfı ve halk arasında ve Partinin yönetici organlarıyla sıradan Parti üyeleri arasında doğru ilişkiler kurmaları, kollektif önderlik, demokratik merkezselcilik, çelik disiplin, eleştiri-özeleştiri gibi normları gerçekten ve hakkıyla uygulamaları yaşamsal bir önem

taşımaktadır. Bürokratik yozlaşma tehlikesinin önlenmesi; komünistlerin sürekli olarak yığınlardan öğrenmelerini, onlara hesap vermelerini, onların eleştirilerine açık olmalarını, onların en önünde savaşmalarını, başta işçi sınıfı gelmek üzere emekçi yığınların giderek daha geniş ölçüde devlet yönetimine ve Parti, devlet ve ekonomi vb. alanlarındaki etkinliklerin denetimine katılmalarını, atamayla işbaşına gelen örgüt ve organların rol ve yetkilerinin giderek seçim yoluyla işbaşına gelen örgüt ve organların rol ve yetkileri yararına daraltılmasını, kitle örgütlerinin rollerinin artırılmasını, bürokratik uygulama ve tutumlara karşı sürekli ve acımasız bir savaşımın sürdürülmesini, Partinin ve yığınların Marksist-Leninist bilinç düzeyinin yükseltilmesini, Parti üye ve kadrolarının yığınlardan kopuk ve yalnızca buyruklar yağdıran ve yönergeler hazırlayan "komutan"lar olmaktan çıkarılmasını, Parti üyeliği ya da yöneticiliğinin komünistlere herhangi bir ayrıcalık sağlamayıp tersine onlara daha büyük görev ve daha ağır sorumluluklar yükleyeceğinin herkesçe kavranmasını vb. gerektirir. Diğer oportünist ve anti-Marksist eğilimlere karşı olduğu gibi, bürokrasiye karşı savaşım da Partinin proleter bileşiminin sürekli olarak güçlendirilmesini, Partinin yeni devrimci öğeler biçiminde sürekli taze kan almasını, Parti içinde ortaya çıkabilecek revizyonist, Troçkist, sosyal-demokratik vb. sapmalara karşı amansız bir ideolojik ve örgütsel savaşım verilmesini, Partinin, devrimci niteliğini yitirmiş, gevşek ve cansız öğelerden sistematik bir biçimde arındırılmasını zorunlu kılar. Bürokratik yozlaşmaya karşı savaşım, bugün değişik revizyonist, tasfiyeci ve Troçkist odaklarca reklamı yapılmaya çalışılan çeşitli burjuva-demokratik önlemlerle —Partinin çelik disiplininin gevşetilmesi, Parti içinde kanat ve hizip özgürlüğünün tanınması, proletaryanın birden çok "parti" içinde örgütlenmesi vb.— asla yürütülemez; revizyonizme ve kapitalist restorasyon tehlikesine karşı savaşımın diğer yüzünden başka bir şey olmayan bürokrasiye karşı savaşım,

ancak Marksist-Leninist Komünist Partisinin önderliği ve yol göstericiliği altında ve işçi sınıfının ve diğer emekçilerin aktif katılımıyla, sınıf düşmanına ve onun bağlaşığı konumundaki anti-Marksist eğilimlere karşı savaşımla birlikte yürütülebilir. Eğer Komünist Partisi militan ve devrimci niteliğini korumuyorsa, doğru bir siyasal ve örgütsel çizgiye sahip değilse, komünist örgütsel ilkeleri ve normları uygulayamıyorsa kaçınılmaz olarak yozlaşacak ve kapitalist restorasyonun yolunu açacaktır. Böylesi partilerde Marksist-Leninist örgütsel normlar oportünist ve burjuva bir içerik kazanır, bilinçli proleter disiplinin yerini gerici ve faşist disiplin, parti-içi demokrasinin yerini tekil yöneticilerin ya da yönetici kliklerin bürokratik otoritesi, Marksist-Leninist eleştiri-özeleştirinin yerini dedikodu, karalama ve saldırı, tüm partinin Merkez Komitesi çevresindeki çelikten birliğinin yerini hiziplerin ve kliklerin ilkesiz dalaşma ve savaşımı alır. Böylesi bir trajik gelişmenin yaşandığı Sovyetler Birliği'nin ve SBKP'nin durumunu çözümleyen Enver Hoca, Kasım 1966'da AEP 5. Kongresi'ne sunduğu Çalışma Raporu'nda şöyle diyordu:

"Revizyonistlerin iktidara geldiği Sovyetler Birliği'nde ve diğer pek çok sosyalist ülkede yer alan gerici, bürokratik ve karşı-devrimci sürecin temelleri, partinin ve devlet mekanizmasının bürokratlaşmasının, partiyi azar azar yıpratan ve onun ruhunu ve devrimci gücünü boğan tehlikeli ve yeknesak şekilciliğin sonucu olarak partinin tedricen yozlaşmasına dayanmaktadır. Bolşevik Partisi yönetiminin ve Stalin'in, sözlerinde haklı ve devrimci olan siyasi, ideolojik ve örgütsel talimatları örgütler ve görevlilerce gittikçe daha boş formüller halinde kullanılmaya başlanmıştı. Bu şekilde, özellikle Büyük Yurtsever Savaş'ın muzaffer sonucundan ve Stalin'in ölümünden sonraki süre içinde, Bolşevik Partisi yavaş yavaş eski canlılığını yitirmeye başladı. Demokratik merkeziyetçiliğin yerini bürokratik merkeziyetçilik aldı, idari önlemler devrimci olanlara üstün geldi, eleştiri ve özeleştiri Bolşevik özelliklerini kaybettiler, devrimci uyanıklık, bürokratik mekanizmanın uyanıklığı haline dönüştü.

"Bu koşullar altında, SBKP'nde komünist saflarda proleter- olmayan duygu ve görüşler oluştu ve kök saldı... Böylece Sovyetler Birliği'nde ayrıcalıklı, halktan ve onun yaşantısından ayrılmış, sınıf duygusu olmayan ve sınıf mücadelesi vermeyen, fakat burjuva ideoloji ve burjuva yaşam tarzından esinlenmiş bürokrat kadroların bir işçi aristokrasisi oluştu." [1] Gerek dünya genelinde ve gerekse Türkiye özelinde Marksizm-Leninizmden etkilendikleri ölçüde revizyonizmin şu ya da bu varyantını oluşturan küçük burjuva demokrat akımlar ve diğer anti-Marksist eğilimler kapitalizmden komünizme geçiş sürecinin karakteristik özelliklerini kavrayamadıkları, daha doğrusu ancak kısmen ya da çarpıtılmış bir tarzda kavrayabildikleri ve aynı şekilde oportünizme ve revizyonizme karşı ideolojik savaşımın anlam ve önemini – ki, kendi sınıfsal konumları gereği bunu hiçbir zaman beceremeyeceklerdir— kavrayamadıkları için sosyalist devrimini yapmış ve sosyalizmin inşasında belli bir mesafe katetmiş olan ülkelerin nasıl olup da geriye, kapitalizme dönebildiklerine bir türlü akıl erdirememekte ya da öbür uca giderek bu ülkelerin hiç bir zaman sosyalist olmamış oldukları sonucuna varabilmektedirler. Sovyet modern revizyonizminin **â la** Gorbaçov revizyondan geçirilmiş orkestra şefliğini kabul eden küçük ve giderek küçülen bir azınlığı bir yana koyacak olursak, Kruşçevcilerin 'reel sosyalizm'ine şu ya da bu ölçüde, bir eleştirellikle yaklaşan küçük burjuva demokrat akımların ötedenberi sergilemekte oldukları kafa karışıklığı, onların Doğu blokundaki 1989 dönüşümüyle birlikte yadsınamayacak bir biçimde açığa çıkmış olan kapitalist restorasyon olayını ve bunun ideolojik, siyasal ve ekonomik boyutlarını ve nedenlerini zerrece kavrayamadıklarını bir kez daha göstermiştir. Marksizm-Leninizmle cilalanmış devrimci demokrasinin yaşadığı ideolojik ve siyasal kargaşa ortamından yararlanmak ve bulanık suda balık avlamak isteyen aşırı oportünist akımlarsa bu durumu, burjuva demokrasisinin ve kapitalizmin sözde üstünlüğünün açık ya da üstü örtülü propagandasını

yapmak, devrim ve sosyalizm uğruna savaşımın boş ve yenilgiye mahkum bir çaba olduğunu kanıtlamaya çalışıyorlar. Bunların başını, sosyal-demokratlarla aralarındaki her türlü biçimsel ayrımı da ortadan kaldırmış olan Avrokomünistler, Marksizm-Leninizme olan düşmanlıklarını ve burjuva yardakçılıklarını 'sol' bir söylem altında gizlemekte uzmanlaşmış olan Troçkistler, kendilerini 'Stalinist'lerin proleter jakobenizmine karşı savaşıma, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin inisiyatifini, Parti'nin ve örgütün yerine geçmeciliğinden korumaya adamış her renkten burjuva ve küçük burjuva sosyalistleri, bilimsel sosyalizmi kendilerine entellektüel hobi edinmiş 'sosyalist demokrasi' düşkünü akademisyenler ve araştırmacılar sürüsü ve bu çevrelerin kuyruğunda sürüklenen ve her türden anti-Marksist görüşlerin mide bulandırıcı kokteylinden kendi eklektik sistemciklerini oluşturan ya da düşünce kırıntıları apartan dönekler ve devrim kaçkınları çekiyor. Bu karşı devrimci koronun kulakları sağır eden akortsuz müziği pek çok deneyimsiz devrimciyi ve işçiyi belli ölçülerde şaşırttığı gibi, onların devrim ve sosyalizm davasının zaferinden kuşku duymasını sağlamayı amaçlıyor.

Ancak, devrime inancını yitirmiş Marksizm-Leninizm döneklerinin ve revizyonist, tasfiyeci ve Troçkist akımların 'tez'lerinin tersine geri ülkelerde ve/ya da tek bir ülkede gerçekleşen sosyalist devrimlerde bürokratik yozlaşma ve kapitalist restorasyon asla bir yazgı ya da kaçınılmaz bir son değildir. İşçi sınıfının ve diğer emekçilerin başındaki Parti, yığınların rolünü ve inisiyatifini sürekli olarak arttırarak, sosyalist demokrasiyi kesintisiz bir biçimde geliştirerek, gevşekliğe, tembelliğe, tutuculuğa, kibirliliğe ve rahatına düşkünlüğe karşı sürekli bir savaşım vererek, militan komünist karakterini titizlikle koruyarak ve her alanda komünist değerleri savunarak devrim ve sosyalizm yolunda yalpalamadan yürüyebilir. Yoksa, Stalin'in de dediği gibi,

"En büyük parti bile gafil avlanabilir, en büyük parti bile tarihten ders almazsa, dayandığı sınıfın militan uyanıklığını her

geçen gün geliştirmezse, sonunda gafil avlanabilir ve gücünü yitirebilir."(2)

Kruşçevcilerin SBKP'nin yönetimini ele geçirerek onu revizyonist, bürokratik ve sosyal-faşist bir partiye dönüştürmeleri ve bu olumsuz gelişmenin uluslararası komünist hareket içinde yarattığı geniş ölçekli yıkımın etkileri ortadadır. Modern revizyonizmin ağına düşen partiler emperyalizmle ve dünya gericiliğiyle devrime ve komünizme karşı stratejik bir bağlaşma oluşturmalarının yanısıra iktidarda oldukları ülkelerde sosyalizmin kazanımlarını yokederek işçi sınıfının ve halkların davasına ağır zararlar verdiler. Ancak, henüz çürümesinin son evresine varmamış olan modern revizyonizm kendisini Marksist-Leninist biçimler, sözcükler ve simgeler altında saklayabiliyor ve çeşitli nesnel ve öznel faktörlerin yardımıyla uğursuz etkinliğini sürdürebiliyordu. Bugün, özellikle Sovyetler Birliği'nde ve diğer revizyonist ülkelerde yaşanan 1989 dönüşümünün sonuçlarından da açıkça görülebildiği gibi, modern revizyonizmin ve onun varyantlarının uluslararası komünist hareket ve dünya devrimci hareketi saflarında yarattığı ideolojik ve örgütsel yıkım olağanüstü boyutlara ulaşmıştır.

Kruşçevci revizyonizmin yarattığı geniş ölçekli maddi ve tinsel yıkım ve onun devrimci güçler, proletarya ve halklar arasında yolaçtığı derin hayal kırıklığı, daha 1960'lı yılların ikinci yarısından başlayarak revizyonizmin bu egemen türüne karşı çeşitli ideolojik tepkilere, 'yeni' devrim teorileri arayışlarına, Marksizm-Leninizmin revizyonu doğrultusunda çeşitli girişimlere neden olmaya başlamıştı. Bu dönemde Guevarist ve Maoist akımların güçlenmesi, Troçkizmin yeniden canlanması, Avrokomünizmin doğuşu, bilinç etkeninin rolünü küçümseyen ve kendiliğindenliği yücelten ve proleter-olmayan sınıf ve katmanların da sosyalizm idealini taşıyabileceğini ileri süren 'teori'lerin ortaya çıkması, işçi sınıfının ve onun Marksist-Leninist

partisinin rolünün yadsınarak onun yerine 'ideolojik önderlik' kavramının geçirilmesi, işçi sınıfının ve onun devrimci öncüsünün yerine gerilla çekirdeklerini, öğrencileri ve aydınları, yoksul köylülüğü ve hatta lumpen proletaryayı geçirme çabaları, partinin devrimci eylem ve savaşım sürecinde kendiliğinden şekilleneceğini ileri süren görüşler ve geri ülkelerde 'kapitalist-olmayan yol'dan sosyalizme geçilebileceği türünden yaklaşımların ortaya çıkması vb. hep Sovyet modern revizyonizminin karşı-devrimci ideolojik ve siyasal etkinliklerinin doğrudan ya da dolaylı sonuç ve ürünleridir. Başında Enver Hoca yoldaşın bulunduğu AEP ve diğer Marksist-Leninist parti ve örgütler, modern revizyonizmin bir diğer varyantı olan Mao Zedung Düşüncesi'nin ve Çin revizyonizminin saptırıcı ve yozlaştırıcı etkilerine ve uluslarası komünist hareket içinde yarattığı dalgalanmalara karşın, Marksizm-Leninizmin ilkelerini kararlılıkla savunmak suretiyle büyük bir tarihsel görevi yerine getirmişlerdir. Başında AEP'nin yer aldığı uluslararası komünist hareket, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in bilimsel ve devrimci teorisini, Lenin'in ve Stalin'in, SBKP'nin, Komintern'in ve Kominform'un görkemli devrimci pratiğini sürdürerek, Yugoslav revizyonizmine, Sovyet modern revizyonizmine, Avrokomünizme, Çin revizyonizmine, Troçkizme ve diğer anti-Marksist akım ve eğilimlere karşı kararlı bir ideolojik savaşım yürüttü.

Sovyet modern revizyonizminin tam iflası ve revizyonizmin bu egemen varyantının çürümesinin doruk noktasına ulaşması, genel devrimci demokratik hareket içindeki ideolojik kargaşayı daha da arttırmıştır. İşçi sınıfının, ancak doğru bir siyasal çizgi izleyen Komünist Partisinin önderliğinde kendi diktatörlüğünü uygulayabileceğini ve sosyalizmi inşa edebileceğini ve revizyonizmin boyunduruğuna giren eski sosyalist ülkelerin kaçınılmaz bir biçimde kapitalizmin yolunu tutacağını kavrayamayan, Jivkov'ları, Jaruzelski'leri, Honecker'leri, Brejnev'leri olduğu gibi onların ardıllarını da 'komünist' ve

'Marksist-Leninist' saymaya devam edebilen ve her türden anti-Marksist ve revizyonist modalara kendini kaptırmaya açık olan küçük burjuva demokratik akımlar tüm dünyada olduğu gibi, ülkemizde de giderek artan ölçüde yalpalamakta, burjuva demokratizminden ve Marksizm-Leninizm tarafından ipliği pek çok kez pazara çıkarılmış olan anarko-sendikalist, Troçkist, sivil-toplumcu ve diğer revizyonist düşüncelerden daha güçlü bir biçimde etkilenmektedirler. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerindeki sözde Komünist Partilerinin ve onların uzun zamandan beri kitlelerden tamamen kopuk ve onlara yabancılaşmış revizyonist-bürokratik önderliklerinin işçi sınıfının ve diğer emekçilerin can düşmanı olduğunu, bu önderliklerin yönettiği partilerin bürokratik burjuvazinin sömürülen yığınlar üzerindeki baskı ve zorbalığının birer aracı durumuna gelmiş olduğunu göremeyen, bu partilerin devrimin ve komünizmin ilkelerine olduğu gibi, Komünist Partilerinin iç işleyişini yönlendiren Leninist normlara ve bu partilerin işçi sınıfıyla, diğer emekçilerle ve kitle örgütleriyle ilişkilerine rehberlik etmesi gereken ilkelere tamamen ihanet etmiş olduklarını kavrayamayan devrimci demokratik örgütler, yalnızca dünya ve Türkiye proletaryası ve halklarını bilinçli ya da bilinçsiz bir biçimde aldatmakla kalmadılar; onlar aynı zamanda Sovyet modern revizyonizminin çizgisinde yürüyen ve 'kendi' halklarını komünizme özgü sembol, terim ve biçimleri kullanarak vahşice ezmekte ve sömürmekte ve böylelikle komünizmin adına ve saygınlığına en ağır darbeleri indirmekte olan revizyonist ve sosyal-faşist partileri ve onların yönettiği karşı-devrimci rejimleri de şu ya da bu ölçüde akladılar. Bugün, gerek muhalefetteki ve gerekse de özellikle iktidardaki revizyonist partilerin devrime ihanetlerine, tasfiyeciliklerine, burjuvazi ile sürdürdükleri işbirliği siyasetine, emperyalizm karşısındaki teslimiyetçiliklerine, proletaryaya, diğer emekçilere ve ezilen uluslara karşı izledikleri karşı-devrimci, sosyal-emperyalist ve sosyal-şovenist çizgiye karşı —en başta Sovyetler Birliği

ve Doğu Avrupa ülkeleri proletaryası ve halkları arasında olmak üzere— dünya ölçeğinde bir tepki gelişiyor. Küçük burjuva demokrasisinin görece küçük ve giderek küçülen bir bölümü, Sovyet modern revizyonizminin geleneksel çizgisini savunmaya devam eder ya da bu çizgiyi Gorbaçovcu bakış açısıyla yeniden yorumlamaya çalışırken, bu eğilimin görece daha büyük ve giderek büyüyen bir bölümü Sovyet modern revizyonizmine duyulan yaygın tepkiden yola çıkarak burjuva-demokratik, sivil toplumcu, tasfiyeci, revizyonist ve Troçkist görüşlerin etkisi altına giriyor.

Yaşanmakta olan ideolojik kargaşa, önemli bir bölümü, henüz, salt siyasal ve örgütsel bir gerilemeye yolaçmakla kalmayıp ideolojik sonuçlar da doğurmuş bulunan 12 Eylül yenilgisinin etkilerinden kurtulamamış olan Türkiye devrimci hareketi içinde kendine uygun bir zemin de bulabilmiştir. Uluslararası ölçekte gelişen revizyonist, tasfiyeci ve Troçkist yönelim,(*) 12 Eylül yenilgisinin karşı-devrimci ideolojik şokunun etkisiyle birleşerek onu güçlendirmekte, geçmiş dönemlerde yaşanan dalgalanmalardan farklı olarak, devrimci strateji ve taktiğin vb. belirli yanlarının eleştirilmesiyle sınırlı kalmayan tartışmaların, bir bütün olarak devrimin ve Marksizm-

---

(*) Büyük Marksist önder Stalin'e burjuvazinin ve emperyalizmin ağzıyla saldırmanın en temel bileşenini oluşturduğu bu yönelimin ilginç bir ürünü de Aralık 1987'de bir dizi Troçkist ve revizyonistin yayımlama küstahlığını gösterdikleri 'Moskova Duruşmaları Sanıkları Temize Çıkarılsın' başlıklı açıklamadır. Bu kişiler, kendi dar klik çıkarları ve doymak bilmez iktidar hırsları nedeniyle Alman ve Japon emperyalistleriyle işbirliğine girişecek kadar alçalan ve Sovyet devletinin yasalarına uygun olarak yapılan açık duruşmalarda suçlarını kendi ağızlarıyla itiraf ettikten sonra cezalandırılan devrim ve sosyalist anayurt hainlerini savunmaya kalkışmak suretiyle yalnızca kendi gerçek yüzlerini sergilemişlerdir.

Leninizmin sorgulanmasına doğru 'derinleşmesi'ni beraberinde getirmektedir. 'Sosyalist' küçük burjuvazimizin tasfiyeciliğin girdabına kapılmış olan sağ kanadında yeralan grup ve akımlar, uluslararası komünist hareketin yaşadığı büyük gerilemeden, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan kapitalist restorasyondan dersler çıkarmak adına yer yer sosyalist, hatta aşırı sol sözlerle ve söylemle süslemeye de çalışarak savundukları burjuva ideolojik-siyasal mevzilere giriyorlar. Bu çerçevede yeralan akımlar diğer şeylerin yanısıra Ekim Devriminin, Bolşevik Partisinin ve Komintern'in devrimci komünist geleneklerini reddettikleri gibi, Marksizm-Leninizmin bir 'bunalım' içinde olduğu 'tez'inden yola çıkarak başta Leninist proleter partisi ve proleter diktatörlüğü öğretileri gelmek üzere bir bütün olarak Marksizm-Leninizmi sorguluyorlar. "Nasıl bir sosyalizm?" sorusunu gündemin birinci maddesi konumuna yükselten ve Stalin'in 'eleştirilmesi'ni ve Stalinizmden arınmayı kendi 'devrimci'liğinin olmazsa olmaz koşulu olarak gören bu tasfiyeci ve anti-Marksist akım esas olarak, içinden yeni çıkmaya başladığımız, ancak etkisi, dünya ölçeğindeki gelişmeler nedeniyle daha derin ve kapsamlı bir nitelik kazanan karşı-devrim döneminde devrimden umudunu kesen, gerileyen ve ideolojik olarak yozlaşan, burjuvazinin dünya ölçeğindeki ideolojik-siyasal saldırısından ve kapitalist-emperyalist sistemin görünürdeki sözde sağlamlığından etkilenen küçük burjuva aydın öğenin tutumunun bir anlatımından başka bir şey değildir. Burjuvazinin desteğiyle estirilen ve onun anti-komünist ideolojik-siyasal saldırısıyla eşgüdüm içindeki revizyonist, tasfiyeci ve Troçkist kampanyaya karşı koymak, Leninist proleter partisi ve proleter diktatörlüğü öğretilerini, devrimci ve komünist gelenekleri savunmak, içinde yaşadığımız bu dönemde gerçekten de yaşamsal bir önem taşıyor. 1920'lerin ikinci yarısında Stalin Sovyetler Birliği'ne, SBKP'ne ve Marksizm-Leninizme karşı Chamberlain'den Troçki'ye değin uzanan bir birleşik cephenin kurulduğunu söylemişti.

Bugün de devrime, Stalin'e ve O'nun kişiliğinde komünizme, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetine ve uluslararası komünist harekete karşı ABD ve Batı Avrupa emperyalistlerinden, Sovyet sosyal-emperyalistlerine, sosyal-demokratlardan Avrokomünistlere, Çin revizyonistlerinden Troçkistlere, sivil toplumculardan anarko-sendikalistlere ve her renkten burjuva reformistinden 'güleryüzlü ve hümanist' bir sosyalizm savunucularına değin uzanan bir birleşik cephenin kurulduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Sözkonusu tasfiyeci eğilimin temsilcileri proleter diktatörlüğü rejiminin anti-demokratik ve bürokratik bir nitelik taşıdığı, bu rejimin gerçekten demokratik bir nitelik taşıması için diğer partilere de örgütlenme özgürlüğü tanınması gerektiği, Leninist bir proleter partisinin iç işleyişinin demokratik olabilmesi için parti içinde farklı programlara sahip farklı kanat ve hiziplerin özgürce örgütlenebilmesi gerektiği, devrimde önderliğin Partinin değil, işçi sınıfının elinde olması gerektiği ('işçi sınıfının doğrudan ve aracısız önderliği' tezi) devrimden sonra Komünist Partisinin yaşamın tüm alanlarında yönetici ve yönlendirici bir rol oynamaması gerektiği ve Partinin rolünün ideolojik rehberlik ve aydınlatmanın ilerisine geçmemesi gerektiği, sosyalizm koşullarında burjuvazinin ve onun kalıntılarının karşı-devrimci etkinliklerinin acımasızca bastırılmasına gerek olmadığı, sosyalizm koşullarında güçlü bir proleter devlet aygıtının varlığının kaçınılmaz olarak bürokratik yozlaşmaya yolaçacağı, şimdiye değin gerçekleşen sosyalist devrimlerde sosyalist demokrasinin sözcüğün gerçek anlamıyla uygulanmamış olduğu, sosyalizm anlayışının yeni baştan gözden geçirilmesi gerektiği vb. türünden bayatlamış ve karşı-devrimci nitelikleri çağımızın tüm proleter devrimlerince pratikte kanıtlanmış ve Marksist-Leninistlerce pek çok kez sergilenmiş ve mahkum edilmiş aşırı oportünist tezlerin reklamını yapmaktadırlar. Ateşini Leninist proleter partisi

öğretisi üzerinde yoğunlaştırmış olan bu tasfiyeci, revizyonist ve Troçkist akımın görüşlerinden bazı kesitler sunalım:

"Somut koşulların zorunlu kıldığı geçici kısıtlamalar ötesinde örgütlenme özgürlüğünü savunmayan bir Marksist sosyalizmden sözetmek mümkün değildir...

"... Kısıtlama ve sınırlama getirilmeyen proletarya ve diğer emekçi sınıf ve tabakaların kitle ve taban örgütleridir ve bunlar içinde örgütlenebilen ***her görüş*** *(abç) serbestçe örgütlenebilmelidir."* (İsmet Öztürk, 'Marksist Hareketin Bunalımı', **İşçiler ve Toplum,** sayı: 8, s. 36-37).

"İşte bunun içindir ki, sosyalizmin benimsediği yasallık kendisini benimseyenlere en geniş örgütlenme özgürlüğünü tanıyan bir çerçevede olmalı ve bu özgürlüğe karşı işlenecek suçlar ağır suç kapsamına alınmalıdır." (Tekin Yılmaz, 'Sosyalizm Örgütlenme Özgürlüğüne Karşı mı?', **Yeni Öncü,** sayı: 4, s. 32).

"Bizim savunduğumuz 'çoğulculuk' çerçevesi kapitalist özel mülkiyetin reddi temeline dayanmaktadır.' (Tekin Yılmaz, 'Sosyalist Demokrasi Bugünün Sorunudur', **Yeni Öncü**, sayı: 5, s. 36).

"Dolayısıyla bir parti olarak örgütlenmiş işçilerin, siyasal örgütlerin de farklı bakış açılarının ortaya çıkması, aynı genel çıkara bağlı da olsa özgül çıkarların teoriler, ideolojiler halinde insanları gruplara bölmesi hem mümkün, hem kaçınılmazdır... ***O zaman bu görüşlerin özgürlüğünün tanınması bu zorunluluğun tanınmasından geçer.*** *İşçi sınıfının hiçbir bölüntüsü burjuvazi karşısında bütün sınıfın yerini alamayacağından, öteki bölüntülerle birlikte yaşamak ve mücadele etmek zorundadır, dolayısıyla onların varlıklarını ve haklarını tanımak zorundadır."* (Ertuğrul Kürkçü, 'Sosyalist Demokrasinin İmkanları ve Güvenceleri', **Yeni Öncü,** sayı: 7, s. 43).

"Sosyalizmde farklı sınıfların görüş ve yaklaşımlarının, hatta aynı sınıf içindeki görüş farklılıklarının yansıyacağı siyasal platform olarak çok partili düzen ve özgür, demokratik

seçimler, aktif yığın demokrasisinin öğeleridir. Buradan şu çıkar ki, sosyalizmin demokratik düzenine karşı çıkmadığı sürece komünist parti dışında partiler kurulabilmeli ve iktidar kavgasına girebilmelidirler."(R. Yürükoğlu, **Sosyalist Sol Konuşuyor,** s. 127).

"Kendilerini devrimin 'öncü'leri olarak niteleyen bir partinin, Bolşevik Partisinin diktatörlüğü idi ortaya çıkan model. Marks ve Engels'in düşündükleri proletarya diktatörlüğü ise bir işçi demokrasisiydi... Lenin'inki, Bolşevik Partisinin 19 kişiden oluşan Merkez Komitesinin ve özellikle genel sekreterin, yani Lenin'in diktatörlüğü idi." (M. Ali Aybar, **Sosyalist Sol Konuşuyor,** s. 153-54).

"Bolşevik Partisi bir yeraltı partisiydi. Gizlilik koşulları yüzünden demokrasiden çok merkeziyetçilik önemliydi. Ve yukardan aşağıydı... Türkiye koşulları çok değişik. Türkiye'de bugün demokratik bir muhalefet için, bir sosyalist hareket için geniş yasal olanaklar var. Bu yasal olanaklar kaçınılmaz olarak daha demokratik bir parti modelini getirir." (Doğu Perinçek, **Playboy**'un Haziran 1988 tarihli sayısından aktaran **Saçak,** sayı: 54, s. 8-9).

"Emekçi halka dayanan sosyalist bir parti bunlardan (burjuva partileri b.n.) korkmaz... Ayrıca, birden çok sosyalist parti olabileceğini de düşünüyorum.

"Sosyalist partilerde 'farklı fikirleri savunan kanatların' zorunlu olarak bulunacağını 1980 öncesinde de belirtiyordum (Doğu Perinçek, **Sosyalist Sol Konuşuyor,** s. 32-33).

"Geleneksel anlayış; bir partide toplanmış öncü sosyalistlerin işçi sınıfı ve kitlelere dışardan bilinç götürmeleri, örgütlemeleri ve 'yönetenlerin yönetemez olduğu tarihi anda' devrimi yapmaları biçimindeydi. Bu anlayış iktidarı ele geçirdikten sonra partinin vazgeçilmez öncülüğü adı altında, monolitik bir yapılanma içinde, toplumun yukardan aşağıya dönüştürülmesi olarak sürdürüldü." (Salih Ural, 'Bugünden Kitlesel Bir Sosyalizm', **Sosyalist Birlik,** sayı: 9, s. 32).

"Sosyalistler kitlelere dışardan ve yukardan aparatçiklerle kumanda etmek mantığını artık terketmeli. Kitlelerin de böyle

tek yanlı bir ilişkiyi istemediklerini artık anlamalı." (aynı yerde, s. 36).

"Maddi çıkar çelişkileri varoldukları müddetçe, politik partiler varlıklarını sürdürürler. Ancak sönümlenme hedefi devlet için olduğu kadar, politik partiler için de geçerlidir.

....

"Proletaryanın çeşitli bölümlerinin ve devrime dayanak olan diğer kesimlerin geçiş sürecinde farklı gündelik çıkarlarının olabileceği ve bu kesimlerin toplumsal gelişmeler hakkındaki önerilerinin şekillenebileceği platformlara gerek duyabilecekleri gerçeği çok partililik ve/veya örgütlülük fikrini gündeme getirir.

"İşçi sınıfının özörgütlenmesinin önemini pratik içinde yadsıyarak, kendi faaliyetini sınıfın bütününün faaliyetinin yerine koyan bir partinin, devlet iktidarını ele geçirmesini ve sürdürmesini işçi sınıfı iktidarının kurulmasının yolu olarak kabul eden anlayış devrimci Marksistlerin programatik yaklaşımına aykırıdır...

"Parti ve devletin birbirlerinden ayrı kalmaları ve partinin iktidar organı olmaması sosyalist demokrasinin bir gereğidir." (abç) (Y. Alogan, S.Z. Çoraklı, N. Demir, O. Dilber, M. Gündüz, S. Koç, E. Kürkçü, S. Oluç, Ş. Ozansü, C. Polat, S. Sarıoğlu, N. Satlıgan, İ. Savaşır, G. Savran, S. Savran, Z. Tombak, N. Tura, A. Ural, **Sosyalist Demokrasi-Birlik Tartışmaları**, s. 95-96).

Aktarılan alıntılardan da görülebileceği gibi yerli tasfiyeci, revizyonist ve Troçkistlerimizin saldırısının asıl hedefi ya da hedeflerinden biri, Leninist proleter partisi öğretisidir. Onlar binbir dereden su getirerek, her türlü hile ve entrikaya başvurarak ve görünürde son derece 'bilimsel' ve 'derin' argümanlara girerek bu öğretinin eksik, yetersiz ya da modası geçmiş olduğunu, yanlış bir biçimde yorumlanmış ve anlaşılmış olduğunu ya da hiçbir gerekçenin arkasına sığınmaya gerek duymaksızın düpedüz yanlış olduğunu söylüyorlar. Bu devrim ve komünizm düşmanlarınının zehirli oklarının Leninist proleter partisi

öğretisine yöneltilmiş olmasında şaşılacak hiçbir şey yok. Bu nedenle biz de burada ağırlığı devrim ve komünizm davasının yüreğini oluşturan Leninist proleter partisi öğretisine yapılan saldırıların —özet bir biçimde de olsa— püskürtülmesine ve yanıtlanmasına vereceğiz. Marksizmin kuruluşundan ve özellikle emperyalizm ve proleter devrimleri çağına girilmesinden bu yana Parti sorunu her zaman oportünistler ve revizyonistlerle devrimci Marksistler arasında yoğun ve sert çatışmaların meydana geldiği bir alan olmuştur. Daha 1903'te RSDİP'nin İkinci Kongresi'nde parti üyeliğinin ölçütleri konusunda Lenin'le Martov arasında çıkan tartışma, her öğrencinin, her aydının ya da her işçinin üye olabileceği, sıkı disiplinden yoksun kitlesel bir parti peşinde olan Menşeviklerin örgütsel oportünizmini ortaya koyuyordu. Lenin Menşeviklerin yaklaşımını şöyle eleştiriyordu:

> *"Martov'un formülü, sözde proletaryanın geniş tabakalarının çıkarlarını savunuyor. Ama gerçekte bu formül, proleter disiplinden ve örgütten ürken burjuva aydınlarının çıkarlarına hizmet eder. Çağdaş kapitalist toplumların ayrı bir tabakası olarak aydınların, özellikle bireyci, disiplin ve örgütsel bakımdan yeteneksiz genel niteliğini hiç kimse yadsımaya kalkışamaz."*(3) **İskra**'nın Menşeviklerin eline geçmesinden sonra bu gazetede yazan Martov, Lenin'in yaklaşımının kaçınılmaz olarak, "bir önderin yönettiği ve yığınlardan kopuk bir bürokratik ve darbeci örgütün" oluşturulmasına yolaçacağını ileri sürüyordu. Lenin'in görüşlerinin uygulanmaya konması durumunda Kongrenin Merkez Komitesinin kuklası olmaktan öteye geçemeyeceğini belirten Plehanov ise böylelikle harekete Sosyal-Demokrasiye (yani komünizme) yabancı olan aktif kahramanlar ve pasif kitleler teorisinin empoze edilmek istendiğini söylüyordu. Ancak Leninist proleter partisi öğretisine en sert saldırı Troçki'den geldi. O, 1904 yılında,

> *"Lenin'in yöntemleri şuna yolaçıyor: Önce parti örgütü kendisini bir bütün olarak partinin yerine geçirir, sonra Merkez Ko-*

mitesi kendisini parti örgütünün yerine geçirir ve en sonunda ise bir 'diktatör' kendisini Merkez Komitesinin yerine geçirir."(4) diyordu. Lenin'i "Partimizin gerici kanadının önderi" olarak niteleyen Troçki, onun işçilere "kışla disiplini rejimi" uygulamaya çalıştığını ileri sürüyordu. Komünist Partisinin, işçi sınıfının en ileri öğelerinden oluşan bir öncü birlik olduğunu reddeden, Parti ile 'geniş katman', sınıf ve Cephe vb. arasındaki sınır çizgisini kaldıran, Partinin farklı ve karşıt çizgilerin bir savaşım arenası olduğunu savunan oportünist ve revizyonist görüşler Leninist proleter partisi öğretisinin yadsınması temeli üzerinde yükselirler. Örneğin, Tito 1947'de şöye diyordu:

"Yugoslavya Komünist Partisinin, Halk Cephesinin programından ayrı bir programı var mıdır? Hayır. Komünist Partisinin ayrı bir programı yoktur. Halk Cephesinin programı partinin de programıdır."(5) Parti içinde iki çizginin varlığını meşrulaştıran, bunu ilke düzeyine çıkaran ve "Burjuvazi Komünist Partisinin içindedir." sloganını yaratan Çin revizyonistleri de partilerini gerçek bir hizipler koalisyonu olarak algılıyorlardı. Proletarya ile burjuvazi arasında tüm sosyalizm tarihsel dönemi boyunca sürecek olan sınıf savaşımının proleter devrimci öncünün saflarına da yansımasının kaçınılmaz olduğunu ileri süren Çin revizyonistleri Komünist Partisinin, "çeşitli sınıfların unsurlarının oluşturduğu bir blok partisi değil, proletaryanın **yekpare** partisi.." (Stalin) olduğu gerçeğini reddediyorlardı.

Yerli tasfiyecilerimizin ve onlara esin veren sosyal demokratların ve Troçkistlerin(6) 'tez'leri, yalnızca Leninist proleter partisi öğretisine değil, aynı zamanda kapitalizmden komünizme geçiş sürecine ve proleter diktatörlüğüne ilişkin Marksist-Leninist yaklaşıma da ağır ve sinsi bir saldırı anlamına gelmektedir. Herşeyden önce bu baylar, proletaryanın bilimsel sosyalizmin incelenmesi ve propagandasıyla uğraşan bir dernek ve bir 'özgür tartışma

kulübü' değil, burjuvaziye karşı acımasız bir sınıf savaşımı vermekle yükümlü bir savaş örgütü yaratmak zorunda olduğunu kavrayamıyorlar. Proletaryayla burjuvazi arasındaki çelişmenin ve sınıf savaşımının keskinleştiği emperyalizm ve proleter devrimleri çağının deneyimleri, proletaryanın en ileri öğelerinden oluşan, çelik disiplinli ve hiziplerin varlığıyla bağdaşmaz bir öncü birliğin, yeni tip bir devrimci partinin proleter devriminin olmazsa olmaz koşulu olduğunu pek çok kez ortaya koymuştur. Parti içinde farklı program, platform ve çizgilerin kristalize olmasına ve kendi 'disiplin'lerine sahip ayrı merkezler olarak örgütlenmelerine izin verilmesi teorisi, partinin felce uğratılması ve ölümü teorisi, proletaryayı acımasız ve deneyimli sınıf düşmanları karşısında silahsız ve savunmasız bırakma teorisi ve onu, sömürücü sınıfların ideolojik ve siyasal etkisi altında yalpalamaya hazır olan küçük burjuva bağlaşıklarına önderlik edebilme yeteneğinden yoksun bırakma teorisidir. Eğer gerçekten iktidarı eline geçirmek, devrilmiş sömürücü sınıfların karşı-devrimci girişimlerini ezmek ve sosyalizmi başarıyla inşa etmek istiyorsa, proletaryanın devrimci öncüsünün, saflarında ortaya çıkabilecek oportünist ve revizyonist eğilimlere karşı acımasızca savaşım vermesi ve ideolojik ve örgütsel açıdan kendisini sürekli olarak pekiştirmesi şarttır. Lenin,

> *"Saflarımızda reformistler, Menşevikler varolduğu sürece, proletarya devriminde zafer sağlamak olanaksızdır, onu korumanın olanağı yoktur. Bu apaçık bir ilke sorunudur; ve Rusya'nın deneyleriyle olsun, Macaristan'ın deneyleriyle olsun, kesinlikle doğrulanmıştır... Menşevikler, reformistler ve küçük burjuva demokratları partimizde kalmış olsalardı, Rusya'da bir çok kez ortaya çıkan güç durumlar, kaçınılmaz olarak, Sovyet rejiminin devrilmesiyle sonuçlanırdı."*(7) diyordu.

Lenin tüm siyasal yaşamı boyunca küçük burjuvazinin ve aydınların, disipline duydukları içgüdüsel düşmanlığa ve onların burjuva demokratizmlerine karşı savaşmış ve merkezinde siyasal polise karşı savaşım sanatında ustalaşmış

profesyonel devrimcilerden oluşan ve çelik disiplinli bir çekirdek bulunan bir parti olmadan proletaryanın ve diğer emekçilerin kapitalizme ve gericiliğe karşı sınıf ve yığın savaşımlarını başarıyla sürdürmelerinin olanaksız olduğunu öğretmişti.

İşçi sınıfının, farklı bölüntülerinin bulunduğu ve bu bölüntülerin farklı çıkarlara ve farklı bakış açılarına sahip olacakları düşüncesinden yola çıkarak proletaryayı çok-başlı ve çok-merkezli bir sözde partiye mahkum etmek ya da gerek devrimden önce ve gerekse devrimden sonra proletaryanın birden çok parti içinde örgütlenebileceğini, hatta örgütlenmesi gerektiğini savunmak devrimi olanaksız hale getirmek demektir. Proletaryanın bazı bölüntülerinin çıkarları ve bakış açıları, diğerlerininkinden **bir ölçüde** farklı olabilir; hatta proletaryanın bazı kesimlerinin kısa erimli çıkarları bir bütün olarak sınıfın uzun erimli çıkarlarıyla çelişebilir bile. Ama bundan hareketle, proletaryanın ileri ve sınıf bilinçli öğelerini, —sınıfın genel ve uzun erimli çıkarlarını gözetebilecek, bu çıkarları onun şu ya da bu kesiminin /bölüntüsünün özel ve kısa erimli çıkarlarının önüne koyabilecek ve Marksist-Leninist bir program, taktik ve örgüt anlayışı temeli üzerinde birleşebilecek düzeydeki temsilcilerini—sınıfın yığınından ayrı bir partide örgütlemeyi reddetmek saçma ve gerici sonuçlara götürür. Gene bu gerekçelerden yola çıkarak sınıfın farklı bölüntülerini ayrı ayrı 'parti'ler halinde örgütlemeyi ya da Komünist Partisi içinde farklı hizip ve kanatların bulunması gerektiğini savunmak, burjuvazinin işçi sınıfının geniş yığınları üzerindeki ideolojik etkisiyle uzlaşmak, kendiliğindenliğe tapınmak demektir. Marks ve Engels **Komünist Manifesto**'da komünistler için şunları söylüyorlardı:

> *"Bir yandan proleterlerin değişik ulusal savaşımlarında, **ortak, tüm proletaryanın her türlü milliyetten uzak çıkarlarını** (abç) belirtir ve öne sürerler, öte yandan da proletarya ile burjuvazi arasındaki savaşımın geçirdiği çeşitli*

gelişme aşamalarında her zaman tüm hareketin çıkarlarını (abç) temsil ederler."(8) Komünistlerin istek ve istencinden bağımsız olarak, işçi sınıfının şu ya da bu bölüntüsünün dar, sınırlı ve kısa erimli çıkarlarını savunan siyasal eğilimlerin ortaya çıkması ve bunların ayrı örgütler biçiminde kristalize olması olanaklıdır. Ama proletaryanın ileri ve sınıf bilinçli öğelerinin görevi bu oportünist eğilimlerle, bu siyasal darlık ve gerilik belirtileriyle uzlaşmak ve onların peşinde sürüklenmek değil —ki, bu durumda proletarya burjuvazinin ya da küçük burjuvazinin siyasal kuyruğu haline gelir ve ne uzun erimli çıkarlarını ve hatta ne de kısa erimli çıkarlarını savunabilir— proletaryanın sendika, kooperatif, gençlik örgütü, kadın örgütü gibi tüm diğer örgütlerini yönetme ve yönlendirme yeteneğine sahip en yüksek örgütünü, yani Komünist Partisini kurmaktır. Lenin şöyle diyordu:

> *"Belirli bir sınıfın kitlesinin kendi öz çıkarlarını ve kendi durumunu anlamayı öğrenebilmesi için, kendi politikasını yürütmeyi öğrenebilmesi için salt bunun için, derhal ve her ne pahasına olursa olsun bu sınıfın öncü unsurlarından oluşmuş bir örgüt gereklidir, hatta başlangıçta bu unsurlar sınıfın çok küçücük bir parçasını oluşturuyorlar bile."*(9)

Proletaryanın, farklı çıkarlara ve görüşlere sahip farklı katman ve bölüntüleri olduğu gerekçesiyle farklı partiler içinde örgütlenmesini savunmak, gerek devrimden önce ve hatta gerekse de devrimden sonra —burjuvazinin uluslararası bağlantıları, yönetim deneyimi, üretim araçlarının önemli bir bölümünü hala elinde tutuyor olması, küçük burjuva yığınların burjuvaziyi izleme alışkanlıkları vb. nedeniyle— proletaryayı kendisinden daha güçlü olan burjuvazi karşısında silahsızlandırmak ve saflarını bölmek suretiyle onu güçten düşürmek anlamına gelir. Marksist-Leninistlere düşen görev, işçi sınıfının geri ve sınıfın genel ve uzun erimli çıkarlarını kavrayamayan kesimlerinin kuyruğuna takılmak ve işçi sınıfının bütününün gerçek çıkarının kapitalizmin devrim yoluyla yıkılmasında, proleter

diktatörlüğünün kurulmasında ve sosyalizmin inşasında yattığını henüz göremeyen bölüntülerinin ideolojik, siyasal ve örgütsel konumlarıyla uzlaşmak değildir. Komünist bilince ulaşan ve Marksist-Leninist bir program, örgüt ve taktik anlayışı temeli üzerinde birleşen ileri işçiler ve onlarla yazgı birliği içindeki komünist aydınlar, proletaryanın öncü birliğini oluşturmak, sınıfın gericiliğe ve kapitalizme karşı kendiliğinden savaşımına bilinçli ve sosyalist bir içerik kazandırmak ve diğer emekçi yığınları proletaryanın çevresinde toplayarak kapitalist düzeni ve burjuva devletini zor yoluyla yıkmak için hiç zaman yitirmeksizin çok-yönlü bir savaşıma girişmekle yükümlüdürler. Bütün bunlar Marksizm-Leninizmin ABC'sidir. Ama aydın demokratizminin ve örgütsel anarşizmin batağına saplanmış ve proletaryanın sınıf savaşımının katı gerçeklerinden bütünüyle kopmuş ya da belki bu gerçekleri hiçbir zaman tanımamış tasfiyeci oportünistlerimiz bunların hepsini "unutmuşlardır".

Burjuvazi ve diğer sömürücü sınıflar, kendi siyasal ve parlamenter partileri olmadan da yapabilirler. Onların gerçek güçleri burjuva-demokratik ya da diğer rejimlerinin dekorunu oluşturan parlamentoda ya da siyasal partilerde değil, sürekli ordu, polis ve bürokraside yatmaktadır. Bilinçsiz işçilerin ve diğer emekçilerin, sömürücü azınlığın yönetimi olmadan yaşamanın olanaksız olduğuna ilişkin — ve burjuvazi tarafından binbir yolla sürekli olarak beslenen— gerici önyargıları, egemen sınıfların maddi ve entellektüel üretim araçları üzerindeki denetimleri ve burjuvazinin uluslararası dayanışması vb. hep burjuvazinin egemenliğinin yıkılmasını alabildiğince güçleştiren etkenlerdir. Proletarya ve diğer emekçiler Marksist-Leninist partinin önderliğinden yoksun olarak burjuvazinin iktidarına ağır darbeler indirebilir; hatta bazı özel koşullarda onun iktidarını yıkabilirler de. Ama böyle bir öncü birlik olmadan proletarya ve bağlaşıkları ne iktidarı ellerinde tutabilir, ne yenilmiş ama bütünüyle etkisizleştirilememiş sömürücü

sınıfların direnişini kırabilir, ne de sosyalizmin inşası yoluyla komünizme doğru yürüyebilirler. İşte bunun içindir ki Lenin,

"Burjuvazinin birleşik ve merkezileşmiş kuvvetinin karşısına proletaryanın birleşik ve merkezileştirilmiş kuvvetini çıkarmak gerekir."(10) diyor ve gerçekten devrimci bir örgütün proletaryanın kurtuluşu için ne denli gerekli ve vazgeçilmez olduğunu o çok iyi bilinen ve bütün işçilerin belleklerine kazımaları gereken şu sözleriyle açıklıyordu:

"Proletaryanın egemenliği ele geçirme uğrundaki savaşımında örgütten başka silahı yoktur. Burjuva dünyasında anarşik rekabetin baskısı altında ayrılığa düşürülen, sermayeye kölecesine çalıştırılarak, ezilen ve sürekli olarak koyu yoksulluk, gerilik ve yozlaşmanın 'derinliklerine' itilen proletarya, ancak Marksizm ilkelerine dayanan ideolojik birliğinin milyonlarca emekçiyi işçi sınıfının ordusunda sıkısıkıya toplayan örgütün maddi birliğiyle perçinlemesi sayesindedir ki, yenilmez bir güç durumuna gelir ve gelecektir de."(11)

Marksist-Leninistler için her ülkedeki sınıf bilinçli proleterlerin ve tüm komünist güçlerin **tek** bir Komünist Partisi çatısı altındaki birliği, üzerinde herhangi bir tartışma gerektirmeyecek denli açık bir gerçek, adeta bir aksiyomdur. Tüm proleter devrimlerinin tarihi ve tüm Marksist-Leninist önderlerin teorik ve pratiksel yaklaşımı bunu yeniden ve yeniden doğrulamaktan başka bir şey yapmamıştır. Bu nedenledir ki, bu noktanın komünizmin literatüründe sık sık vurgulanmamasına, özel olarak belirtilmesine gerek duyulmamasına şaşmamak gerekir. Şaşılacak ya da tuhaf olan, ama yalnızca tuhaf olmakla kalmayıp aynı zamanda karşı-devrimci olan, Marksizm-Leninizm adına Türkiye ve dünya proletaryasının teori ve pratiği içine sokuşturulmaya çalışılan revizyonist, tasfiyeci ve Troçkist yaklaşımlardır. Proletaryanın, tüm ileri öğelerini, sınıfın diğer örgütlerini yönetecek tek bir parti içinde toplaması asla bazı kişilerin

subjektif isteğinin bir ürünü olmayıp, bu sınıfın kapitalist toplum içinde işgal ettiği yerin, burjuvazi ile uzlaşmaz bir karşıtlık içinde bulunan bu sınıfın içinde bulunduğu nesnel koşulların ve bu nesnelliğin ona yüklediği tarihsel misyonun doğrudan bir sonucudur. O çok 'demokratik' küçük burjuva aydınlarının anlamakta güçlük çektikleri, ama her sınıf bilinçli işçinin duraksamaksızın benimsediği bu doğruyu proletaryanın büyük öğretmeni Lenin Komintern'in İkinci Kongresi'ne sunduğu tezlerinde şöyle dile getiriyordu:

"Bu nedenle, uluslararası proleter hareket bakımından, komünist partilerinin esas görevi, proletaryanın devlet iktidarını fethine ve özellikle proletarya diktatörlüğü biçimi altındaki fethine hazırlık çalışmasını on kat arttırmak için, şu anda dağınık komünist güçleri biraraya getirmek, her ülkede tek bir komünist partisi kurmaktır (ya da her ülkede varolan komünist partiyi pekiştirip yenileştirmektir)." (12*)

Kuşkusuz, bu konudaki Marksist-Leninist teorinin öngördüğü ve pratiğin de doğruladığı bakış açısını koyarken tarihsel ve toplumsal gelişmenin karşımıza çıkardığı ve çıkarabileceği ve proletaryanın ileri ve sınıf bilinçli öğelerinin birden fazla partiye dağılmış olmasıyla belirlenen özgün ve ayrıksı durumlara da rastlandığını ve rastlanabileceğini söylemeliyiz. Ancak, böylesi durumların doğaları gereği son derece geçici ve proletaryayı siyasal ve örgütsel bakımdan zayıflatıcı bir nitelik taşıyacakları da açıktır.

Öte yandan, bir ülke proletaryasının belli bir zaman

(*) Gene Lenin, 1919 Temmuzunda Rusya Eğitim İşçileri Kongresi'nde yaptığı bir konuşmasında şunları söylüyordu:

"Tek bir partinin diktatörlüğünü kurmakla suçlandığımızda ve sizin de işitmiş olabileceğiniz gibi bize bir birleşik sosyalist cephe önerisi getirildiğinde şöyle diyoruz: 'Evet, bu bir tek parti diktatörlüğüdür. Biz bunu savunuyoruz ve bu konumumuzu değiştirmeyeceğiz, çünkü o, onyılları kapsayan bir zaman süreci içinde fabrika ve sanayi proletaryasının öncüsü konumunu kazanmış olan partidir..." (Lenin, **Collected Works,** Cilt 29, s. 535)

kesitinde, Komünist Partisinin yanısıra diğer 'işçi partileri' içinde de örgütlendiği durumların hiç de seyrek görülmediğini, hatta belki de bu durumun kural bile olduğunu söyleyebiliriz. İşçilerin, daha çok sosyal-demokrat ve reformist, ama aynı zamanda yer yer anarko-sendikalist, ulusalcı ya da dinsel ideoloji ve siyasetlerin rehberliği altındaki kitle örgütlerinde olduğu gibi, siyasal partilerde de biraraya geldikleri görülmektedir. Ancak Marksist-Leninist bir programa, çizgiye, taktiğe ve örgüt anlayışına sahip olmayan bu türden partiler **yapısal** olarak işçi partileri olsalar ve işçi sınıfının bir kesiminin ve/ya da kısa erimli çıkarlarını ve görüşlerini yansıtsalar da gerçek anlamda devrimci proleter partileri değildirler. Komünist Partisi, işçi sınıfı yığınları üzerindeki etki düzeylerini ve siyasal savaşım gündeminin özgül niteliklerini de hesaba katarak bu türden partilerle belirli uzlaşmalara, eylem birliklerine vb. girebilir. Ancak o, tarihsel ve stratejik açıdan meşru görmediği bu partilerin siyasal çizgilerini ve taktiklerini acımasızca eleştirmek, onların önderliklerinin oportünist tutumlarını sistemli bir biçimde sergilemek ve proleter tabanlarını kararlı ve sabırlı bir çalışmayla kendi saflarına çekerek onların sınıf üzerindeki ideolojik ve siyasal etkilerini yoketmek ve onları örgütsel olarak dağıtmakla yükümlüdür.(13) Özellikle sınıf savaşımının keskinleştiği, proleter devriminin tüm tartışmalı konuları sertleştirdiği koşullarda devrimci proletarya, Lenin'in dediği gibi eleştiri silahının yerine silahlı eleştiriyi geçirmek zorunda kalabilir. Komintern'e katılmanın koşullarının sıralandığı belgede Komünist Partilerinin, burjuvazinin işçi sınıfı hareketi içindeki uzantıları durumunda olan reformistlerin ve merkezcilerin sistemli bir biçimde sergilenmesiyle, onların tüm işçi sınıfı örgütlerinin yönetim kademelerinden uzaklaştırılmasıyla vb. yükümlü kılınmalarının olsun, genel olarak Marksist-Leninistlerin oportünizme ve revizyonizme karşı sürdürdükleri acımasız ve kararlı savaşımın olsun ardında yatan mantık budur. Lenin şöyle diyordu:

"Sosyal devrim çağında proletaryanın birliği, ancak Marksizmin tam devrimci partisi tarafından ve ancak bütün öteki partilere (abç) karşı amansız bir savaşım yoluyla gerçekleştirilebilir." (14)

Leninist proleter partisinin demokratik bir yapıya sahip olmadığı, tam tersine onun Politbüronun, ve genel sekreterin katı diktatörlüğüne dayandığı türünden savlar, ötedenberi burjuvazinin ve onu yankılayan sosyal-demokratların, revizyonistlerin, sivil toplumcuların ve Troçkistlerin ileri süregeldikleri savlardır. Bu baylar, proleter diktatörlüğünden özenle 'ayırdıkları' sosyalist demokrasinin ilkelerinin, egemen sınıflara ve onların siyasal polisine karşı çetin ve acımasız bir savaşım vermekte olan Komünist Partisinin içinde daha şimdiden, yani devrim öncesinde neredeyse eksiksiz bir biçimde uygulanması gerektiğini ileri sürmekte, merkezselciliği ve disiplini bir çeşit zorbalık ve demokrasinin yokedilmesi olarak algılamakta ve bununla bağlantılı olarak [yerine geçmecilikle ya da moda deyişle ikamecilikle] suçladıkları illegal ve çelik disiplinli proleter partisi anlayışına saldırırken, legal ve kitlesel partiyi yüceltmektedirler. Onlara göre böyle bir parti, 'yeraltının derinliklerine gömülmüş' illegal bir devrimci partiye kıyasla geniş proleter yığınlarını kucaklama ve onlarla kaynaşmada çok daha elverişli bir araç olacak ve bu yığınların nabzını elinde tutabilecek, onların istenç ve özlemlerini yansıtabilecek ve dolayısıyla çok daha demokratik bir nitelik taşıyacaktır. Proleter yığınlarının gericiliğe ve kapitalizme karşı devrimci sınıf savaşımını örgütleme ve bu savaşımı en zor koşullar altında bile kesintisiz olarak sürdürme diye bir sorunları olmayanların demokrasi fetişizmine yönelmelerinde şaşılacak bir yan yok. Ama şunu da belirtmeliyiz ki, Leninist parti örgütlenmesi parti içi demokrasiyi ortadan kaldırmadığı gibi, proletaryanın ileri öğelerinin geniş işçi ve emekçi yığınlarıyla bağlarının kopmasına da yolaçmaz. Proletaryanın devrimci sınıf savaşımını sürdüren komünistler için parti içi demokrasi

başlıbaşına bir amaç olmaktan çok, partinin işleyişine canlılık ve dinamizm katan, onun yönetim kademeleriyle sıradan üyeleri ve örgütle proleterler yığını a asında doğru ilişkiler kurulmasına ve revizyonist ve bürokratik yozlaşma tehlikesinin önüne set çekilmesine yardımcı olan ve partinin teorik ve siyasal gelişimini hızlandıran vb. bir araçtır. Kuşkusuz, ülkedeki sınıf çelişmelerinin keskinlik ve sınıf savaşımının yeğinlik derecesine ve diğer etkenlere bağlı olarak demokrasinin merkezselciliğin zararına genişlediği dönemler olabileceği gibi, tüm partinin askeri disipline benzer bir yöntemle çalışmayı ve tüm yetkilerin Merkez Komitesinin elinde toplanmasını yeğlediği dönemler (özellikle iç savaş dönemleri) de olabilir. Proletarya ve onun öncüsü için asıl önemli olan biçimsel demokrasi değil, proleter diktatörlüğü uğruna savaşım ve onun gerekleridir. Bilinçli proleter disiplini ve devrimci yoldaşlık anlayışıyla donatılmış komünistlerden oluşan bir Marksist-Leninist partinin, kapitalizmi yıkmak ve yerine proletaryanın diktatörlüğünü kurmak için bir araya gelmiş olan komünistlerin gönüllü birliğinde somutlaşan proleter demokratizmi (ki, bunun öteki yüzü proleter merkezselciliğidir) her türden anti-Marksist ve revizyonist eğilimin göklere çıkardığı burjuva ve küçük burjuva demokratizminden temelde farklıdır. Lenin proletaryanın devrimci partisinin disiplin anlayışını ve demokrasi ile merkezselcilik arasındaki ilişkiyi şöyle anlatıyordu:

"... işçi partisi saflarındaki disiplinden neyi anladığımızı, disipline verdiğimiz önemi bir çok kez belirttik. Eylemde birlik, tartışma ve eleştiride özgürlük: İşte biz disiplini böyle tanımlıyoruz. Öncü sınıfın demokratik partisine layık olan biricik disiplin de budur. İşçi sınıfının gücü örgütlenmesinde yatar. Kitlelerin örgütü yoksa, proletarya bir hiçtir; örgütlüyse de herşeydir. Örgüt demek, eylem birliği, bütün pratik çalışmada birlik demektir. Ama elbette ki her türlü davranış ve eylem, ancak proletaryayı geriye değil ileriye doğru götürdüğü, proletaryanın ideolojik birliğini sağlamlaştırdığı, proletaryayı

zayıflatmak ve yozlaştırmak yerine onun düzeyini yükseltiği ölçüde değer kazanır. İdeolojik temeli olmayan bir örgüt, pratikte işçi sınıfını iktidardaki burjuvazinin zavallı bir uşağı durumuna düşüren bir saçmalıktır. Bu nedenle proletarya, tartışma ve eleştiri özgürlüğünün bulunmadığı bir eylem birliğine izin veremez. Gene bu nedenle bilinçli işçiler şunu asla unutmamalıdırlar: İlkelerin çiğnendiği öyle vahim durumlar olur ki bütün örgütsel ilişkilerin koparılması bir görev haline gelebilir."(15)

Komünist Partilerinin illegaliteyi temel alarak ve illegal bir çekirdek çevresinde örgütlenmeleri, onların geniş proleter yığınlarıyla bağlarını zayıflatmaz. Tersine, siyasal polisin kolay kolay ulaşamayacağı ve çökertemeyeceği ve siyasal polisle savaşımda ustalaşmış profesyonel devrimcilerden oluşan bir çekirdeğe sahip olan böyle bir parti, savaşımın sürekliliğini ve istikrarlı bir biçimde sürdürülmesini güvence altına alacağı ve böylelikle yığınların güvenini sağlayacağı için bu bağların daha da sağlamlaşmasına olanak verir. Lenin'in dediği gibi,

"Savaşıma kendiliğinden giren yığın ne kadar genişse,.... böyle bir örgüte duyulan gereksinim ve zorunluluk da o ölçüde fazladır."(16) Legaliteyi temel alan ve bütün çalışmasını sınıf düşmanının gözleri önünde ve denetimi altında gerçekleştiren bir parti, sınıf savaşımını her koşul altında sürdürebilecek durumda olmadığından koşulların zorlaştığı, devrim ile karşı-devrim arasındaki çelişmenin keskinleştiği bir siyasal konjonktürde egemen sınıfların yoğun saldırısı nedeniyle çökertilecek ve/ya da çalışmasını bütünüyle durdurmak zorunda kalacaktır. Sınırlı burjuva demokratik özgürlüklerin bulunduğu dönemlerde ve ülkelerde Komünist Partileri proletaryayı ve diğer emekçileri bilinçlendirmek ve örgütlemek amacıyla bu özgürlüklerden —onların niteliği ve kalıcılığı konusunda herhangi bir hayale kapılmaksızın— yararlanırlar ve yararlanmalıdırlar. Ancak onlar, en zor koşullar altında bile savaşımın sürekliliğini güvence altına

alacak bir aygıt oluşturmaz, militan bir ideolojik ve örgütsel hazırlık içinde olmaz ve özellikle burjuvazinin karşı-devrimci şiddetine devrimci şiddetle karşılık verecek şekilde örgütlenmezlerse devrim ve sosyalizm davasına ihanet etmiş olurlar. Böylesi partiler sınıf düşmanının yoğun saldırısı koşullarında ne işçi sınıfına ve diğer emekçilere önderlik edebilirler, ne de kendi varlıklarını koruyabilirler. Özellikle, despotik, gerici ve faşist rejimlerin bulunduğu ve az çok süreklilik taşıdığı ülkelerde etkinlik yürüten Komünist Partileri, legal çalışm yı ve legal olanaklardan yararlanmayı asla ihmal etmemekle birlikte, her zaman ve her koşul altında güçlü bir illegal temel atmayı ve proletarya içinde güçlü bir illegal örgütlenmeye sahip olmayı en başta gelen görevleri arasında görmelidirler. Legaliteyi göklere çıkaran revizyonist ve tasfiyecilerimizin savlarının tersine, illegal örgütlenmeyi temel alan proleter öncü, yeraltının derinliklerine gömülüp kalmaz; o çok çeşitli yol, kanal ve araçlarla kendi ideolojik ve örgütsel etkisini proletarya başta gelmek üzere düzene karşı çıkan tüm ilerici sınıf ve katmanlar arasında yayar. 1905 Devriminin yenilgisini izleyen karşı-devrim döneminin derslerini inceleyen Lenin, 'Doğru Yolda' adlı makalesinde şunları söylüyordu:

> *"Güçlü bir illegal Parti Merkezleri örgütü, sistemli olarak çıkan illegal yayınlar ve en önemlisi yerel hücreler, özellikle de doğrudan doğruya işçilerin arasından gelen ve kitlelerle sıkı temas içinde yaşayan öncü üyelerin yönettiği fabrika hücreleri: Devrimci ve Sosyal-Demokrat işçi hareketinin her türlü zorluğu göğüsleyebilecek sağlamlıktaki çekirdeğini işte bu temel üzerinde inşa ettik. Bu illegal çekirdek gerek Duma aracılığıyla, gerekse sendikalar, kooperatifler ve kültür ve eğitim kuruluşları içinde kendi duyargalarını ve etkisini eskisiyle kıyaslanmayacak ölçüde yayacaktır."*(17) Tasfiyeci, revizyonist ve Troçkist baylarımız, illegal bir biçimde örgütlenmiş bir proleter öncü düşüncesine açıkça ya da üstü örtülü bir biçimde karşı çıkar ve demokratik ve uvriyerist gevezelikleriyle 'devrimcilik' oynarken nesnel olarak karşı-devrimci bir işlev yerine

getiriyorlar. Egemen sınıflar, illegal örgüt düşüncesinin küçümsenmesi ve değerden düşürülmesinden ve bu türden çabalarla işçilerin ve deneyimsiz devrimcilerin kafalarının karıştırılmasından yalnızca mutluluk duyacaklardır.

Komünist Partisinin ve proleter diktatörlüğünün yönetici ve yönlendirici rolüyle kitlelerin rolünü karşı karşıya getiren ve bu ikisini birbirlerini tamamlayan ve güçlendiren iki vazgeçilmez öğe olarak değil, birbirinin karşıtı öğeler olarak algılarken de benzer bir işlev yerine getiren tasfiyeci, revizyonist ve Troçkistler, Marksist-Leninist partinin proletaryanın kitle örgütlerine önderlik etmesini ve bu örgütlerin devrimin ve sosyalist inşanın gerçekleştirilmesinde Partiyle uyum içinde etkinlik göstermesini reddediyorlar.(18) Marksist-Leninistler gerek devrimden önce ve gerekse devrimden sonra Partinin rolünün küçümsenmesine, partisizlik ve partisiz devrimcilik düşüncesine, Partinin işlevinin sendikalar, Sovyetler, işyeri komiteleri, Marksist olmayan partiler ya da örgütlenmemiş proleter yığınları vb. ta afından üstlenilebileceği türünden burjuva, reformist ve anarko-sendikalist görüşlere karşı uzlaşmaz bir savaşım ve i ler. 'Sosyalist Parti ve Partisiz Devrimcilik' adlı yazısında Lenin,

> "Sınıflara bölünme temeli üzerine kurulmuş bir toplumda düşman sınıflar arasındaki mücadele, evriminin belirli bir aşamasında kaçınılmaz bir şekilde politik bir savaş halini alır. Politik sınıf mücadelesinin en kesin, en tam ve en belirleyici ifadesi partiler mücadelesidir."(19) diyor ve daha ileride,
>
> "Partilerden bağımsızlık fikri bir burjuva düşüncesidir. Parti düşüncesi sosyalisttir."(20) diye sürdürüyordu sözlerini.

Komünistle in kitlelere dışardan bilinç götürmemeleri, onlara 'aparatçik'lerle kumanda etmemeleri, kendilerini devrimin öncüleri olarak nitelememeleri, proletarya saflarında farklı partilerin örgütlenmelerini doğal karşılamaları, işçi sınıfının 'özörgütlenmesinin' önemini yadsımamaları, sosyalizm koşullarında parti ile devletin

birbirinden ayrı kalması ve partinin iktidar organı olmaması, gerektiği vb. biçimindeki aşırı oportünist ve tasfiyeci tezler hep, Komünist Partisinin devrimde ve sosyalizmin inşasında, sınıf savaşımının ve toplumsal yaşamın her alanında önder olması ve yönlendirici bir rol oynaması gerektiğini ileri süren Marksizm-Leninizme açık ve doğrudan bir saldırı olduğu gibi çağımızda yaşanmış olan devrim ve sosyalist inşa deneyimlerinden çıkarılan sonuç ve derslerin görmezden gelinmesi ve yadsınması, devrimci mevzilerin bütünüyle bırakılması ve burjuvazinin ve karşı-devrimin kampında yer alınması anlamına gelmektedir. Bu saçma ve gerici düşüncelerin bir tanesini ele alalım: Marksist-Leninist proleter öncünün proletaryanın kitle örgütlerini ideolojik, siyasal ve örgütsel bakımdan yönetmekten vazgeçmesi ne anlama gelecektir? Bunun tek anlamı bu kitle örgütlerinin gerici egemen sınıfların denetimine bırakılmasıdır. Sendikaların ve kitle örgütlerinin tarafsızlığı ya da bağımsızlığı düşüncesi bir burjuva düşüncesidir; tıpkı partilerden bağımsızlık düşüncesinin bir burjuva düşüncesi olduğu gibi. Komünistler, sendikalar ve diğer proleter kitle örgütleriyle Parti arasında en yakın ve en sıkı bir ideolojik, siyasal ve örgütsel bağlaşmayı savunurlar. Lenin,

> *"Sendikal tarafsızlığın savunulması ilke olarak mümkün değildir... Tek doğru ilke, sendikaların Partiye mümkün olduğunca yakın saf tutmasıdır. Bizim politikamız sendikaları Partiye yaklaştırmak ve ona bağlamaktır."*(21) diyordu. İşçi sınıfının öncü birliği ve tüm sömürülen yığınların kapitalizmden ve sömürüye dayanan eski düzenden kesin ve tam kurtuluşunu sağlama yeteneğine sahip olan Komünist Partisinin rolünü zayıflatma ve Partinin önder ve yönetici rolüyle işçi sınıfının ve emekçi yığınların rolünü karşı karşıya getirme çabaları Marksizmin tarihi kadar eskidir. Bu türden demagojik ve görünürdeki demokratikliğine karşın sapına kadar gerici çabalara her zaman en uzlaşmaz bir biçimde karşı çıkmış olan Lenin, Alman 'sol'

komünistlerinin yanılgılarını şu sözlerle eleştiriyordu:

"'Partinin diktatörlüğü mü, sınıfın diktatörlüğü mü? — Önderlerin diktatörlüğü (parti) mü, yığınların diktatörlüğü (parti)mü?' biçiminde soru koyuş bile, tamamıyla inanılmaz ve sonsuz bir kavram kargaşasının varlığını göstermeye yeterli... Yığınların sınıflara bölündüğünü; .... sınıfların genellikle ve çoğu durumlarda, hiç değilse modern uygar ülkelerde, siyasal partilerin önderliğinde olduğunu; siyasal partilerin kural olarak en otoriter, en etkili, en deneyimli, görevlerin en sorumlu olanlarında bulunan ve önder denilen kişilerin azçok sağlam grupları tarafından yönetildiğini herkes bilir."(22) 'Kendi' emperyalist burjuvazilerinin safına geçerek işçi sınıfına, devrim ve sosyalizm davasına ihanet eden İkinci Enternasyonal'in önderlerine ve bu örgütün başını çeken Alman Sosyal-Demokrat Partisinin karşı-devrimci çizgisine duydukları tepki Alman 'sol'larını **bütün** önderliklere karşı çıkmaya ve çocukça bir demokratizme ve anarko-sendikalizme götürmüştü. Günümüzde de Parti düşüncesini değerden düşüren, bu kavramın saygınlığını yerle bir eden modern revizyonizme, sosyal-emperyalizme ve sosyal-şovenizme karşı gelişen Marksist-olmayan tepkiler benzeri bir biçimde partisizlik ya da onunla aşağı yukarı aynı anlama gelen çok partililik, ilkel ve çocuksu (ama özünde burjuva olan) bir devlet karşıtlığında anlatımını bulan sivil toplumculuk, örgüt ve disiplin düşmanlığıyla nitelenen ve burjuva demokratizmiyle içiçe geçmiş bir aydın anarşizmi türünden ideolojik yanılsamaları ve sapmaları besliyor. Ama ne partisizlik ya da çok partililik, ne de Marksist-Leninist partinin rolünü sendikalara, işyeri komitelerine(23) vb. devretmek hiçbir zaman revizyonist-bürokratik yozlaşmanın panzehiri olamazlar. Devrimi gerçekleştirme, sosyalizmi inşa etme ve komünizme doğru sağlam adımlarla yürüme uğraşında işçi sınıfına ancak Komünist Partisi önderlik edebilir.(24)

Proletarya dışındaki emekçi kitlelerin ve daha da ötesi

burjuvazinin ve diğer sömürücü sınıfların sosyalizm koşulları altında örgütlenme özgürlüğüne sahip olmaları gerektiği yolundaki görüşlerle ilgili olarak şunları söyleyebiliriz: Devrimin henüz proleter, sosyalist bir evreye geçmediği, kapitalizm öncesinin kalıntılarına, siyasal gericiliğe, emperyalizme vb. karşı demokratik devrimci savaşım görevlerinin gündemde olduğu koşullarda küçük burjuva demokrat parti ve örgütlerin devrim sürecinde oynayabileceği ilerici bir rolleri, dolayısıyla da siyasal bir meşruiyetleri vardır. İçinde yaşadığımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağında burjuva demokrasisi **tarihsel olarak** gününü doldurmuştur ve bu anlamda gerici bir nitelik taşır. Ancak tek tek ülkeler açısından ele alındığında, siyasal olarak gününü doldurmadığı yerlerde burjuva demokrasisinin ve dolayısıyla ona tekabül eden siyasal parti ve örgütlerin siyasal açıdan sınırlı bir ilerici işlevi olabilmektedir. Kapitalist bir toplumda sınıf savaşımının yeğinleşmesi, kaçınılmaz olarak sömürülenlerin öncüsü proletarya ile sömürücülerin öncüsü burjuvazi arasındaki çelişmenin keskinleşmesine, küçük burjuvazinin yalpalamasına ve bu katman adına siyaset yapan parti ve örgütlerin sömürücü sınıfların saflarına yönelmelerine yolaçar. Devrimin demokratik evreden çıkıp sosyalist evreye geçmesi ölçüsünde programları demokratik bir kapitalizmle ve görece ileri bir burjuva demokrasisiyle sınırlı olan küçük burjuva demokrat parti ve örgütler zorunlu olarak gericileşirler. Kuşkusuz bu genel eğilim, demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş sürecinde küçük burjuva demokrasisinin bir iç bölünme yaşaması, özel olarak yoksul köylülüğe ve genel olarak yarı-proletaryaya dayanan ve Komünist Partisiyle geçici bir bağlaşma kurmaya yönelen devrimci küçük burjuva parti ve örgütlerinin ortaya çıkması doğrultusundaki tali eğilimle çelişmez. Geniş emekçi küçük burjuva yığınlarının gerçek çıkarı sosyalizmdedir; onlar ancak proletaryanın ve onun Komünist Partisinin önderliği altında gerçek kurtuluşa ulaşabilirler. Ama sınırlı ölçüde de

olsa üretim araçlarına sahip olmaları ve burjuvaziyle olan ideolojik bağlantıları küçük burjuvazinin, proletarya ile burjuvazi arasında yalpalamasına ve ancak sınıf savaşımının alabildiğine yeğinleştiği koşullarda, —başta kendi özdeneyimleri ve devrimci proleter partisinin bu katman içinde gerçek bir siyasal çalışma yürütmesi sonucu— proletaryayla bağlaşmaya yönelmesine yolaçar. Proleter-olmayan emekçi yığınların ve özellikle kentin ve kırın küçük burjuva katmanlarının sosyalizm davasına kazanılması ve Komünist Partisinin önderliğini kabul etmesini sağlamanın hiç de kolay bir iş olmadığı açıktır. Bu görevin başarıyla yerine getirilmesi, proletaryanın devrimci öncüsünün küçük burjuvazinin geniş emekçi yığınlarının da içinde bulunduğu tüm emekçileri azgınca ezen ve sömüren egemen sınıflara karşı en kararlı, en uzlaşmaz ve en özverili bir biçimde savaşma yeteneğine sahip olan işçi sınıfının devrimci potansiyelini harekete geçirebilmesi ve sınıfı, yalnız kendisini değil bütün ezilenleri kurtarma sorumluluk ve bilinciyle donatabilmesine ve küçük burjuva demokrat partilerin burjuvaziyle uzlaşma ve tutarlı bir demokrasi savaşımı vermekten bile kaçınma özlü çizgilerini tam olarak sergileyebilmesine bağlıdır. Ama Komünist Partisi bu zorlu ve o ölçüde de görkemli görevi yerine getirebilecek biricik partidir. Lenin şöyle diyordu:

> *"Marksizm şunu öğretir .... işçi sınıfının siyasal partisi, yani Komünist Parti, proletaryanın ve bütün emekçi kitlelerin öncüsünü toplayıp birleştirebilecek, eğitebilecek ve örgütleyebilecek tek partidir, bu kitlelerin kaçınılmaz küçük burjuva yalpalamalarına ve proletarya içindeki kaçınılmaz dar loncacı geleneklere ve depreşmelere ya da loncacı önyargılara karşı çıkabilecek ve tümüyle proletaryanın bütün birleşik eylemlerini yönetebilecek yani siyasal olarak proletaryayı yönetebilecek ve onun aracılığıyla bütün emekçi kitlelere kılavuzluk edebilecek tek partidir."*(25)

Sosyalizm koşullarında kapitalistlerin ve toprak ağalarının partilerinin de özgürce örgütlenebileceğini ve

örgütlenmesi gerektiğini ileri süren D. Perinçek ve benzerlerine gelince, bunların, suratlarına beceriksizce geçirmeye çalıştıkları 'radikalizm', 'devrimcilik' gibi iğreti maskelerin hiç bir işe yaramadığını ve yaramayacağını, sınıf işbirlikçisi niteliklerini gizlemeyi asla başaramayacaklarını artık anlamaları gerekiyor. 12 Eylül öncesinde bu sınıf işbirliğini en uç noktaya vardıran, devrimci harekete karşı cepheden saldırıya geçen, burjuva-faşist orduyu ve devlet aygıtını güçlendirmek ve kendi partilerini AP, CHP ve MSP gibi gerici ve faşist burjuva partileriyle bir ulusal koalisyonda birleştirmek için çırpınan ve 12 Eylül mahkemelerinde bütün bu yaptıklarını 'göğüslerini gere gere' savunan bu revizyonist çevre, '**Saçak**'ın 1986 Şubat'ında yayımlanan 25. sayısında da DYP, DSP ve Türk-İş'i demokrasi güçleri saflarına yerleştirerek bir 'Milli Uzlaşma Anayasası' çağrısında bulunmuştu. Bugün, TBKP'nin 'ulusal mutabakat' çizgisini sahtekarca eleştiren bu çevrenin sosyalizm koşulları altında burjuvaziye ve toprak ağalarına özgürce örgütlenme hakkı tanımaktan yana olduğunu ileri sürmesi, onun Buharinist-Maoist sınıf işbirlikçi çizgisinin zerrece değişmediğinin yeni ve taze bir ek kanıtından başka bir şey değildir. Bu tür tezler eleştirilmezler; yalnızca sergilenirler, o kadar. D. Perinçek'in görüşleri, Komünist Partisiyle burjuva partilerinin tüm sosyalizm dönemi boyunca bir arada yaşamalarını, birbirlerini karşılıklı olarak denetlemelerini öngören ve Çin koşullarında ulusal burjuvaziyle proletarya arasındaki çelişmenin uzlaşmaz bir çelişme olmadığını ve ulusal burjuvazinin sosyalizmin inşasına katılabileceğini savunan Mao Zedung'un, kulakların ve burjuvazinin sosyalizmde bütünleşebileceklerini savunan Buharin'in görüşlerinin bir yansımasıdır. Buharin'in bu anti-Marksist ve karşı-devrimci görüşlerini eleştiren Stalin şunları söylüyordu:

> *"Şimdiye kadar bizler, biz Marksist-Leninistler, köyün ve kentin kapitalistleri bir yanda, işçi sınıfı öte yanda olmak üzere, aralarında* ***uzlaşmaz*** *bir çıkar karşıtlığı olduğunu*

düşünüyorduk. Marksist sınıf mücadelesi teorisi de kesinlikle buna dayanır. Oysa bugün, Buharin'in, kapitalistlerin sosyalizmde ***barışçıl bütünleşmesi*** *teorisine göre bütün bunlar başaşağı çevrildi, sömürenlerle sömürülenler arasındaki uzlaşmaz sınıf karşıtlığı ortadan kalkıyor, sömürenler sosyalizmde bütünleşiyorlar."*(26)

Aralarında belirli nüanslar olmakla birlikte proletaryanın birden çok devrimci öncü birliği olabileceğini (ve olması gerektiğini), sosyalizm koşullarında küçük burjuva demokrat parti ve örgütlerin varolabileceğini (ve varolması gerektiğini) ve gene sosyalizm koşulları altında burjuva partilerine örgütlenme özgürlüğü tanınabileceğini (ve tanınması gerektiğini) savunan farklı revizyonist ve anti-Marksist akımların hepsinin görüşleri de hem teoride, hem de pratikte aynı noktaya varır. Devrimin demokratik evreden sosyalist evreye geçmekte olduğu koşullarda ya da sosyalist devrimin zaferinden sonra, işçi sınıfının Marksist-Leninist partisinin karşısına komünist olmayan bir programla çıkan tüm —gerici burjuva partilerinden en radikal küçük burjuva demokrat partilere kadar— siyasal partiler belirli nüanslarla aynı doğrultuda savaşım verirler: Proletaryanın diktatörlüğünün kurulmasını engellemek ve kapitalist sistemi ayakta tutmak. Burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf savaşımının daha yeğin ve sert bir biçime büründüğü proleter diktatörlüğü koşullarında doğru Marksist-Leninist çizgiden sapan ve iktidardaki Komünist Partisine karşı savaşıma giren **her** parti ya da örgüt (eğer daha önce öyle değilse) görece kısa bir süre içinde burjuvazinin ve karşı-devrimin safında yeralmaya yönelecektir.(27) Bu parti ve örgütlerin adlarının, programlarının, geçmişlerinin ve sınıf bileşimlerinin ne olduğu çok fazla önem taşımayacaktır. Bu koşullarda, uluslararası alanda dünya gericiliğinin desteğine sahip olmasının yanısıra, ülke içinde küçük burjuvazinin en azından bir bölümünü peşlerinden sürükleyebilecek olan yenik egemen sınıflar ve onların partileri iktidardaki

Komünist Partisini yıkmak için varolan tüm muhalefet odaklarıyla ilişki kuracak, onları destekleyecek, onların iktidardaki proletaryayla anlaşmazlık ve sürtüşmelerini körükleyecek, onlarla eylem birliği içine girecek ve onları kendi denetimleri altına almak için her yolu deneyeceklerdir. Bununla da yetinmeyecek olan sınıf düşmanı, diğer şeylerin yanısıra iktidardaki Komünist Partisi içindeki çatlaklardan, görece önemsiz ayrılıklardan yararlanmak, bu çatlak ve ayrılıkları büyütmek ve genişletmek için elinden geleni yapacaktır. Rusya Komünist Partisi (Bolşevik)'nin Mart 1921'deki Sekizinci Kongresi'nde konuşan Lenin, Kronstadt ayaklanmasını değerlendirirken şöyle diyordu:

"Şimşiki izlenen komünist çizgiden her biçimde sapmalardan proletarya düşmanlarının yararlanması, Kronstadt ayaklanması örneğinde en büyük bir açıklıkla kendini göstermiştir. Bu ayaklanmada, dünyanın bütün ülkelerindeki burjuva karşı-devrim ve beyaz muhafızlar, yalnızca Rusya'da proletarya diktatörlüğünün işini bitirmek için bir sovyet düzeninin sloganlarına bile sarılmaya hazır olduklarını hemen bildirdiler ... Kronstadt ayaklanmasının arifesinde Petrograd'da menşeviklerin dağıttığı bildiriler de Kronstadt isyancılarını, toplumsal devrimcileri ve beyaz muhafızları gerçekte ileri doğru itmek ve desteklemek için RKP içindeki görüş ayrılıklarından ve fraksiyon oluşumu belirtilerinden menşeviklerin nasıl yararlandığını... ortaya koymaktadır"(28)

Sınıf savaşımının katı gerçeklerinden habersiz olan ve gerici egemen sınıfların iktidarı yitirmemek için nelere başvurabileceklerini ve yitirmiş oldukları iktidarı geri alabilmek için çok daha fazlasını yapabileceklerini kavrayamayan ve asla kavrayamayacak olan küçük burjuva aydınları, devrimi oya işleme, kitap okuma ya da bir konçerto dinleme türünden bir eylem gibi algılamakta ve bu nedenle herşeyin beyaz eldivenle ve 'demokratça' yapılmasını istemektedi ler. İşçilerin ve diğer emekçilerin anlayamayacağı ve hiç bir zaman da anlamamaları gereken böylesi bir 'demokratizm' gericidir ve karşı-devrime tekabül

eder. Gerek bilimsel teorimiz ve gerekse yaşanan devrimlerin ve karşı-devrimlerin tarihsel deneyimleri işlerin böyle yürümediğini, emperyalizm, burjuvazi ve gericiliğe ilişkin olarak asla boş hayaller beslenmemesi ve bu düşmanlara asla inanılmaması gerektiğini, sınıf düşmanına ya da onun desteği durumundaki güçlere acımanın bedel nin binlerce ve milyonlarca işçi ve emekçinin ölümü ve devrimin bütün kazanımlarının yokolması demek olduğunu, devrim yapmaya kalkışmanın demokratizm oyunu oynamaktan çok farklı olduğunu, gerçek demokrasinin proletaryanın ve diğer emekçilerin ve onların başındaki Komünist Partisinin tüm sömürücüleri acımasızca ezen ve yokeden devrimci eylemi içinde oluştuğunu göstermiştir, göstermektedir ve göstermeye devam edecektir.

Tasfiyeci, revizyonist ve Troçkistler mizin Leninist proleter partisi ve proleter diktatörlüğü öğretisine karşı takındıkları tutum, onu çürütmek, değerden düşürmek, çarpıtmak ve oportünist bir tarzda yorumlamak için harcadıkları çabalar ve başvurdukları demagojik yöntemler, onların devrimden ve Marksizm-Leninizmden tamamen ve açıkça koptuklarını elevermektedir. Bütün ülkelerin komünistlerine düşen görev, Sovyet Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde meydana gelen son gelişmelerden sonra maskeleri bütünüyle düşmüş olan Sovyet modern revizyonistlerinin ve modern revizyonizmin diğer varyantlarının ipliklerini pazara çıkarmaya devam etmek, bu anti-Marksist akımların yaratmış oldukları ideolojik ve örgütsel yıkımın üstesinden gelmek için Marksist-Leninist temelde ideolojik savaşımı güçlendirmek, tek tek her ülkede ve uluslararası ölçekte komünist güçlerin birlik ve dayanışmasını geliştirmek, proletaryanın, diğer emekçilerin ve ezilen ulusların demokratik, devrimci ve sosyalist savaşımlarına kararlı bir biçimde önderlik ederek devrimi ilerletmek, siyasal bakımdan yeterince olgunlaşmamış işçilerin ve içtenlikli devrimcilerin, oportünizmin ve modern revizyonizmin bütün türlerinden ve özellikle yaygınlaşma

tehlikesi gösteren tasfiyeci, anarko-sendikalist, Troçkist ve sivil toplumcu düşüncelerden etkilenmesi tehlikesine karşı kararlılıkla savaşmak ve özellikle de Leninist proleter partisi ve proleter diktatörlüğü öğretisini kararlılıkla savunmaktır.

Garbis ALTINOĞLU

DİPNOTLAR

1- **AEP'nin İnşası ve Parti Yaşantısı,** s. 159-60.

2- aynı yerde, s. 256.

3- **Bolşevik Partisi Tarihi,** s. 64.

4- Aktaran Tony Cliff, **Neither Washington Nor Moscow,** s. 192.

5- Aktaran Enver Hoxha, 'Eurocommunism is Anti-Communism', **Selected Works V,** s. 823.

6- Proletaryanın birden çok parti içinde örgütlenmesi gereğinin 'teorik' gerekçelerini Troçki, **İhanete Uğrayan Devrim** adlı yapıtında şöyle koyuyordu:

> *"Gerçekte sınıflar türdeş değildir ve iç-çelişkilerle parçalanmışlardır; bu yüzden ortak sorunlarının çözümüne ancak çeşitli eğilimler, gruplar ve partiler arasında bir mücadele yoluyla varabilirler. Belli kayıtlarla partinin bir sınıf 'fraksiyonu' olduğunu kabul etmek mümkündür. Ama sınıfın bir çok 'fraksiyonu'—kimi geri kimi ileriye bakan— olduğuna göre aynı sınıf birden fazla parti yaratabilir. Aynı nedenle bir parti değişik sınıf 'fraksiyonlarına' da dayanabilir. Siyasal tarihin bütününde bir sınıfa tekabül eden bir parti örneği yoktur.* (Aktaran **Yeni Öncü,** sayı: 7, s. 47)

7- **Bolşevik Partisi Tarihi** s. 447-48.

8- Marks, Engels, Lenin, **İşçi Sınıfı Partisi Üzerine**, s. 26-27.

9- Marks, Engels, Lenin, **Anarşizm ve Anarko-Sendikalizm,** s. 309.

10- aynı yerde, s. 371-72.

11- **Bolşevik Partisi Tarihi,** s. 67.

12- Lenin, **Burjuva Demokrasisi ve Proletarya Diktatörlüğü**, s. 307.

13-Lenin, **'Sol' Komünizm-Bir Çocukluk Hastalığı** adlı kitabında Bolşeviklerin, proletarya ile burjuvazi arasında yalpalayan Menşeviklere yönelik taktiğini şöyle anlatıyordu:

> *"Komünistlerin doğru taktiği, bu gibi duraksamalardan yararlanmayı gerektirir, yoksa onları umursamamayı değil; oysa bunlardan yararlanmak demek, proletaryaya yakınlaşan unsurlara ödünlerde bulunmak ve bunlara ancak yaklaştıkları ölçüde ve yaklaştıkları anda ödünlerde bulunmak ve bir yandan da burjuvaziye yaklaşanlara karşı mücadeleyi sürdürmek demektir. Bu doğru taktiğin uygulanması yüzündendir ki, menşevizm, bizde, oportünizmde direnen liderlerin tecrit olunmalarıyla ve en iyi işçilerin, küçük burjuva demokrasisinin en iyi unsurlarının bizim kampımıza gelmeleriyle gün geçtikçe dağılmıştır ve dağılmaktadır."* (s.80).

14- **Bolşevik Partisi Tarihi,** s. 446.

15- Lenin, **Örgütlenme,** s. 33-34.

16- **Bolşevik Partisi Tarihi,** s. 46.

17- Lenin, **Örgütlenme,** s. 140.

18- Burjuva demokratizmlerini ince, ama gözalıcı bir 'Marksizm' ve 'radikalizm' cilasıyla kaplamaya özen gösteren Troçkist ve revizyonistlerimiz kötü ünlü Kuruçeşme toplantılarından birinde sundukları bir bildiride, sosyalizm koşullarında "parti ve devletin birbirlerinden ayrı kalmaları"nı ve "partinin iktidar organı olmaması"nı sosyalist demokrasinin gereği (!) olarak dile getirdikten sonra şöyle diyorlardı:

"Tarihsel deneyim göstermiştir ki, işçi meclisleri iktidarından, yani devletten ve aynı zamanda partiden de bağımsız, işçi meclislerinin kararlarına ve yönetimin olası keyfiliğine karşı bir denetleme organı olarak sendikalar gereklidir." (**Sosyalist Demokrasi-Birlik Tartışmaları,** s. 96-97).

19- Lenin, **Proletarya Kültürü,** s. 18.

20- aynı yerde, s. 19.

21- Aktaran S. Dede, **Karşı-Devrim İçinde Karşı-Devrim,** s. 143.

22- Marks, Engels, Lenin, **İşçi Sınıfı Partisi Üzerine,** s. 368.

23- **İşçilerin Sesi** gazetesinin 13. sayısında yeralan 'İşyeri Komite ve Konseylerini Yaratalım' başlıklı yazıda işçi sınıfına bilinç götürecek, onu örgütleyecek ve onun, tarihsel misyonunu oynayabilmesini sağlayacak Komünist Partisinin varlığının ve önderliğinin mutlak gerekliliğinden tek sözcükle bile söz edilmezken, bu görevin ne idüğü belirsiz birtakım komite ve konseylere bırakıldığı anlaşılıyor:

"İşyeri Komite ve Konseyleri devrimci-sendikal örgütselliğin yaratılmasında temel taşları oluşturur. Sınıf ve sendikal bilincin öğrenildiği okullardır.

...

"Sendikal platformda bir önerme olan İşyeri Komiteleri... sınıf bilimini işçilere taşıyan örgütlenmelerdir."

24- Sovyetler Birliği'nin ve diğer eski sosyalist ülkelerin yaşadığı kapitalist restorasyon sürecini inceleyen ve çözümleyen, Komünist Partisinin önder rolünün belirleyiciliğini vurgulayan ve onun yaşamın her alanında yönetici işlevini yerine getirebilmesi için gereken önlemleri alırken, yığınların rolünün sürekli olarak arttırılması ve sosyalist demokrasinin kesintisiz bir biçimde geliştirilmesi için yoğun bir çaba harcayan Arnavutluk komünistleri, Partinin rolüyle yığınların rolü arasındaki birbirini tamamlayıcı diyalektiksel ilişkiyi şöyle açıklıyorlardı:

"Proleter diktatörlüğü sosyalist devrimin bütün alanlarda kesintisiz gelişimi ve onun zaferlerinin savunulmasında

belirleyici silah olarak hizmet etmiştir ve hala da hizmet etmektedir. Sürekli olarak yaygınlaştırılan ve pekiştirilen sosyalist demokrasi, proleter diktatörlüğü aracılığıyla gerçekleştirilmektedir. Sosyalist demokrasi, işçi sınıfının, kooperatifçi köylülüğün ve emekçi halkın hem temsili devlet organları aracılığıyla, hem de doğrudan doğruya iktidarı kullanmalarının ve ülkenin yönetilmesine aktif ve yaygın bir biçimde katılmalarını güvence altına almanın da aracıdır. Yığınların ülkenin yönetimine katılmasının en önemli araçlarından biri herkes ve herşey üzerinde, devlet ve ekonomi organlarının, yönetim aygıtının ve kadroların tüm etkinlikleri üzerinde uygulanan doğrudan işçi ve köylü denetimidir. Bir bütün olarak proleter diktatörlüğünde olduğu gibi bu denetim de Partinin proleter ideolojisi ve siyasetinin yolgöstericiliği altındadır." **(History of the Party of Labor of Albania, s. 603).**

25- Marks, Engels, Lenin, **Anarşizm ve Anarko-Sendikalizm,** s. 402-03.

26- Stalin, **Leninizmin Sorunları,** s. 285.

27 - Bunun tipik örneği Troçkist akımıdır, Sovyetler Birliği'nden sürgün edildikten sonra, 1940 yılında Meksika'da öldürülünceye kadar geçen yaşamı boyunca bütün gücünü ve enerjisini Sovyetler Birliği'ndeki proleter diktatörlüğünü yıkma amacı uğruna seferber eden Troçki, proletaryanın anayurduna karşı şiddet kullanılmasını şöyle savunuyordu:

> *"Bürokrasi iktidarı ancak şiddet yoluyla proleter öncünün ellerine vermeye zorlanabilir."* (Aktaran **P. Dutt, The International,** s. 247) Gene o, bir başka yapıtında şu sözleri söylüyordu:
>
> *"... Bürokrasi yerinden ancak devrimci şiddet yoluyla uzaklaştırılabilir. Ve her zaman olduğu gibi saldırı ne kadar gözüpek ve kararlı olursa, kurbanların sayısı o denli az olacaktır."* (aynı yerde, s. 248)

28- Marks, Engels, Lenin, **İşçi Sınıfı Partisi Üzerine,** s. 410-11.

KADROLAR İŞÇİ SINIFININ OKULUNDA EĞİTİLMELİDİRLER

O'nun, üyesi olduğu parti temel örgütü toplantısındaki tartışmaya katkısından

31 Mart 1975

Parti bize kadroların bilgi ve bilim edinmelerini, ama onların **her şeyden önce işçi sınıfının okulunda eğitilmeleri gerektiğini öğretir.** Bu okuldan mezun olmayan bir kadronun hiçbir değeri yoktur. Sınıfın eğitimi ve ruhuyla donanmış olmayan bir kadro, eline fırsat geçtiğinde Parti'yi ve yığınları hiçe saymaya hazırdır.

Kadroların sınıfa öğretmenlik yapmaları gerektiğini söylerken, asla aydınların ya da yüksek öğrenim görmüş olanların sınıfı eğitmeye en layık kimseler olduklarını ve dolayısıyla kendilerini yığınlara empoze edebileceklerini söylemek istemiyoruz. Partimiz, önce sınıfın üyelerinin eğitilmesi ve başkalarının da onlar aracılığıyla eğitilmesi gerektiğini çoktan anlamış bulunuyor ve gelecekte daha da iyi anlayacaktır. İşçi sınıfı kendi yasasını, bu sınıftan olmayanlara empoze etmek hakkına sahiptir. Bürokratik

aydınların kendi yasalarını sınıfa ve Partiye empoze etmelerine asla izin verilmemelidir. Bu, büyük teorik ve pratiksel öneme sahip temel bir ilke sorunudur. Parti bu ciddi dersi bize çok önce öğretti; ne var ki bu dersin pratikte doğru bir biçimde uygulanmadığını görüyoruz.

Kadroların eğitimi açısından, bizim yalnızca bazı tek-yanlı önlemler almakla yetinmemiz gerektiği gibisinden bir sorunla karşılaşmıyoruz; ancak, kadroların asla kafalarından çıkarmamaları gereken bir şey var: Onlar, kendilerine ve her gün yapmakta oldukları işe göz atmak ve gerçekleştirdikleri eylemlerin devrim davasına hizmet edip etmediğini değerlendirmek suretiyle Marksist-Leninist teorinin incelenmesiyle uğraşmalı ve onu pratiğe eksiksiz olarak uygulamalıdırlar. Eğer onlar bunu yapmazlarsa batağa saplanacaklardır.

Parti kadrolarını korur, çünkü onları yetiştirmek ve eğitmek zor olmuştur; fakat Partinin sözünü dinlemeyen on ya da yirmi kadronun batağa saplanması Partiye büyük bir zarar vermez. Eğer Parti, kadroların çalışmasını büyük bir dikkatle denetlemez, hata yapanların yanılgılarını zamanında düzeltmezse, o zaman ciddi kusurların yol açtığı ağır sorunlar ortaya çıkar.

Parti kadroların eğitimini sivil halk arasında ve daha da fazlasıyla Ordu içinde günlük çalışma ve savaşım konusu haline getirmelidir. Sivil halk arasındaki çalışmamızda, Partinin ve işçi sınıfının, kadroların zayıflıklarını ve onların etkinliklerinin olumsuz belirtilerini ortadan kaldırabilmelerini sağlayacak bütün somut koşullara sahibiz; ancak Orduda durum biraz farkıdır: Orada teknokratizme ve bürokrasiye karşı daha sert bir savaşıma gereksinim var. Eğer Parti kadroları çalışma ve incelemelerinde devrimci bir yöntem ve üslup uygularlarsa, o zaman yabancı ideolojinin ve onun o çirkin belirtilerinin onların saflarına sızması daha güç olacaktır. Parti, Ordunun ve onun kadrolarının sorunlarının Marksist-Leninist bir tarzda ele alınmasının hiç de kolay bir

iş olmadığını her zaman vurgulamıştır. Yoldaşlar, biz "ordudaki kadrolar çok iyidir" türünden anlatımlar kullanmamaya dikkat etmeliyiz. Bu, askeri kadrolar iyi olmadığı için değil, tersine onları, Anayurdumuzu yıkıma götürebilecek bir kibirlilikten korumak için yapılmaktadır.

Sovyetler Birliği'nde karşı-devrimi gerçekleştirenler tam da bu işçi sınıfının yolundan, Lenin'in ve Stalin'in öğretilerinden uzaklaşan kadrolardı. Bu öğretiler bugün de geçerli olmaya devam etmektedir ve gerçek devrimciler için ölümsüz kalmaya devam edeceklerdir; fakat Bolşevik Partisi artık Bolşevik, artık Leninist değildir, o faşist revizyonist bir partiye ve Sovyetler Birliği'de kapitalist bir ülkeye dönüşmüştür. Bu gerileme süreci niçin meydana geldi? Bunun nedeni, Sovyetler Birliği'ndeki kadroların tedricen burjuvalaşmaları ve Partiyi boğmalarıdır.

Başkalarının acı deneyimlerinden öğrenen Parti, yalnızca kadroların devrimcileştirilmesi sorununu teorik olarak çözmekle kalmamalı, fakat bunu pratikte de uygulamalıdır. Parti, otuz küsur yıldır halkımıza şanlı bir biçimde önderlik etmektedir. Bu dönemde iki ana savaşıma, Ulusal Kurtuluş Savaşına ve bundan çok daha önemli olan sosyalizmin inşası savaşımına katılmış bulunan pek çok kişi var. Parti, işçi sınıfı ve yığınlar uzun süredir savaşımlar vermişlerdir. Kadrolar bu savaşımlarda üstlerine düşen görevleri yerine getirmişlerdir ve getirmektedirler; fakat bu asla Partinin ve halkın çıkarlarını gözönüne almaksızın canlarının istediğini yapabilecekleri ve istedikleri gibi davranabilecekleri anlamına gelmez. Partinin ve halkın çıkarlarına aykırı davranan kadro, iktidarda bulunan ve istencini herkese dikte ettirme konumunda olan sınıfa hesap vermek zorundadır. Kadrolarda görülen tehlikeli semptomlara karşı savaşım, onların rolünü hesaba katmamak anlamına gelmez. Tersine bu tutum Partinin, kadroları, yabancı belirtilere karşı korumaya duyduğu büyük bir ilginin açık bir kanıtıdır.

Yoldaşlar bana petrol sektörü aktivistlerinin, orada

yürütülmekte olan düşmanca etkinliği çözümlemek için Fier'de düzenledikleri toplantıda işçi sınıfının ayağa kalktığını rapor ettiler. Ayaklanan işçiler, "Bu sabotörlere ne yapalım?" diye sordular. Merkezden giden delegeler, "Ne yapacağınıza kendiniz karar verin" diye yanıtladı onları. "Çünkü Merkez Komitesi, işin efendisi olan sizlerin karar vermesi gerektiğini bildirdi. Düşmanları defedin ve işin başına sınıfın, teknokrat ve bürokratların ister istemez itaat etmek zorunda kalacakları en iyi insanlarını geçirin."

Koço Teodosi[1] türünden yöneticiler bir çok kez oraya gitmiş ve buyruklar vermişlerdi; fakat hâlâ partinin ve Anayurdun çıkarları sabote edilmeye devam ediyordu. Sırf bakan vb. olduğu için Koço Teodosi'yi ağır hatalarından dolayı eleştirmekten kaçınacak mıyız? Asla. Böyle bir tutum Marksist değildir. Hata yapan yoldaşın çok önemli bir görevde olduğu ya da bir önder olduğu biçimindeki çarpık mantıktan hareketle eleştiri engellenemez. Kim olursa olsun, hata yapan eleştirilecektir. Bizim Partimizde ve devletimizde iki tür disiplin değil, tek tür disiplin vardır.

Bizim aramızda sevgi, ilkeli dayanışma ve karşılıklı saygı vardır ve olmalıdır; çünkü biz komünistleriz. Fakat her şeyin önüne ve üzerine kendimizi ve yoldaşımızı değil, Partiyi ve halkı koyduğumuz için sağlıksız dostluk, haksız destek olamaz ve olmamalıdır. Bu açıdan durum iyidir ve sağlıklı bir Partimiz var; fakat aynı zamanda değindiğim türden hatalar ve ağır kusurların yanısıra yetersizlikler ve zayıflıklar olduğunu da gözlemliyoruz.

Bürokrasi, teknokratizm ve entellektüalizm üzerine çok konuşuyoruz; fakat yabancı ideolojiden kaynaklanan bu son derece olumsuz belirtiler derinlemesine kavran mamaktadırlar. Örneğin, teknokratlardan sözettiğimizde yalnızca makinistler, kimyagerler ve mühendisler gelir aklımıza; ama, burada bir çoğumuzun yaptığı gibi bilimin, tekniğin ve tekniksel entellijentsiyanın rolünü mutlaklaştıranların tedricen teknokratlara dönüştüğünü

unuturuz. Hiç bu düşünceyi aklınızdan geçirdiniz mi? Parti işçileri olarak mesleğimizi doğru bir biçimde anlamaz ve uygulamazsak, işçi sınıfının demir pençesi altında değilsek ve yığınların rolüne yüksek değer biçmezsek, teknik karşısında siyasetin yerini küçümsersek ve halkın gereksinimlerini hesaba katmazsak vb. o zaman bize yüklenen görevlere uygun değiliz demektir. Parti işçileri olarak görevimiz nedir? Parti işçiliği, öğretmenlik, mühendislik vb. gibi kendine özgü özellikleri olan ve yüksek bir sorumluluk duyusu ve devrimci bir ruhla yürütülmesi gereken bir meslektir. Bazı kadroların en devrimci ve doğru bir tarzda çalışmak için kafa patlatmadıklarını üzülerek görüyoruz; bu nedenle bu gibi kişiler parti terminolojisiyle konuşuyor olmaları olgusuna karşın bürokratlar haline gelmiş bulunuyorlar. Bir insan parti terminolojisiyle konuşuyor olabilir; ama gene de devrimci olmayabilir.

İşçilerin arasında bulunduğunuz zaman, onların önünde özeleştiri yaptığınız oldu mu? Hiç, "Yoldaşlar, ben şu ya da bu bu hatayı işledim" dediniz mi? Herhangi biriniz elini kaldırıp hiç olmazsa bir kez bu şekilde davrandığını söyleyebilir mi? Hiçbiriniz söyleyemezsiniz! Siz yoldaşlar, işçilere size ve sizin çalışmanıza ilişkin düşüncelerini sordunuz ve onları içtenlikle ve açık yüreklilikle konuşmaya çağırdınız mı? Hayır, çağırmadınız. Kadroların bu tutumu kaçınılmaz olarak ağır bir durumun yaratılmasına yol açar. Neden bu görevi yerine getirmeyi de başaramıyoruz, yoldaşlar? Neden, örneğin 40 işçiyi, ilgili departmanın personelinin yarısını oluşturmak üzere bakanlıkta çalışmaya göndermiyoruz? Parti, kadroları, onların kendilerinin, "İşçi yoldaş, gel benim yerimi al; çünkü bakan yardımcısı olan ben torna tezgahında senin yerini alacak ve bu mesleği, bu işin güzelliğini, doygunluğunu ve güçlüklerini öğrenecek ve Parti gereksinim duyduğu sürece orada çalışacağım. Ve bu süre içinde senin aldığın ücreti alacağım." diyeceği düzeye gelecek şekilde eğitilmelidir.

Eğer bakan yardımcısı bunu yapmazsa, o zaman işçinin

kendisi ona, "Bakan yardımcısı ya da direktör yoldaş, gel burada sen de biraz benim gibi terle! Sen bir mühendissin, kutlarım! Ama, üretimde doğrudan çalışan ve maddi nimetleri kendi elleriyle üreten ben olduğuma göre, benim işim de çok saygıdeğer bir iştir ve ben deneyim kazanmış bir insanım." diyecektir.

İşçiler bir yoldaşa, "Çalışma planın nedir, bakan yardımcısı yoldaş, yarın ne yapacaksın?" diye sordular. "Hiçbir planım yok, siz beni burada faka bastırdınız." diye yanıt verdi o. Bunun üzerine "Burada bu kadar iş yapılırken ve çözülmesi gereken o kadar çok sorunumuz dururken, nasıl olurda senin bir planın olmaz?" diyen işçiler çok haklı olarak onu eleştirdiler.

Merkezsel organlarda çalışmaya giden işçi, bürokratik ruhla uzlaşmayacağı ve devrimci bir yöntem ve üslupla çalışacağı için bürosunun kapısını kapatacak, fabrikadan fabrikayı gezecek, sınıfının insanlarına, tabandaki çalışmanın nasıl gittiğini görmeye gidecektir. Eğer birisi ona, "Biraz dur yoldaş, nereye gidiyorsun? Benim hazırlanması gereken bir tezkerem var." dediğinde o, "Benim tezkereye gereksinimim yok. Ben, nasıl çalıştıklarını, ne tür istek ve istemleri olduğunu, ne gibi engeller ve güçlüklerle karşılaştıklarını öğrenmek için doğrudan doğruya işçilere danışacağım ve onları boş sözlerle oyalamayacağım ya da yalnızca, sorundan haberim olduğunu gösteren bir not göndermek suretiyle görevimi tamamlanmış saymayacağım." diye yanıt verecektir. Merkezsel departmanlarda çalışmak üzere atanan bir işçi, üstlerine doğru bir biçimde ve kendini alçaltmadan yanıt verme cesaretine sahip olacaktır. O, fabrika ya da işletmenin işçilerine, "Pekala yoldaşlar, direktörünüz nasıl çalışıyor, onun hakkında ne düşünüyorsunuz, onun bu göreve atanmasını uygun görüyor musunuz?" diye soracaktır. Eğer sınıf yoldaşları, parti komitesinin, direktörü onlara danışmadan atadığını söylerse o, Parti Merkez Komitesi'nin bir işletmenin direktörünün atanamasında önce çalışma

kollektifinin onayının alınması gerektiği biçimindeki yönergesinin neden çiğnendiğini öğrenme istemiyle sesini yükseltecektir.

Sözünü ettiğim türden bazı belirtilerin yanısıra bizim saflarımızda şurada ya da burada gözlemlenen diğer bazı belirtiler de Partinin, kadrolarla yığınlar arasındaki ilişkilerin devrimcileştirilmesi, yığın çizgisinin uygulanması, halkın ideolojik ve siyasal bakımdan çelikleşmesi ve sosyalist demokrasinin sürekli olarak güçlendirilmesi için vermiş ve vermekte olduğu amansız savaşıma ve onun bu doğrultuda elde ettiği yadsınmaz başarılara karşın gene de bürokrasiye karşı savaşımın sınıflar ve sınıf savaşımı varolduğu sürece devam edeceğini kanıtlamaktadır.

Halkımız cesaretle ve kendi inisiyatifiyle sosyalist inşanın bütün alanlarında enerjik bir biçimde çalışmalıdır. Sosyalist Arnavutluk'ta çalışma, gönencin tek kaynağıdır. Bu yüzden herkes kendi işinde, kendi tugayında, sektöründe, bilimsel ve kültürel kurumunda, iş ve üretim merkezinde her gün ve her saat görevlerin yerine getirilmesini sağlayacak yüksek bir görev duygusu ve proleter disipliniyle çalışmalıdır. Bu sorunun bir yönüdür. Diğer, özellikle önemli yön çalışmamızın ve kazanılmış olan zaferlerimizin hem iç ve hem de dış düşmanlara karşı savunulmasıdır. Halkın emeğinin ve terinin meyvelerini savunmak ve gerektiğinde kan dökerek savunmak için önlemler alınmayacaksa, o zaman çalışıp didinmek anlamsızdır. İnsanlar sade bir biçimde yaşamalı ve önce Anayurdun gönencini ve sonra kendi gönençlerini düşünmelidirler.

Gözümüzü geleceğe çevirmeliyiz; bu nedenledir ki, etkinliğimizi, çalışmamızın daha verimli olmasını, gelişmemizin Partinin öngördüğü tempoda ilerlemesini ve yaşam standartlarımızdaki yükselişin belirli katmanlar yararına ayrıcalıklar yaratılmaksızın herkese aşağı yukarı eşit biçimde yansımasını sağlayacak biçimde daha da artırmalıyız.

Halkımız, Partinin önderliği altında kurtuluşa ulaşmıştır ve sosyalizme sevgi duymaktadır. Fakat sosyalizmin ne olduğunu, nasıl inşa edildiğnin ve bu inşa sürecine yol gösteren yasaların neler olduğunun anlaşılması büyük önem taşır. Sosyalizm yalnızca dışardan gelen tehlikelere değil, fakat aynı zamanda içeren gelen tehlikelere, yalnızca devrilmiş bulunan burjuvazi ve ağaların saflarından çıkan deklase öğelerden gelen tehlikelere değil, fakat aynı zamanda üzerinde sosyalizmin inşa edildiği burjuva ve küçük burjuva kalıntılarca kirletilmiş toprağın doğurduğu yeni burjuvazinin öğelerinden gelen tehlikelere de hedef olduğu için bu inşa güçlüklerle karşılaşmaksızın gerçekleştirilemez. Bu yeni burjuvazi saflarımızda, tıpkı temiz bir buğday tarlasındaki ayrık otları gibi boy verebilir. Burjuvaca düşünme ve davranma yolunu tutan bu insanlar Partinin adının arkasına saklanır ve sözde proletaryanın diktatörlüğünü, kendi liberal-burjuva düşüncelerinin gelişmesi için en geniş ve yaygın ortamın yaratılmasının ve kişisel kazanç elde etmelerinin koşullarının oluşturulmasının yararına çarpıtma için kullanırlar. Eğer proleter diktatörlüğü bu belirtilere karşı sert ve acımasız bir savaşım vermezse, o zaman ülkemizde kapitalizmin restorasyonu tehlikesiyle burun buruna geliriz.

İşçi sınıfı ve Partisi gelişen durumları her zaman bilimsel bir çözümlemeye tabi tutmalı ve ücretlerde, yapılan işe göre olan farklılıklarla bağlantı ı olarak varolan ve varolacak olan eşitsizlikleri incelemelidir; ancak onlar kent ile kır arasında büyük bir gelir farklılığının meydana gelmesine izin vermemeli ya da daha da kötüsü bunu ideolojik ve siyasal açıdan doğru bir şeymiş gibi görmemelidirler.

Bir süre önce Siyasal Büro, mevcut ücret sisteminin yeniden incelenmesini kararlaştırdı; fakat inceleme henüz sonuçlanmamıştır. Farklılıklar azaltılmalı, yüksek aylıklar daha da indirilmeli ki, belli bir halk kategorisinin yükselen yaşam standardı, burjuva yaşam tarzı isteğini, maddi kazanç ve dürtü isteğini kamçılamasın.

Komünistler, gerçek devrimciler, yurtsever köylüler ve sadık sıradan emekçiler, partili ya da partisiz üyeler burjuvazi gibi yaşama alışkanlığını (çünkü sınırsız kişisel mülkiyet, her zaman daha fazla konfor ve kazanç elde etme savaşımı insanları, burjuvazinin saflarına itecektir) edinirlerse, bu bizim için savaşmamız gereken, hem de yalnızca sözcüklerle savaşmakla yetinmeyeceğimiz büyük bir tehlike oluşturur.

"Raporlar ve Konuşmalar
1974-1975"

DİPNOTLAR

(1) Etkinliği, Parti Merkez Komitesinin 26-29 Mayıs 1975 tarihlerinde toplanan 7. Plenumunda çözümlenen ve boşa çıkartılan ve ekonomi sektöründeki düşman hain grubun üyelerinden olan eski sanayi ve madencilik bakanı.

REVİZYONİST ÜLKELERDEKİ İŞÇİ SINIFI SAVAŞ ALANINA İNMELİ VE PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜ YENİDEN KURMALIDIR

"Zeri i Popullit" Gazetesinde Yayımlanan Makale
24 Mart 1968

Revizyonistlerin iktidarda olduğu bütün ülkelerde proletarya diktatörlüğü ortadan kaldırıldı ve yerine burjuva diktatörlüğü kuruldu; sosyalist rejim kapitalist rejimle değiştirildi ve içten yozlaşan proletarya partileri, şimdi, sadece bu revizyonist ihaneti gizlemek ve işçi sınıfı ve emekçi halkın uyanıklığını köreltmek ve meşru isyanını bastırmak için bir sis perdesi olarak kullanılıyor.

Revizyonistleri dehşete düşüren şey, işçi sınıfının sınıf düşmanlarına karşı uyanıklığı ve meşru şiddetidir. Sadece güç ve şiddet onları yenebilir, revizyonistlerin iktidarda olduğu

ülkelerde sosyalizmin ve komünizmin bugün içine düşürüldüğü bu yıkım durumundan kurtarılmasının tek yolu güç ve şiddet kullanmaktır. Bu ülkelerde proletarya devriminin alevlerinin yeniden tutuşturulması ve körüklenmesi, kurtuluşun olmazsa olmaz tek yoludur. Gerçekten de, olayların gelişiminin gösterdiği gibi, herhangi başka bir yol, proletarya diktatörlüğüne ve sosyalizme herhangi bir kalıcı yarar sağlamaz, tam tersine sosyalizm için ağır sonuçlara yol açabilecek zararlı ve geçici bir uzlaşma tutumunu simgelerdi.

Ancak kitlelerin başındaki işçi sınıfı, ancak gerçek Marksist-Leninist partisinin önderliği altındaki işçi sınıfı, ancak silahlı devrim ve şiddet yoluna giren işçi sınıfı revizyonist hainleri mezarlarına gömebilir ve gömmelidir.

Revizyonistlerin iktidarda olduğu ülkelerin ayrımsız hepsi, gerek Yugoslavya, Sovyetler Birliği, Macaristan, Çekoslovakya, Polonya vb. gibi öncü konumunda olanlar ve gerekse de revizyonist, anti-Marksist çizgilerini değişik maskeler altında gizleyen ve kamufle eden diğerleri burjuva-kapitalist ülkelere dönüşmüşlerdir ya da hızla o kokuşmuş bataklığa gömülmektedirler.

İktidardaki revizyonist hain kliklerin temel sorunu yalnızca, herhangi bir vuruştan ya da kargaşadan sakınmak için işçi sınıfının ve emekçi halkın kuşkulanmasına ve uyanıklığına yol açmadan kapitalizmin restorasyonu amacına ulaşmanın en güvenilir biçimlerini seçmek ve ayrıca patlak vermesi halinde devrimi bastırabilmektir. Bu bir, yarışı kazanma mücadelesidir.

Bu çözülme ortamında kapitalizmin restorasyonunu amaçlayan bu kliklerin gündemindeki bir diğer sorun, **diğer bütün kliklerin en güçlü olanının vesayetinden**

kaçma, ancak yine de özellikle durumlarını zayıf hissettikleri zaman, onun genel olarak yardımını alma çabalarıyla ilişkilidir. Onlar arasında en güçlü olan, büyük bir devlet olarak kendi çıkarlarına göre farklı eğilimler üzerinde hakimiyet kurmaya ve bu eğilimleri yönlendirmeye çalışırken, birinin diğerine bağımlılık derecesi onların bu çabalarına bağlıdır. Elbette ki, şimdi, tümü açısından veya sürekli böyle bir şey tam olarak başarılamaz.

Bu kliklerin gündeminde kalmayı sürdüren bir diğer sorun, onların, bazen benzerlerinin kullandığından çok daha gelişkin ve daha az gizli çeşitli kamuflaj araçları ve değişik eylem biçimleri bulma yönündeki eğilimleri ve buna duydukları büyük ilgidir. Bu "öncüler", diğerlerini, seyir hızlarını en üst düzeye çıkarmalarına özendirmek, zorunluluk gereği daha tutucu olan revizyonist kliklerin direnişini kırmak için esinlendiren kapitalist güçlere hizmet ediyorlar; çünkü Demokles'in kılıcı —proleter devrimi— sürekli olarak hepsinin kafasının üzerinde sallanıyor.

Revizyonistler, iktidarı ele geçirmek için uyguladıkları bütün karşı-devrimci faaliyetlerini kamufle etmeye çalışıyorlar ve iktidarı sağlamlaştırmak amacıyla **işçi sınıfında, "Marksist-Leninist" partisinin iktidarda olduğu, "sosyalizmin ve komünizmin gerçek yolundaki" bütün gelişme ve değişmelere önderlik ettiği yanılsamasını yaratmak için çaba harcıyorlar.** Revizyonistlerin, işçi sınıfının kesin ve belirleyici darbesinden kaçınmaya çalışırken kulland kları en tehlikeli maske budur. **Bu nedenle onlar, işçi sınıfına kendi revizyonist yollarına karşı herhangi bir eleştiri, başkaldırı veya muhalefetin anti-Marksist bir sapma, Leninizme, sosyalizme ve işçi sınıfı partisine karşı bir suç olacağını anlatmaya çalışıyorlar.** Revizyonistler, bir afyon olarak, başından sonuna kadar sahte ve uydurma olan bu düşünceleri basın ve diğer propaganda araçlarıyla veriyorlar; bu arada, partiyi

teorik ve pratik olarak bütün devrimci niteliklerinden soyutlarken kapitalizmin restorasyonu yönündeki siyasi, ekonomik ve idari faaliyetlerinin sözümona Marksist bir yorumunu yapıyorlar. Revizyonistler, dış politikalarının bütün ilişkilerinin, müttefikleri ve kapitalistlerle girdikleri sinsice ve alçakça ilişkilerinin bu sahte yorumlarına, kendi ülkelerindeki emekçi kitlelerin uyanıklığını köreltmek amacıyla da gerek duyuyorlar.

Bu şeytanca faaliyetleriyle revizyonistler, rejimlerinin gücü, hizmetlerinin uzunluğu ve sahtekarlıklarını gizleyen dizi dizi madalyalarıyla işçi sınıfı ve emekçi halkın üzerine çöreklenen yeni ve çürümüş bürokratlar sınıfını harekete geçiriyorlar. Böylece, işçi sınıfında, "bu üstün adamların partiye, sınıfa ve sosyalizme ihanet etmelerinin mümkün olamayacağı" izlenimini yaratıyorlar.

Bu revizyonist karşı-devrimden bazı sonuçlar ve dersler çıkarmak gerekiyor.

Macaristan'dan başlayalım. Kruşçev revizyonizminin iktidara gelişinin verdiği rahatlıkla fakat henüz durumunu sağlamlaştırmadığı bir sırada dünya kapitalizmi, Titocu ajanları ve iç Macar gerici burjuvazisi, Macaristan'ın sosyalist ülkeler içinde en zayıf halka olduğu düşüncesiyle proletarya diktatörlüğüne ve Macaristan İşçi Partisine karşı silahlı bir karşı-devrim başlattı. Gerçekten de Macaristan en zayıf halkaydı ve Rakosi'nin partisi kar tanesi gibi eridi. Fakat bu karşı-devrimci eylemlerinde dünya kapitalizmi ve Titocular doğru bir zamanlama yapmamıştı: Kruşçev'in ihanet çizgisine inanmışlardı, ama onun henüz durumunu güçlendirmediğini hesaba katmamışlardı; nitekim önce duraksamış olsa da Kruşçev sonunda tankları göndermek zorunda kalmıştı. Aksi halde onun ihanet yolu tehlikeye girebilirdi. Bu durumda Macaristan karşı devrimiyle ilişkili olarak şu gerçekler saptanabilir:

1- Macaristan karşı-devrimi bir kaç aydın ve öğrenci

tarafından başlatıldı. Gerçek bir Marksist-Leninist parti etkinliğinin olmayışı yüzünden bu sallantılı tabakalar karşı-devrimin yedeği ve onun burjuva yönetimi altındaki hücum kıtaları oldular. Macar yazarları, bu karşı-devrimin öncüleriydi.

2-1919 proleter devriminden devralınan devrimci geleneklere karşın Macaristan işçi sınıfı ve özellikle Budapeşte işçi sınıfı, iktidarını ve kazanımlarını nasıl savunacağını bilmiyordu. Tam tersine, işçi sınıfının, özellikle Budapeşte işçilerinin önemli bir kesimi karşı-devrimin yararına harekete geçirildi, dolayısıyla da gericiliğin bir yedeği oldu. Başka bir deyişle, bu Macaristan İşçi Partisi'nin gerçek bir kitle temelinden yoksun ve faaliyeti yüzeysel bir parti olduğu anlamına geliyordu. İşçi sınıfının büyük çoğunluğu onu önderi olarak görmüyordu. Ve bu, en büyük ve en tehlikeli hataydı.

3- Karşı-devrimci Janos Kadar resmi fesih bildirisini yayınlarken karşı-devrim Macaristan İşçi Partisi'ni bir kaç gün içinde tümüyle tasfiye etti.

4- Macaristan'daki karşı-devrimin, başlamasıyla birlikte ilk bir kaç gün içinde bir çok burjuva, kapitalist ve faşist parti derhal ve mantar gibi ortaya çıktı.

Böylece, Macaristan karşı-devrimi Sovyet tankları kullanılarak bastırıldı. Partiyi tasfiye eden aynı hain, Kruşçevci revizyonistlerin buyruğuyla, öncekinden daha az çürük olmayan Macaristan revizyonist partisinin, sözde yeni "Marksist-Leninist" partinin yeniden kuruluş kararını ilan etti.

Macaristan karşı-devrimi, karşı-devrimciler tarafından bastırıldı. Böylece, darbenin iki kanadı, söyledikleri gibi "kendi Macaristan"larını inşa etmek ve yapmakta oldukları gibi, kapitalizmi restore etmek için bir araya geldiler. Dökülen kanlardan dersler çıkaran, aceleyle yapılmış eyleminin bedelini kanla ödeyen Macaristan gericiliği, şimdi Macaristan'da kalan Sovyet güçleri ve tanklarından yana hiç

bir sıkıntısı olmaksızın kendi radikal kapitalist dönüşüm reformlarını uyguluyor. Macaristan burjuvazisi, bu kez Kruşçev'in tanklarının koruması altında sanki normal işine gidiyor. "Parti bayrağı" altında ve maskeli olarak işçi sınıfının yeni zincirlerle bağlayarak ninnilerle uyutuyor. Kapitalist burjuvazi, eski aydınlarının yanısıra, öncü gücü olarak kendisiyle tamamen eylem birliği içinde olan ve özdeş bakış açısına sahip yeni revizyonist aydınlara da sahiptir.

Polonya'yı ele alalım. Macaristan'da olduğu gibi Polonya'da da kanlı gösteriler 1956'da Poznan'da başladı ve tanklarla bastırıldı; ancak bu kez Sovyet tanklarıyla değil, bizzat Polonya tanklarıyla. Bu ayaklanmada Polonya kilisesi ve gericiliğinin rolü vardı ve Kruşçev o sırada Polonya'nın Sovyetler Birliği'nden kopabileceği düşüncesiyle dehşete düştüğü için Gomulka'yı tanklarla yapacağı işgalle tehdit etti. Ama Gomulka direndi, bu durumda Kruşçev, ister istemez gülümsedi ve arkasından ve başkalarıyla yaptığı konuşmalarda faşist olarak nitelediği Gomulka'yı bağrına basmak zorunda kaldı.

Fakat şimdi, son günlerde Polonya'daki olaylar farklı gelişiyor. Bu olaylar, bütün revizyonist ülkelerde karakteristik olan başka bir görünüme büründüler. Polonya'da "özgürlük", "tam demokrasi", "liberalizasyon" talep eden yazarlar, aydınlar ve öğrenciler ile Gomulka'nın polisleri arasında kanlı çatışmalar ve gösteriler başladı. Gomulkacı revizyonist karşı-devrimcilere karşı ayaklanan Polonya'lı karşı-devrimciler, bu kez, Çekoslovak karşı-devrimcileri kutluyor ve onlarla dayanışmaya giriyorlar. Dünya kapitalizminin yönettiği Polonya gerici aydınları, Kilise ve Yahudiler Gomulkacı revizyonist klikten hoşnut değiller ve ondan kurtulmak istiyorlar; tıpkı Dubçek'in yeni Slovak kliğinin, aşağıda bahsedeceğimiz revizyonist Novotny kliğine karşı yapmakta oldukları gibi. Macaristan'da olduğu gibi. Polonya'da da gerici aydınlar ve öğrenciler bu taleplerin en önündeler, parti delik-deşik olmuş durumdadır, ama diktatörlüğün temel organları şimdilik

Gomulka kliğinin elinde. Ve işçi sınıfı tepki göstermiyor ve gerekli temizliği yapmak için sokaklara çıkmıyor. Gomulka kliği bu dalgayı durdurabilecek mi? Göreceğiz. Fakat önemli olan, açık veya gizli bütün Polonya'lı hainleri yeryüzünden silip atacak nihai bir dalganın hazırlanması gerektiğidir. Bu şifalı dalga, gerçek bir Marksist-Leninist komünist partisinin önderlik edeceği Polonya işçi sınıfının proletarya devrimi olacaktır.

Çekoslovakya'yı ele alalım. Sovyet revizyonistleri, dışarda, Çekoslovakya'yı en güçlü siperleri, revizyonistlerin en güvenilir ülkesi olduğu ve Antonin Novotny'yi kendilerinin en yakın adamı, revizyonist klanın Sovyetlerden sonra "en faal ve nüfuzlu adamı" biçiminde reklam ettiler. Ve öngörmüş olduğumuz gibi, Novotny ve revizyonist kliği Kruşçevcilerin sadık ajanları olmadıkları için değil, ama Moskova'daki patronların kendilerine verdikleri buyrukları yerine getirebilecek durumda olmadıkları için bunun da hiçbir değeri yoktu. Gerçekte, yerini alan diğer at Dubçek, eski efendilerine başkaldırıp Masaryk, Benes, Tiso, Hasa gibi kötü ünlü ajanlara ilişkin anılarının özlemini çeken Fransız ve Batı Alman kapitalistlerinin kendisini ahıra kapatmak için bekledikleri Batı "otlakları"na doğru dört nala geçerken, Sovyetlerin ölü atı Antonin Novotny kendi elleriyle yarattığı revizyonist bataklığa saplandı.

Çekoslovakya'daki yeni karşı-devrim nasıl gelişiyor? Açıkça Antonin Novotny ve kliğine ve dolayısıyla Sovyet revizyonist boyunduruğuna karşı.

Onlar tek ya da çok partili sistem altında, kapitalist devlet sistemi altında açıkça kapitalizme ve ekonomi, eğitim ve kültür alanlarında proletarya diktatörlüğünün örtüsüz tasfiyesine gidiyorlar.

Batılı kapitalistlerle yalnızca bir arada yaşamak değil, aynı zamanda onlarla sıkı bağların da kurulması açıkça savunuluyor. Baba ve oğul Masaryk'lerin ve Benes'in mezarlarında saygı duruşu yapılıyor, herkesin, faşistlerin

bile itibarı iade ediliyor ve tümü de "Stalinist terör"ün kurbanları ve yalnızca Novotny kliğinin değil, Gottwald kliğinin ve dolayısıyla Çekoslovakya Komünist Partisi ve tabii ki "Stalin ve Komintern'in" hatalı politikalarının kurbanları olan "seçkin adamlar" olarak tanımlanıyorlar.

Kısaca, Çekoslovakya hiçbir gerekçe ve demagojiye gerek görmeden hızlı bir tempoyla kapitalizme ve siyasi, ekonomik, ideolojik ve devlet alanında tamamen kapitalist burjuva cumhuriyetin restorasyonuna gidiyor.

Bu süreç hangi biçimlerde ve hangi araçlarla gelişiyor? Çekoslovakya'daki bu süreç, revizyonist dünyadaki genel süreçten ayrı ele alınamaz. Bu, çözülmenin, revizyonist klan içindeki büyük çelişkilerin, her revizyonist ülkedeki revizyonist klan içindeki farklı eğilimlerin ve uluslararası çelişkilerin sonucudur. Dolayısıyla, Çekoslovakya'daki çözülme ve tutulan yol hiçbir olağanüstülük taşımamaktadır. Hiçbir şey bizi şaşırtmamalı. Bu tamamen normaldir.

Bu faaliyetlerin aleni tarzı da tamamen normaldir. Bu iki nedenle böyledir: Bir yandan, Çekoslovak halkı, hatta Çekoslovak işçi sınıfının bir kısmı, revizyonistlerin adlandırdığı gibi bu "liberal" yöne hazırlanıyor ve yatkın hale getiriliyor. Onlar için komünizm sadece bir cila, bir rastlantıdır ve kurtuluş sonrası tüm dönem boyunca Çekoslovakya Komünist Partisi yalnızca sağlam bir temelde çalışmayı başaramamakla kalmamış, ama gerçekte sosyalist rejim koşulları altında bile burjuva kapitalist duygularını yeğinleşmiş biçimlerde korumuş ve geliştirmiş olan halkın bir kesiminin doğası, siyasal eğilimleri ve siyasal ve kültürel zevkleri üzerinde çok sınırlı bir etkide bulunabilmiştir.

Diğer yandan, Çekoslovakya'nın kapitalizme doğru bu yeni yolu, kendi yarattığı batakta çırpınan Sovyet revizyonizminin gücünün daha da çürüdüğünü ve muhaliflerini ne siyasi ne de ekonomik açıdan tehdit edebilecek bir durumda olduğunu gösteriyor. Sovyet revizyonizmi yarattığı sistemin ve yaptığı ihanetin bir kölesi

oldu. Sovyet revizyonistleri, üzerlerine çöken felaketler karşısında sıntmak zorunda kalıyorlar. Ayrıca, Çekoslovak revizyonistlerinin şimdiki yolu, yalnızca Amerikan, Fransız ve Batı Alman emperyalistlerinin değil, elbette ki, Titocuların, "bağımsız" revizyonistlerin ve **in petto** * olarak Macaristan revizyonistlerinin de tam desteğine sahiptir. Böylece her zaman, eski revizyonist beygirleri bir kenara atıp yerine yenilerini geçirme eğilimi gösteren bu bulaşıcı hastalıktan ödleri patlayan Sovyet, Polonyalı vd. revizyonistlerden kopma ve onlardan "bağımsızlık" çerçevesinde az çok örgütlü yeni bir güç oluşuyor.

Yeni Çek karşı-devrimcileri yeni ve çok yanlı yöntemler kullanıyorlar. Onlar, dış politikayı ihmal etmeksizin iç durumu tümüyle denetimleri altına almaya büyük önem veriyorlar. Doğal olarak, aslında bunu tamamen baltalamak amacıyla, SB ile dostluk gibi demagojik amaçlı sözler ediyorlar. Temel amaçları, Sovyet revizyonist yönetimi yanlısı olan Novotny ve kliğini tasfiye etmek ve SB ile ilişkileri sadece ticaret ilişkilerine indirgemektir. Novotny'yi teşhir etmeyi ve durumunu sarsmayı ve sonuç olarak bertaraf etmeyi amaçlayan tasfiye kampanyası dolaylı bir yöntemle sürdürüldü. Bu kampanyanın ön sıralarında Çek aleyhtarı duygularıyla Slovak milliyetçileri, eski burjuva aydınları ve yeni revizyonistlerin yanısıra öğrenciler ve bir çok kez gösterilerde ortaya çıkan ve hala çıkmakta olan serseriler bulunuyordu.

Novotny grubu ve Kremlin'deki patronları bunların üzerine polisi gönderdi, ama boşuna oldu. Kemendin boynunu sıktığını farkeden Novotny, Kremlin'i tanklarla kuşatan ve böylece başını kurtaran Kruşçev'in yöntemini taklit ederek tankların Prag'a gelmesini istedi. Ama bu amacına ulaşamadı ve yerini kaybetti; muhtemelen başını da kaybedecek.

(*) Maskeli

Oyununu gizlemek için Dubçek grubu, Novotny kliğinin tasfiyesini sözde yasal biçimlere başvurarak gerçekleştiriyor. Her şeyden önce, güvenilir kadrolar vasıtasıyla orduyu buna inandırdı, bir dizi ordu generalinin Novotny'den desteklerini çekmelerini sağladı, Novotny ve savunma bakanı Lomsky'yi gözden düşürdü ve Novotny'nin derhal görevden alınmasının ya da istifasının dilekçeler, toplantı ve öğrenci gösterileri yoluyla istendiğine ikna ettiği partiyi harekete geçirdi. Bütün bu operasyon çok hızlı bir biçimde, gözle görülür bir kavga olmaksızın ve sürüden kaçan keçinin ağıla dönmesini kutlayan dünya kapitalizminin gürültülü alkışları arasında uygulandı.

Bu durumda Sovyetler ne yapacak? Novotny'yi kolleksiyonlarına dahil etmekten başka hiçbir şey; eğer uygun görürlerse, önceleri başka birine yaptıkları gibi onu da bir villaya yerleştirirler.

Bu temizlikten sonra onlar Çekoslovakya'daki durumu istikrara kavuşturmaya çalışacaklardır. Ne var ki bu, sorunun çözümü olmayacak, orada büyük sürtüşmeler ve şiddetli siyasi ve ekonomik çatışmalar olacaktır.

Böylece, revizyonistlerin iktidarda olduğu bu iki ülkede, Polonya ve Çekoslovakya'da aynı kapitalist yozlaşma süreci aynı amaçlar, biçim ve yöntemlerle ama farklı sonuçlarla yaşanıyor. Her iki ülkede de ülkelerini tamamen kapitalist ülkelere dönüştürme sürecini hızlandırmak isteyen yeni revizyonist klikler, eski revizyonist Gomulka ve Novotny kliklerinden kurtulmaya çalışıyorlar.

Çek düşmanı duygularıyla Slovak şovenizmi, Çekoslovakya ekonomisinin kapitalist ekonomiye köklü dönüşümü, kapitalist devletlerle daha aktif ve yaygın ekonomik, kültürel ve siyasi bağlar, Sovyet aleyhtarı duygular, Sovyet revizyonistleriyle bütün bağlarını zayıflatması —işte bütün bunlar, Dubçek önderliğindeki Çekoslovak revizyonist kliğini esinliyor ve onlara rehberlik ediyor.

Eski klik ve eski revizyonist Novotny şimdi tamamen tecrit edilmiş durumdadır. Herkes batan gemiyi terkediyor ve "yeni yola" giriyor. Böylece, Çekoslovakya'da karşı-devrim içinde karşı-devrim zafer kazanmış bulunuyor.

Sovyet revizyonistleri Çekoslovakya'daki siyasi otoritelerini tamamen kaybettiler ve etkinlikleri azaldı. Sovyet revizyonistlerini tanıyan bizler, onların Çekoslovakya'daki felaketten kendilerin kurtarmak için büyük baskı yapacaklarından emin olabiliriz.

Diğer yandan, kapitalist Çekoslovakya Tito'nun ve dostlarının kapitalist pozisyonunu güçlendiriyor, başında olsa da olmasa da Kadar'ın Macaristan'ındaki tam dönüşüme ve Polonya'daki sürece yardım ediyor.

Orta Avrupa'da yaratılan bütün bu durum Varşova Paktı'nı ve COMECON'u temellerinden sarsacaktır. Bu durum varolandan tümüyle farklı bir ruha sahip ikili ya da çok yanlı ittifaklara yol açacak ve COMECON ve onun ekonomik ilişkileri değişecektir. Varşova Paktı ve COMECON dağılacak ve kapitalist ilişkilerle alaşım içinde yeni biçimlere bürüneceklerdir.

Bütün bu kapitalist dönüşüm, revizyonistlerin çeşitli biçim ve yöntemlerle Batı Almanya ile bütünleşmesi için bir kampanya başlatacağı Demokratik Almanya'yı ciddi olarak tehlikeye düşürüyor. Bu süreç işlemeye başlamıştır. Sovyet revizyonistleri tamamen feiç olmuş durumdadır. Ekonomik baskı onların tek silahı olarak kalıyor, fakat bunun da etkili olmayacağı anlaşılıyor. Sovyetler Birliği'nden kopup Batıya yönelenleri finanse etmek kapitalizmin tamamen çıkarınadır. Kapitalizmin elinin altında yatırımlar için sermaye bulunuyor; o, kendisi için yeni pazarlar, yeni sömürgeler ve yeni uydular arıyor.

Böylece, Sovyet revizyonistlerinin sözde "enternasyonalist yardım"ından çok az yararlanan yeni revizyonist kapitalistler otobüslerini değiştiriyorlar.

Sovyet liderlerinin bu büyük yenilgisi, onları kendilerini

ezen büyük bir şaşkınlık içinde bıraktı. Bu olaylar, oldukça önemli bir dönemde cereyan ettiği halde, Sovyet sansürü, Sovyet kamuoyuna herhangi bir bilginin sızmasına izin vermedi. Bu onların kendi halkından ve devrimcilerden ve yeni revizyonistlerden nasıl korktuklarını ve Çekoslovak hastalığını kapmış olan bu sonuncuların yerine başka bir revizyonist kliği geçirmek ve iktidardaki kliği devirmek için sokaklara çıkabileceğini gösteriyor. Bu durumda Kosigin ve Brejnev, Gomulka kliğinin Polonya'da davrandığı gibi hareket edecektir.

Çekoslovakya'daki bu sürecin aynısı Polonya'da da başladı, fakat şimdilik sonuçları farklıdır. Gomulka klanı bu süreci geçici olarak denetim altına aldı; bunun nedeni Gomulka'nın Novotny'den daha zeki olması değil, fakat Polonya'nın koşullarının az çok farklı olması yüzünden, Gomulka'nın taktiklerinin de farklı olmasıdır.

Çekoslovakya'da bu süreç yazarlar ve öğrencilerle başladı, fakat onlar arasında başka şeylere ek olarak Çek-aleyhtarı Slovak milliyetçi duyguları ve Slovak aleyhtarı Çek milliyetçi duyguları hakimdi. Hepsinde ortak olan anti-Sovyet ve Batı yanlısı duygular dışında diğerleri tamamlayıcı unsurlardı.

Çekoslovakya'dakilerle aynı eğilim, düşün ve amaçları taşıyan Polonya'daki süreç aynı yöntemle başladı. Gomulka kliği de Novotny'nin yaptığı gibi polisi kullandı, ama başarıyla yaptı bunu. Polonya ulusu, Çekoslovakya'daki gibi iki halktan oluşmuyor, bu nedenle, Çekoslovakya'da bir rol oynayan bu faktör Polonya'da bir tahrik unsuru olmadı. Gomulka şiddetin hedefi olacak bir günah keçisi bulmak zorundaydı ve bunu "siyonizm"de buldu. Böylece, "Polonya'daki karışıklık siyonizm tarafından yaratıldı."! Gomulka Kiliseden söz etmiyor, çünkü bu, isyanın büyümesi ve daha da boyutlanması olasılığına yol açabilecek riskler taşıyor. Gomulka, Kiliseyi onun dışında tutmaya çalışıyor ve gerçekten de, başka zaman Gomulka'ya karşı

ateşli çağrılar yapan ve gösteriler örgütleyen Kilise bu kez arenaya çıkmadı. Bu dalga yatışıncaya kadar anlaşmış gibi görünüyorlar. Öte yandan bağnaz bir anti-Sovyet olan Gomulka bu sıralarda, eğer sonunda Polonya'da her şeyi yitirdikleri sonucuna varırlarsa sözde Polonya'yı kurtarmak için, sözde Doğu Almanya'nın "yardımına" gidebilmek amacıyla ulaşım hatlarını açık tutmak için müdahalede bulunmayı bile göze alabilecek olan Sovyet revizyonistlerinin gölgesinde barınak arıyor.

Bu arada Willi Brandt, kendi parti kongresinde, "Oder-Neisse (Polonya) sınırlarını tanımanın kendileri için normal" olduğunu ilan etti. Bu, Polonya'ya Sovyetlerden kopma önerisi, Gomulka'nın Almanya-Polonya sınırlarına ilişkin "ısrarlı" politikasına halkın "desteğini" kazandırmak için yapılan bir girişim ve sonuç olarak, Doğu Almanya'yı tümüyle kuşatma ve kapitalist SB etrafındaki "güvenlik kuşağı"nı tamamlama girişimiydi.

Bütün bu durumların anti-Semitizm, anti-Sovyetizm vb.nin sonuçları Polonya'daki kapitalizme geri dönüş sürecinin Gomulka'nın yöntemine göre devam edecek olmasıdır. Ama bu geçicidir. Sorun hala gündemdedir.

Polonya Marksist-Leninistleri, devrimciler, halk ve işçi sınıfı henüz konuşmadı. Gomulka işçi sınıfının bazı kollarını gösterilere sürükledi. Bu, orada ne tür bir berraklık eksikliği olduğunu, işçi sınıfını gerçek yoluna koymak, Gomulka, Katolik Kilisesi ve Siyonistlere karşı anti-kapitalist, anti-revizyonist sınıf tavrına sahip kılmak için ne muazzam bir çalışma yapmak gerekliliğini gösteriyor.

Ayrıca, yöneticileri, halk ve parti içerisinde bazı belirgin çelişkiler olsa da şimdilik birlik içinde görünen ve gürültülü gösterilere sahne olmaksızın nispeten sakin iç yapılarıyla kapitalizme doğru kendi revizyonist yollarında yürüyen **sözde tarafsız ülkeler ve partiler** de vardır. Bu sahte birlik, dış tehlikeden, herşeyden önce, bu partilerin yönetimi içinde hala azınlıkta olan kendi adamlarına sahip Sovyet

revizyonistlerinden duydukları korkunun sonucudur. Ama bu "tarafsız" ülke ve partilerde burjuva aydın klikler hakimdir ve bunlar sadece Sovyet aleyhtarı duygulara dayanıyorlar. Bu nedenle, Çekoslovaklardan biraz farklı olarak bu revizyonistler, Sovyet revizyonist tehlikesine karşı bir denge oluşturmak için dış politika, kapitalist ülkelerle ilişkiler, Tito'nun Yugoslavya'sı ve Dubçek'in Çekoslovakya'sı ile ilişkiler üzerinde duruyorlar. Bu şartlar altında bu klikler, kendileri için tehlikeli olabilecek iç muhaliflerini temizliyorlar ve ülkelerde sosyalizmin tasfiyesi yoluyla kurulan burjuva rejimleri sağlamlaştırmak için çabalıyorlar.

Şimdi de SB'ni ele alalım. Kruşçev döneminin son yıllarında ve daha belirgin olarak sonrasında SB ve SBKP'nin Kruşçevci yozlaşması, Kremlin kliği için büyük tehlikelere yol açtı. Bu süreç yalnızca bu kliğin Sovyet halkıyla çelişkilerini derinleştirmekle kalmamış, fakat aynı zamanda amacı eski revizyonist kliği yok ederek yerine aynı revizyonist niteliğe sahip, ancak daha liberal ve SB'de kapitalizmin restorasyonu sürecini hızlandıracak bir başka kliği geçirmek olan ve eski revizyonist kliğe muhalefet eden yeni bir revizyonist tabaka yaratmıştır. Bu iğrenç süprüntüler hoşnut değillerdi, onlar hoşnutsuzluklarını açığa vurdular ve daha fazla talep ileri sürdüler. Burada da onlar, tamamen burjuvalaşmış, revizyonist kültür ve sanat adamlarından oluşan yazarların ve aydınların önderliği altındaydılar. Gençlik, öğrenciler ve diğerleri arasındaki yozlaşma, derinliğine yayılmıştı. Öyleki bu, revizyonist kliği tedirgin edecek biçimlere bürünmüştü. Bizzat Kruşçev'in kendisi tehlikeyi sezdiği zaman kapitalizme geçmeyi talep ettikleri için değil, fakat kendisi olmadan diğerleriyle ve gülünç ve düzensiz yöntemler yerine eylem ve aktif çabayla kapitalizme geçmeyi talep ettikleri için bunlara bir çok kez tepki gösterdi.

Kruşçev'i izleyen klik ustasını da geçmeye çalıştı. Onlar, partiyi ve sosyalist ekonomiyi daha da yozlaştırarak ve ülke içinde ve dışında soysuzlaşmayı derinleştirerek kendilerini

daha yakından ve daha sıkı bir biçimde Amerikan emperyalizmine bağladılar. Ama bütün bu faaliyetler de, bu klik için muazzam güçlükler ve çelişkiler yarattı. Sovyet ekonomisi zayıfladı, SB'nin itibarı en alt düzeye indi, SB'nin "dostları" birbiri ardından onu terketti, onun ittifakları tamamen kapitalist, baskıcı, biçimsel ve gülünç bir biçim ve içerik kazandılar. Bu kliğe direniş bütün yönleriyle giderek arttı. Brejnev-Kosigin grubu kendisini, sadece uluslararası arenada değil, ülke içinde de söndürülmesi güç bir ateşin ortasında buldu. Revizyonist aydınlar, yazarlar ve öğrenciler protesto gösterilerini arttırdılar ve Kremlin kliği onları tutuklamak ve hapsetmek zorunda kaldı. Böylece, cezaevleri ve toplama kampları sadece devrimcilerle değil, bu yeni karşı-devrimcilerle de ağzına kadar doldurulduldular.

Elbette ki, SB'de proletarya devrimi örgütlenmekte ve güçlenmektedir. Klik, bundan çok korkuyor ve sınıfın partisini ve işçi sınıfını aldatmaya ve onları, yönetimde kendi"Leninist" partilerinin olduğun, "her şeyin Leninist çizgi ve normlara göre yürüdüğüne" vs. inandırarak ve mümkün olduğu kadar yansızlaştırmaya çalışarak ona saldırıyor. Bu yanılsamalara, bazı yozlaşmış kariyerist ordu general ve mareşallerinin, kitleleri ve gerçek devrimcileri aldatmak için yazmaya başladıkları Stalin hakkındaki "tarihsel gerçeklere sadık düşünceleri" de katmalıyız. Ama Bolşevik devrimciler ve Sovyet işçi sınıfı uzun süre aldatılamaz. Onlar, gerçekte, iktidarın bir hainler kliği ve onların bürokratik ve işçi düşmanı yönetimi tarafından kullanıldığının, partinin bir burjuva partiye ve proletarya diktatörlüğünün, kitleleri ve işçi sınıfını ezen, onları yeni revizyonist burjuvazi yararına ekonomik olarak sömüren, kendi iktidarlarını ve haklarını kullanmaya bir an bile izin vermeyen yeni kapitalist sınıfın bir diktatörlüğüne dönüştürülmüş olduğunun farkına varıyorlar. Revizyonistlerin işçi sınıfını apolitikleştirme, politika sahnesinden dıştalama ve ekonomizme yöneltme çabaları başarısız kalacaktır.

Böylece, gördüğümüz gibi, bütün bu süreçlerin, şimdi Çekoslovakya ve Polonya'da, açıkça görülen, yarın Macaristan'da ve diğer yerlerde daha açık ve belirgin olarak görülecek benzer özellikleri vardır. Bu süreçler gerici Sovyet revizyonist aydınlarının iştahlarını kabartacak ve sadece onlarla yönetici klik arasında değil, ılımlı aydınlarla aşırı sağdaki aydınlar ve gerçek Marksist-Leninist aydınlarla hem yönetici klik ve hem de saydığımız bu eğilimler arasında çatışmalar göreceğiz. Ve sonunda Rus İvan ağır uykusundan uyanacaktır. Marksist-Leninist devrimcilerin önderliğindeki Sovyet işçi sınıfının ortaya çıkması gerekiyor. Ve kendi sözünü söylemek için sokaklara çıkacaktır da. Yumruğunu masaya vuracak ve ikinci bir proletarya devrimini gerçekleştirecektir. Bunun olacağına inanıyoruz, çünkü bu, zorunlu bir diyalektik süreçtir ve koşullar, olgular ve bunların gelişimi böyle bir durumun koşullarını olgunlaştıracaktır. Ne zaman? Bunun kararını verecek olan biz değiliz.

Revizyonist ülkelerdeki bütün bu gelişmelerden, modern revizyonizmin Marksizm-Leninizme, proletarya diktatörlüğüne, işçi sınıfına ve partisine ve sosyalist rejime karşı sürdürdüğü mücadelede başvurduğu biçimlere, taktiklere ve yöntemlerine ek olarak kendi çözümlemelerimizden öğrenen Partimiz, modern revizyonizm veya başka bir anti-Marksist hastalığın Partimizin ve proletarya diktatörlüğünün sağlıklı bünyesini bozmasına asla izin vermemek için kesin ve açık görevler saptamıştır.

Bir çok ülkedeki revizyonist yozlaşmaya ilişkin olarak, bütün revizyonist partilerde ortak ve tipik bazı karakteristikler saptanabilir.

İlk olarak işçi sınıfının ve sonra bütün emekçi kitlelerin gafil avlandığı bir gerçektir. Onlar, nice özveriler ve kan dökümü pahasına zafer kazanan ve güçlendirilen büyük davalarına karşı yapılan ihanete derhal ve ciddi bir şekilde

tepki göstermediler. Parti ve devlet iktidarını gaspeden hain unsurlar, sadece nasıl gizleyeceklerini ve örgütleyeceklerini bildikleri yıkıcı faaliyetlerinin başlangıcında değil, daha sonra, tutumlarının ve haince eylemlerinin açığa çıktığı zaman da işçi sınıfı ve partisinin şiddetli direnişiyle karşılaşmadılar; tam tersine, işçi sınıfı ve emekçi kitleler, önemli bir muhalefet göstermeden hainlerin boyunduruğunu kabul ettiler veya tepki gösterdiklerinde ise, bunu kararlı ve tutarlı bir şekilde yapmadılar. Parti ve işçi sınıfı, herşeyden önce, sınıf mücadelesinde, sınıflarının ve sosyalizmin bütün düşmanlarına karşı mücadelede her zaman karakteristik özellikleri olması gereken diri şiddeti ve uyanıklığını yitirmişti.

Yalnızca, yetersiz devrimci deneyleri olan komünist partilerde değil, Bolşevik Partisi gibi böylesine muazzam devrim deneyleri olan en eski ve en büyük partide bile bu nasıl oluyor, bu duyarsızlığın nedeni ne, onların uyanıklık ve devrimci şiddet kullanma özellikleri nasıl ölüyor?

Aslında, bu olayların nedenleri hakkında genel olarak bilinmeyen veya giz niteliği taşıyan hiçbir şey yok, ancak bu makalede bize Marksist-Leninist bir parti için en tehlikeli olarak görünen bir kaç temel nedeni vurgulayacağız.

Başarıları ve yanılgılarından öğrendiğimiz en eski ve güvenilir devrimci parti, Bolşevik Partisinde bütün bunların nasıl olduğunu ele alalım.

Birinci olarak ve her şeyden önce parti sorunu geliyor. Her şeyden önce, SB'de revizyonizmin ortaya çıkışına ve Kruşçevci hainlerin iktidarı gaspetmesine öylesine trajik biçimde katkıda bulunan eksiklik ve hataları bulmaya çalışmamız gereken yer işte burasıdır.

a- Şaşırtıcı gözükse de Bolşevik Partisinin siyasi ve ideolojik eğitimi her zaman ve her evrede koşulların gerektirdiği mükemmellik ve yoğunlukta uygulanmıyordu. Üstelik bu eğitimin biçim ve yöntemlerinde ve hatta bazan içeriğinde zayıflıklar vardı.

Üzerinde konuşulmakla birlikte teorinin pratik devrimci eylemle birleştirilmesi aynı ölçüde ve olması gerektiği gibi halkın devrimcileştirilmesi çalışmasında politikaya öncelik verecek, bütün partinin proleter devrimci ruhunu diri tutacak, herkesin Partinin çizgisini her konuda devrimci bir tarzda anlamasını ve uygulamasını güvence altına alacak şekilde bütün alanlarda gerçekleştirilmiyordu. Sovyetler Birliğindeki siyasi ve ideolojik eğitim okulları, yetiştirme kursları biçim, araç ve yöntemlerinin en iyileri olduğu bir gerçektir. Aynı şey kadroların eğitimi için de söylenebilir. Sorun, SB'de Marksist-Leninist-Stalinist teorinin tam bir incelenmesinin ihmal edildiği değil, bir şeylerin, siyasi ve ideolojik eğitimin kusurlu olmasına yol açmış olmasıdır. Ve bunlar, yukarıda söylediğimiz gibi, sadece teorinin tam olarak öğretilmemesi ve doğru olarak pratiğe konulmaması anlamına gelen biçimlerdeki, yöntemlerdeki ve ilerleme hızındaki eksiklikler değildi. Olumsuz bir etkide bulunan diğer bir dizi karmaşık faktörler de vardı.

b- Bolşevik Partisinin normlarının yaşama geçirilmesi, daha doğrusu bunların derin bir ideolojik ve siyasi kavranışı ve devrimci bir tarzda gerçekleştirilmesi, istenilen düzeyde değildi. Lenin'in devsel bir mücadeleyle yarattığı ve yerleştirdiği bütün bu normlar doğruydu. Stalin, onları doğruladı, savundu ve uyguladı. Ama gerçek yaşamda, gelişme süreci, çalışma ve mücadele süreci içinde, ilkin tam olarak uygulanan normların daha sonra kullanılmaz duruma geldiğini, paslandığını ve nihayet çarpıtılarak sınıfın ve partinin düşmanlarının elinde sert ve çok tehlikeli bir silaha dönüştürüldüklerini görüyoruz. Bu, bütün revizyonist partilerde görülen bir durumdur. **Bu partilerde yüksek sesle demokratik merkeziyetçiliğin yaygarası yapılır, fakat onlar Leninist olmaktan çıkmışlardır; "Bolşevik" eleştiri ve özeleştiriden söz edilir, fakat onlar artık Bolşevik bir nitelik taşımamaktadırlar; parti disiplininden söz edilir,**

fakat söz konusu olan Leninist değil, faşist disiplindir; proleter ahlaktan söz edilir, fakat oralardaki ahlak burjuva, anti-proleter ve anti-Marksist bir ahlaktır; onlar parti içinde her şey ve herkes hakkında görüş belirtme özgürlüğünden söz ederler, fakat şimdilerde revizyonist ülkelerde görüşlerin parti ruhuyla, proleter bir ruhla belirtilmesinin sonu hapise ya da toplama kampına atılmaktır. Aynı şey, gerçek Leninist parti normlarına ilişkin olarak da söylenebilir. Böylece, hangi kılıkta olursa olsun, bu partilerdeki resmi normlar anti-Leninist, burjuva, gerici ve faşist normlardır. **Proletaryanın çelik gibi bir öncü olarak örgütlenmesinin ifadesi olarak partinin gücünü oluşturan Leninist normların bu şekilde değişerek revizyonist normlara dönüşmesi, Marksist-Leninist bir partinin başına gelebilecek en büyük kötülük ve partiyi, toplumu dönüştürmede üstlendiği tarihsel rolünden saptırarak yozlaşma ve parçalanma yoluna sokan korkunç bir silahtır.** Bütün Sovyet komünistleri bu anti-Leninist normları onaylamasa ve onlara boyun eğmese de, SBKP ve diğer revizyonist partilerde bu gerici değişikliğin olduğu bir gerçektir ve şimdi bu revizyonist normların bu partilerde hakim olduğu ve bu ülkelerdeki sosyalizmi ve partileri yıktığı kesindir.

Şimdi şu sorulabilir: Yukarıda söylediğimiz gibi, Marksist-Leninist politika ve ideoloji doğru olarak anlaşılmış ve uygulanmış olsaydı, büyük öğretmenler olan Lenin ve Stalin'in Bolşevik Partisi'nde yerleştirdikleri parti normları her dönem doğru ve devrimci bir yöntemle uygulansaydı bu olur muydu? Hayır! Kesinlikle olmazdı! Ama yukarıda açıkladığımız ve daha aşağıda açıklayacağımız nedenlerle bu oldu:

c- İşçi sınıfının örgütlenmiş öncü müfrezesi olarak Komünist Partisi, önder ve kılıcın keskin

ağzı olmalıdır; O, işçi sınıfının en değerli erdemlerini korumalı, geliştirmeli ve çelikleştirmelidir; O, işçi sınıfının ideolojisini, Marksizm-Leninizmi tam olarak özümlemeli ve uygulamalıdır; her şeyden önce, sınıf düşmanına karşı son derece uyanık ve boyun eğmez olmalıdır. Ve bu özelliklere sahip olmak için Komünist Partisi, işçi sınıfına ve müttefiklerine sınıfın amaçları doğrultusunda önderlik etmek için kendisini sınıf partisi yapan Leninist normları anlamalı ve uygulamalıdır. **Bu, herhangi türden bir birlik değil, Marksist-Leninist olarak adlandırdığımız büyük bir birliktir; parti içinde Marksist-Leninist birlik, parti önderliği arasında Leninist normlar temelinde düşünce ve eylem birliği ve tabanı ile önderliğin kendi içindeki birliği, parti ile işçi sınıfı-halk birliğidir. Ve bütün bu birlik içindeki temel düşünce, onun temeli ve güvencesi, parti-işçi sınıfı birliği, partisinin yönetiminde Marksist-Leninist ideoloji tarafından esinlenen, aydınlatılan ve çelikleştirilen işçi sınıfının belirleyici önderliğidir.**

Bu birlik, bir günde veya bir yılda yaratılamaz. O, genel olarak işçi sınıfına ve özellikle bir örgüt olarak onun partisine, parti üyelerine, devletin ve kitle örgütlerinin görevlilerine karşı nesnel ve öznel, siyasi ve ideolojik, baskı ve terör, zorlayıcı önlemler ve ekonomik karışıklık, doğrudan satın alma ve gizli yıkıcı etkinlik de içinde olmak üzere her türlü aracı kullanan sınıf düşmanıyla mücadelenin ateşinde ve ondan gelen tehlikelerin göğüslenmesi sürecinde kurulur ve sağlamlaştırılır.

Bu sorunlar üzerinde uzun boylu durmayacağız; ancak şunlara işaret etmekle yetineceğiz: **Birliğin korunması ve çelikleştirilmesi, bir seferde başarılabilecek ve komünistleri bir daha uğraştırmayacak bir şey değildir; ikincisi, bu birlik, partinin Marksist-**

Leninist ilkeleri ve normları dışında "yoldaşların" birliğine dayanan sosyal-demokratik türden bir birlik, "ilke ve normların çiğnenmesine izin vererek şunu ya da bunu rahatsız etmekten sakınma birliği" değildir. Bizim birliğimiz, ilkelere aykırı, birlik hatırı için bir birlik değildir. Bu nedenle, sözünü ettiğimiz birlik her şeyden önce mücadeleyle yaratılır, mücadeleyle çelikleştirilir ve sürekli ve ısrarlı devrimci mücadeleyle korunur. Aksi halde Marksist-Leninist birlik olamaz.

Lenin'in ve Stalin'in Bolşevik Partisi'nde birlik ve birliğin çelikleştirilmesi için enerjik bir mücadele vardı, ama her şeyde mükemmele ulaşıldığı söylenemez. Böyle bir şey, ülke içinde ve dışındaki ve Parti saflarındaki sınıf mücadelesinin inkarı olurdu; bizlere, her biçimde şiddetli bir mücadeleye girişen ve amacı bu birliği ezmek, parti ve proletarya diktatörlüğünün organlarına sızmak, onları kurtlar gibi kemirmek ve yıkmak ve komünistlerin bilincine ve dünyaya bakış açılarına sızmak, onları demoralize etmek ve yozlaştırmak olan sınıf düşmanını unuttururdu.

Böylece, Lenin ve Stalin'in Bolşevik Partisi'nde doğru Leninist yolun izlendiğini görüyoruz— sosyalizmin inşasında, dünyanın ilk güçlü sosyalist devletinin inşasındaki başarılar bunu kanıtlıyor. Bolşevik Partisi'nin başında bulunan Stalin, işçi sınıfının yolunda, Leninist partinin, onun normlarının yolunda, sınıfın ve partinin, SB'de ve dünyada sosyalizmi ve komünizmi inşa etmek olan amaçlarına ulaşmak için doğru bir tarzda, canlı bir biçimde, derin bir kavrayışla, teorik ya da siyasi hatalara düşmeksizin mücadele etti.

Ne var ki, şöyle bir soru çıkıyor ortaya: Eğer bütün bunlar böyle idiyse, o zaman Bolşevik Partisi Stalin'in ölümünden sonra niçin revizyonist bir partiye dönüştü? Bu, sorulması gereken akla uygun bir sorudur ve onu yanıtlamak

için objektif ve subjektif nedenleri ortaya çıkarmak gerekir. Daha önceleri başka makalelerde güçlüğü ölçüsünde önemli olan bu soruyu sahip olmadığımız belirli belgelere, özellikle şimdi hemen hemen hiç sahip olmadığımız ve özellikle bugünkü durumda sahip olmamızın neredeyse olanaksız olduğu Bolşevik Partisi'nin iç belgelerine dayanmaksızın, hatasız ve tam olarak cevaplamanın güç olduğuna işaret etmiştik. Bununla birlikte, ideolojimiz, Partimizin ve diğer partilerin deneyleri, bu nedenlerin bazılarını belirlemede yardımcı olabilir. Bazılarını diyoruz, çünkü aslında bu nedenler daha fazladır ve daha fazla olmalıdır. Ancak bu düşünceler bile eksik olabilir.

Sorunu yukarda koyduğumuz gibi ele aldığımızda, tedricen, farkına bile varmaksızın, sosyalist inşanın gerçekleştirilmesinde ulaşılan büyük başarılar zemini üzerinde **Sovyet Partisi ve sosyalist devletinin kadroları arasında istemeyerek, önce gizli olmakla birlikte gittikçe daha da belirgin biçimlere bürünen ve daha sonra proleter ahlakla temelde bağdaşmaz yanlış eğilimlere dönüşen belirli bir kendini beğenmişlik ve meşru bir kibir oluştuğu sonucuna varırız.** Marksist ideoloji ve eğitim, belirgin ve tehlikeli biçimlerde ortaya çıktığında onları ilkesel olarak ve pratikte mahkum etti, fakat bu eğilimler genel bir biçimde gelişiyordu ve bu, tehlikeli bir şey olarak ele alınmadı. Bu eğilimler Parti normlarıyla kaynaştı ve tedrici olarak onlara belli bir renk verdiler. Daha sonra ise bu eğilimler daha belirgin hale gelecek ve diğer proleter-olmayan alışkanlıklarla birleşerek tehlikeli komplekse eklenecekti.

Lenin ve Stalin'in şanlı mücadelelerinde önderlik ettikleri Bolşevik Partisi üyeleri, devrimci sınıf kökenine ve enerjisine sahip, devrimde, mücadelelerde, sosyalizmin inşasında Troçkizme, sapmalara ve diğer hainlere karşı mücadeleler içerisinde çelikleşmiş kadrolardı. Onlar, ideolojik ve siyasi olarak çelikleşmişlerdi ve Lenin ve Stalin'in koyduğu doğru çizgi ve normlarıyla şanlı Bolşevik

Partilerine sarsılmaz ve haklı bir güvenleri vardı.

Onlar için Parti her şeydi, yürekleri, beyinleri ve gözleriydi; bu nedenle onlar Parti'yi savundular ve Parti'leri, ve büyük önderleri tarafından eğitildiler. **Ama Sovyet kadroları, Stalin'in önderlik ettiği Parti'nin doğru çizgisi ve normlarını uygulamaya çalışırken, onların arasında ilkin tümü içinde ve açık bir biçimde olmasa da, devrimci gelişme duyusuna yabancı bir durağanlık duygusu tedrici olarak yayılmaya ve kristalize olmaya başladı.** Daha aşağı düzeyde görev aldıkları sürece bu kadrolar, devrim davasına mümkün olduğu kadar iyi şekilde ve şevkle hizmet etmek ve kitleler ve işçi sınıfıyla yakın bağlar sürdürerek Parti çizgisi ve normlarını titiz bir şekilde uygulamak için çalıştılar. Fakat zaman geçtikçe ilk dönemin zorlukları aşıldığında, zorunlu ideolojik, siyasi ve genel eğitim ve kültür kazanıldığında, Parti içindeki eski ve kıdem kazanmış belirli insanlarda kötü eğilimler ortaya çıkmaya başladı. **Bunların çalışmalarındaki başarılar, kendini beğenmişlik duygusunu besledi ve bunun yanısıra Sovyet kadroları proleter alçakgönüllülüklerini kaybettiler, çok çalışmış ve mücadele etmiş oldukları gerekçesiyle "siyasi olarak haklı" diye tanımladıkları uygunsuz talepler ileri sürmeye başladılar. Gitgide daha sorumlu mevkilere yükselme hırsları, kişisel refah ve konfor istekleri gelişti ve giderek bürokrasi, entellektüalizm ve teknokratizmle enfekte oldular.** Böylece, bir yandan Bolşevik Partisi ve Sovyet devleti kadroları, diğer yandan Sovyet halk kitleleri ve işçi sınıfı arasında tedrici olarak bir ayrışma ve eşitsizlik yaratıldı. **Birçok kadro, eskiden yaptığının tersine kitlelerin sesini dinlemedi. İdeolojik ve siyasi olarak her şeyi kendilerinin bildiği, her şeyde uzman oldukları, kitlelerin ve işçi sınıfının üzerinde ve onlardan daha öngörülü oldukları düşüncesi kendilerine hakim olmaya**

başladı. Bu kadrolar Bolşevik Partisi'nin ve Stalin'in Sovyet halk kitleleri ve işçi sınıfı arasında sahip olduğu otorite ve prestiji kendi kişisel otorite ve prestijleriyle karıştırdılar. Bütün bu anti-proleter nitelikler, devrimci kavramların bu kadrolar arasında deformasyonuna götürdü; buradan da enfeksiyon, Parti çizgisine ve onun uygulanmasına bulaştı ve böylece Parti'nin devrimci normları biçimselleşti. Bütün Sovyet devlet yönetiminde olduğu gibi bizzat Parti yaşamı ve Parti organlarında da bir sklerosis(*) süreci başlamıştı.

Bu nedenle, Parti, devlet ve idari organlaraki kadroların eğitimi ve kültürel donanımı en önemli sorunlardan biridir, ama daha da büyük ve önemli görev onların siyasi ve ideolojik eğitimi ve sürekli devrimcileştirilmeleridir.

Kadrolar arasında bürokrasinin gelişmesi tehlikesi ve yalnızca onların, okul eğitimi ve kültürle donatılması, bu durumun onlarda bir üstünlük ve kibir duygusu yaratması ve yaratabilmesi, bu kadroları tedricen Parti'nin ve sınıfın üzerine yerleştiren entellektüalizm ve teknokratizm özelliklerinin onların içinde kök saldığı ve böylece yavaş yavaş bir tabakanın sınıfa ve proletaryanın partisine egemen olduğu, partiyi sklerotik hale getirdiği ve onun devrimci normlarını cansızlaştırdığı ve bu devrimci normların şevksiz bir biçimde yayıldığı ve bu normların devrimci etki ve eylemden yoksun bırakıldığı bir durumun yaratılmasından kaynaklanmaktadır. Bu, kitlelerden ve işçi sınıfının rotasından ayrılmaya götürür.

Eğer Parti ve işçi sınıfı, tamamen kitabi yöntemlerle değil,

(*) Doku bozulması–ÇN.

pratik eylemler ve kesintisiz günlük mücadele içinde kadroların ideolojik ve siyasi düzeyinin yükseltilmesine sürekli özel bir dikkat göstermezse, o zaman, onların yönetici konumlara atanmaları, onların, eğitim ve kültür düzeyiyle geniş partili kitlesi ve işçi sınıfı arasındaki oransızlık, onların parti ve devlet organları içinde kıdemleri, aylıklar arasındaki büyük eşitsizlik (tehlikeli bir durum) ve kadrolar olarak sözde hakettikleri ayrıcalıklar (diğer bir tehlikeli şey) kadroyu yozlaştırır ve ister istemez onları tedricen proleter sınıfa özgü olmayan özellikleri benimsemeye zorlar. Böyle bir olgu, işçi kökenli ve işçi statüsünde olan kadrolar arasında bile görülebilir, fakat köylü ve aydın kökenli ve statüsündeki kadrolar için bu tehlike daha büyüktür. **İşçi sınıfının partisi kadroları, kendilerinin yalnızca ilerlemeyeceklerini ve sorumlu mevkilere yükseltilmeyeceklerini, gerekli olduğunda, hem de yalnızca yetersiz oldukları ya da görevlendirildikleri işlevlerde pasif oldukları kanıtlandığı ya da çalışma ve yaşamlarında hatalar işledikleri zaman değil, hatta yeterli oldukları ve görevlerini layıkıyle yaptıklarında bile bulundukları sorumlu mevkilerden alınabileceklerini gereğince kavrayacak şekilde eğitmelidir. Kadrolar, işlerinde iyi oldukları zamanda bile, sorumlu mevkilerden alınmalarının, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin saflarında çalışmaya gönderilmelerinin bir zorunluluk olduğuna ve bunun şimdi ve gelecekte bizzat kendilerinin ve partinin yararına olacağına inandırılacak şekilde eğitilmelidir.**

Yukarıda andığımız üç eğilim —bürokrasi, entellektüalizm ve teknokratizm-Bolşevik Partisi ve Sovyet devleti içinde o kahramanlık döneminin devrimci ruhunun olması gerektiği ölçüde egemen olamamasına yol açtı. Bu sinsi hastalık partinin doğru çizgisine açıkça saldırmadı. Kadrolar, Parti çizgisine ve Stalin'e sadık kaldı. O'nun için

ateşe atılmaya hazırdılar, çünkü Stalin bir sınıf adamıydı. Marksist-Leninist sınıf berraklığına sahip olan Stalin ne siyasi ve ideolojik ne de ekonomik ve askeri alanlarda ilkesel hatalar yaptı. Leninist olan her şeyi sadakatle savundu ve Leninizmi daha da geliştirdi.

Bununla birlikte, her ne kadar partinin ve proletarya diktatörlüğünün Stalinist enerjisi çalışmanın ilerletilmesini sağlıyor idiyse de, tedricen büyüyen bu durağanlık süreci içinde parti çalışması sklerotik bir karakter kazanıyor, normlar o denli devrimci bir canlılık olmaksızın yaşama geçiriliyor, çizgi o denli devrimci olmayan bir tempoyla gerçekleştiriliyor, Marksizm-Leninizm bu tehlikeli eğilimleri artık arındırmaya yeterli olmayacak bir biçimde öğretiliyordu. Diplomalarla donanmış bir çok üst ve orta düzey parti ve devlet kadrosu, durumu adeta yukardan ve özellikle de kendilerini çepeçevre sarmış olan küçük burjuva çok-yönlü üstünlük duygularından hareketle değerlendiriyordu. Bunun doğal bir şey olduğu ve kendilerinin parti kitlesinden üstün oldukları kanısına varmışlardı. Sınıfın ve partinin üstünde bir sınıf özellikleri edinmeye başlamışlardı, yönetimde oldukları, uzun bir deneyime sahip oldukları, bilgi sahibi oldukları için kendilerini yanılmaz görüyorlardı ve güneşi doğduran ve yağmuru yağdıran onlardı. Bütün bu anti-Marksist bakış açıları, isteyerek veya istemeyerek de olsa, parti normları örtüsü altında gelişiyordu. Demokratik merkeziyetçilik, eleştiri ve özeleştiri, parti disiplini ve seçimlerden söz ediliyordu, ama bütün bunlar devrimci ruhlarını yitirmişti. **Ve bütün bunların sonucu ne olabilirdi? Yönetimin parti kitlesinden ve partinin işçi sınıfından tedrici olarak kopması. Böylece, esas olarak, yukarıda andığımız Marksist-Leninist birlik zayıflatıldı. Stalin, varolan durgunluğa rağmen Leninist birliği büyük bir çabayla güçlendirmiş ve savunmuştu. O'nun ölümünden sonra yönetimde ve Bolşevik partisinde birlik parçalandı ve revizyonistler**

iktidarı ele geçirdiler.

Kruşçev ve hain ortakları Stalin'in sağlığında bile çalışmalarını sürdürüyorlardı, tabii ki çok gizli biçimler altında. Stalin'in ölümünden sonra, yaratılmış olan durumdan yararlanarak iktidarı ele geçirdiler. Onlar, kapitalizme dönüşü tamamlayarak ve Lenin ve Stalin'in Bolşevik Partisini tasfiye ederek bu olumsuz süreci tümüyle korumaya ve onu daha da derinleştirmeye çalıştılar ve çalışıyorlar. Stalin'e saldırı, Leninizme, Marksizm-Leninizme karşı bir saldırıydı.

Stalinist diye adlandırdıkları kişileri görevden almalarının ve onları tasfiye etmelerinin, Leninist pozlarına bürünerek Marksist-Leninist bir parti, proletaryanın bir partisi olarak partinin tasfiyesini günden güne daha eksiksiz bir biçimde gerçekleştirmeye ve kendilerine vurabildiği darbelerden sakınmak için Sovyet işçi sınıfını tecrit etmeye, ninnilerle uyutmaya, şekilsiz ve apolitik bir kitleye dönüştürmeye çalışmalarının nedeni budur.

Elbette ki bu sürecin başka nedenleri de vardır, ama biz belirlediğimiz bu etkenlerin, Sovyet işçi sınıfının ve yüzbinlerce ve milyonlarca Sovyet parti ve devlet kadrolarının gafil avlanmalarına yol açtığını düşünüyoruz. Onlar, Kruşçev'in yaptıklarının "Leninist yolda ve Leninist kurallara uygun" olduğunu düşündüler ve hala düşünüyorlar (çünkü siyasi ve ideolojik olarak çok yüksek bir düzeyde değiller ve bu bizi şaşırtmamalıdır). Hainlerin yalan, demagoji ve vaadleriyle aldatıldılar, ama bu fazla uzun sürmeyecektir. Sovyet işçi sınıfı ve devrimcilerinin gözleri açılmaktadır ve tam olarak açılacaktır. Ve onlar Lenin ve Stalin'in, sayesinde kendilerine önderlik ettiği devrimci mücadele ruhuna yeniden kavuşacaklardır. Onlar, ellerinde silahları sokaklara dökülmelidirler ve bugün değilse yarın dökülecekleridir. Durum olgunlaşacaktır. Zaman proletarya devrimi için çalışıyor.

Bu süreç, kendileri hakkında yaptıkları, sözde mücadele

içinde pişmiş eski partiler olduklarına ilişkin reklamlara karşın, Polonya partisi bir yana bırakılırsa, revizyonist ülkelerin partileri gerçekte ateşin içinde sınanmış partiler olmadıkları için diğer revizyonist ülkelerde daha da derin bir biçimde yaşandı. Onların bu konudaki —ve bu, temel konudur— deneyimleri eğer varsa bile, son derece sınırlıdır.

Üstelik, bu partiler Sovyet ordusu, Bolşevik partisi ve Stalin'in doğrudan yardımı sayesinde canlandırıldı, yeniden örgütlendi ve iktidara geldiler. Bu yardım, sadece maddi olarak yeniden kuruluşları açısından değil, aynı zamanda saflarındaki siyasi ve ideolojik birliğin sağlanması açısından da onlar için yaşamsal önemdeydi. Daha sonra, Polonya, Almanya, Çekoslovakya, Macaristan ve diğer ülkelerin partilerinde komünist, sosyalist ve sosyal-demokrat partiler arasında örgütsel, siyasi ve ideolojik bir birlik sağlandı. Böylece, dışarda, cephenin içinde kalması gerekirken sosyal-demokratik sinek kurdu partinin içine sokulmuş oldu. Şarap sulandırıldı ve şimdi de sirkeye dönüşmüş bulunuyor. Stalin'in sağlığında Cyrankiewicz(1), Otto Grotewohl(2), Fierlinger(3)'in sosyal-demokrat partileri göze batmamaya dikkat ettiler, fakat yapabildikleri ölçüde partiyi çürütmeye, demoralize etmeye, becerebildikleri ölçü önemli mevkiler ele geçirmeye yönelik çalışmalarını partinin içinde sürdürüyorlardı.

Kruşçev iktidara geldiği zaman, elbetteki bu unsurlar çok sevindiler. Sonra ayrışma başladı ve bu partiler ve bu ülkelerdeki yozlaşma derinlemesine kök salmış olduğundan bu, radikal bir ayrışma oldu. Marksist-Leninist Gottwald silahlı işçileri sokaklara döküp, gericiliği titrettiği ve onu aceleyle fare deliklerine kaçmaya zorladığı halde şimdi revizyonist Dubçek Çekoslovak işçi sınıfının bir bölümünün desteğini alabiliyor. Macaristan'da olan da budur, fakat Polonya'da durum tam böyle değildi, çünkü Polonya işçi sınıfının daha devrimci bir geleneği vardı. Ama işçi sınıfını kazanmak ve onu devrim için ayaklandırmak her Marksist-

Leninist partinin başlıca amacı olmalıdır. **İşçi sınıfı olmadan ve Marksist-Leninist partinin önderliği olmadan proleter devrimi olmaz ve olamaz.**

Öğrenciler ve aydınlar devrime katılmalı ve işçi sınıfı ve Marksist-Leninist partinin önderliğinde seferber edilmelidir. Ne var ki, revizyonist ülkelerde olduğu gibi, eğer onlar, devrimdeki uygun yerlerine konulmaz ve doğru devrimci bir yöntemle eğitilmezlerse bunun tersi de olabilir. Gençlik, işçi sınıfının rölünü asla üstlenemez ve tarihin işçi sınıfına yüklediği görevleri asla yerine getiremez. İşçi sınıfı ve partisi her yerde ve her şeyde ve mutlak yönetici olmalıdır. Köylülük ve çeşitli sosyal tabakalar onunla ittifak halinde işçi sınıfının yolunda ilerlemeli, onun ideolojisi ve yasalarıyla eğitilmelidir. Bu yolda yürümeyen ve ona engel olan kim olursa olsun, ikna edilerek veya gerekliyse şiddet kullanılarak etkisiz hale getirilmelidir.

Bütün bu söylediklerimizin ışığında, Partimizin gelişmesinin bütün evrelerinde, hatta en kritik anlarda bile izlediği Marksist-Leninist yolu ve çizgisinin doğruluğu ve onun Marks-Engels, Lenin ve Stalin 'in devrimci düşüncelerine ve yapıtına sınırsız bağlılığı çok daha açık bir şekilde ortaya çıkıyor. Ama, Partimiz, içinde bizimki de olmak üzere hiç bir Komünist Partisinin revizyonizm tehlikesinden bağışık olmadığı gerçeğine ilişkin bakış açısını asla kaybetmedi. Partimiz, her zaman bu tehlikeye karşı keskin uyanıklığını sürdürmekte ve başarılarıyla asla yetinmemektedir. Partimiz zengin bir deneyim hazinesi edinmiştir ve bu deneyimlerini hergün revizyonizmin ve kapitalizmin restorasyonu yolunu nasıl engelleyeceğini düşünerek özenle işlemektedir. Partimizin ülkemizin bütün yaşamının sürekli devrimcileştirilmesi ve onlara yabancı olan her şeyi tasfiye etmek amacıyla sosyalist üretim ilişkileri ve üst yapının geliştirilmesi ve mükemmelleştirilmesi için aldığı önlemler, sosyalizm davası için yaşamsal ve belirleyici önemdedir.

Partimiz, partinin içinde ve dışında sınıf mücadelesini doğru Marksist-Leninist yöntemle sürdürdü ve sürdürüyor ve bu sınıf mücadelesi kapitalizmden sosyalizme geçiş döneminin tümü boyunca itici güç olmayı sürdürecektir. O, emekçi halkın, özellikle de genç kuşağın devrimci sınıf eğitiminin çeşitli biçimlerde, özellikle de devrimci eylem yoluyla geliştirilmesine birinci derecede önem vermektedir. O, bürokratik çarpıtmanın herhangi bir biçimine karşı, kitle çizgisinin her alanda sürekli derinleştirilmesi ve sosyalist demokrasinin sürekli mükemmelleştirilmesi için ilkeli ve tutarlı bir mücadele vermiştir ve vermektedir. Her şeyden önce de, hiçbir zaman halktan kopmamaları ve yozlaşmamaları için Partinin ve onun kadrolarının sürekli devrimcileştirilmesine özel olarak dikkat edilmektedir.

Parti, bütün olumlu ve olumsuz etkileriyle çeşitli faktörlerin diyalektik işleyişini asla gözden uzak tutmadı. O, eğitimin, çalışmanın ve mücadelenin bütün alanlarında, özellikle de ideolojik sınıf eğitimi ve sınıf mücadelesi cephesinde, hepsi de önemli olan ve birbirleriyle yakından bağlantılı bir dizi büyük ve küçük soruna yol açan çok yönlü devrimcileştirme önlemlerini gerçekleştirmiştir ve derinlemesine gerçekleştirmeye devam etmektedir. Böylece, Parti, hatalar tekrarlanmasın, başarılar sarhoşluk ve uyku hali yaratmasın diye her zaman başarı va hatalardan öğrenerek, mücadeleyi kesintisiz ve en yüksek düzeyde ve bütün cephelerde sürdürdü ve sürdürmeye devam ediyor. Partimiz ve halkımız, sosyalizmin ve komünizmin inşasına duyduğu sarsılmaz güvenle bu doğru Marksist-Leninist yolda ilerliyor.

Bugün bu koşullarda, revizyonist kliklerin kendi ülkelerinde sosyalizmin bütün zaferlerini tamamen tasfiye ettikleri bir sırada, revizyonist ülkelerdeki işçi sınıfı, iktidarda olan revizyonist partilerin artık proletarya partileri olmadığını tersine hain liderlerin elinde kapitalizmin restorasyonunun ve kitleleri aldatmanın bir aracı olduğunu açıkça anlamalıdır. Bugünkü koşullarda artık yanılsama,

duraksama ve savsaklamaya yer yoktur. Revizyonist ülkelerin işçi sınıfı, şimdi yeniden savaş alanına inmek, kendisini hain klikleri yıkmak ve ezmek için sonuna kadar acımasız ve tutarlı bir savaşa atmak ve proleter devrimini yeniden gerçekleştirmek ve proletarya diktatörlüğü yeniden kurmak tarihsel zorunluluğuyla karşı karşıyadır. Bu görevin başarılması, kararlılık, cesaret, özveri ve Lenin ve Stalin'in zamanlarının devrimci ruh ve geleneklerinin yeniden canlandırılmasını gerektirir.Her şeyden önce de bu, gerçek devrimcilerin proletarya ve diğer emekçi halkı zaferi kazanmak üzere örgütlemek, seferber etmek ve onların genel ayaklanmasına önderlik etmekle yükümlü olan yeni Marksist-Leninist partiler içinde örgütlenmesini gerektirir.

Devrimin kaderi için bu son derece önemli anlarda, bütün Marksist-Leninistler ve dünya proletaryası, bugün revizyonist ülkelerde olanlar karşısında sessiz kalamazlar. Proleter enternasyonalizmi, bütün devrimcilerin seslerini yükseltmelerini, iktidardaki revizyonist kliklerin yıkılması için sonuna kadar ilkeli bir mücadele vermelerini ve bugün revizyonist boyunduruk altında olan işçi sınıfına ve halka bu hain klikleri devirmek ve devrimin ve sosyalizmin bayrağını bir kez daha yükseltmek için tam bir destek vermelerini gerektirir.

"Modern Revizyonizme Karşı (1968-1970)"

DİPNOTLAR

1- Polonya Sosyalist Partisi Genel Sekreteri.
2-Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nin kurucularından biri (1946)
3- Çekoslovakya Sosyal-Demokrat Partisi Şefi.

PARTİMİZ SINIF MÜCADELESİNİ HER ZAMAN OLDUĞU GİBİ TUTARLILIKLA, CESARETLE VE OLGUNLUKLA SÜRDÜRECEKTİR

Çu En-lay ile bir konuşmadan (1)

24 Haziran 1966

...

Halkımızın su uyur ama düşman uyumaz diye bir sözü vardır. Bu durumda uyumak, uyuyanlar için felaket olur. Eğer Marksist-Leninist partiler ve bütün devrimciler proletarya diktatörlüğü ve sınıf mücadelesi kılıcına sarılırlarsa, devrimci uyanıklığı keskinleştirirlerse ve emperyalizme, modern revizyonizme, iç ve dış gericiliğe karşı mücadeleyi kesintisiz sürdürürlerse, bu, onlar için asla söz konusu olmayacaktır.

Sınıf düşmanı kurnaz ve vahşidir, bu nedenle ona karşı ölüm kalım mücadelesinde çok sert ve acımasız olmalıyız. Düşman acımasız ve amansızdır; bu nedenle, ona karşı mücadelede duygusallık olmaz, tam tersine onu tamamen yok etmeliyiz. Düşman hakkında hiçbir yanılsama

içinde olmamalıyız ve onunla uzlaşmamalıyız. Bu, Partimize her zaman rehberlik eden bir ilkedir.

Sovyetler Birliği, Avrupa'nın halk demokrasisi ülkeleri ve dünyanın bir çok komünist ve işçi partilerinde ortaya çıkan felaketin, ülkelerimiz ve partilerimizde ortaya çıkmasına izin vermemeliyiz. Ama sadece bunun olmaması yetmez; aynı zamanda, diğer Marksist-Leninist parti ve gruplar ve bütün Marksist-Leninistlerle(2) düşünce ve eylem birliği içinde bu eğilime karşı mücadelede halklara önderlik etmek, uluslararası komünist hareket içindeki bu durumu ortadan kaldırmak, revizyonistleri ve emperyalist patronlarını yenmek ve yok etmek bizim için yaşamsal önem taşıyan enternasyonalist bir görevdir.

Kruşçevci revizyonistlerin iktidarı ele geçirdikleri zaman kullandıkları darbeci ve faşist yöntemler bir yana, Sovyetler Birliği'nde olan şey kesinlikle kendiliğinden bir olgu değil, önceden hazırlanmış bir şeydi. Kruşçev ve onun başlıca işbirlikçilerinin Stalin'in ölümünden önce en yüksek yöneticilerden bazıları olması, hazırlıklarını önceden yapmaları, açıkça ve geniş ölçekte faaliyete geçmek için uygun anı beklemeleri bunu gösteriyor. Gerçek şu ki, bu hainler çeşitli Rusya'lı karşı-devrimcilerin, anarşistlerin, Troçkistlerin, Buharincilerin deneyimleriyle ve devrimin ve Bolşevik Partisi'nin deneyimleriyle kaşarlanmış komploculardı. Onlar, devrim için hiçbir şey yapmadılar ama, tam tersine, devrimin ve proletarya diktatörlüğünün vuruşlarından sakınırken, devrimi ve sosyalizmi baltalamak ve yıkmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Tek sözcükle onlar karşı-devrimciydiler ve ikiyüzlü bir yöntemle çalıştılar. Bir yandan, sosyalizm, devrim, Bolşevik Komünist Partisi, Lenin ve Stalin için övgü dolu şarkılar söylerken, diğer yandan karşı-devrimi hazırladılar.

Hepimiz kendimize sormalıyız: Bunlar niçin zamanında açığa çıkarılıp hesapları görülmedi? Zamanında teşhis ve tedavi, hastalığı yayan mikrobu önlemede ve

hastalığın bulaştığı bir vücudu ona karşı güçlendirmede belirleyici önemdedir. Bir hastalıkla mücadele etmek ve onu yoketmek, tekrar ortaya çıkmasını ve tehlikeli olmasını önlemek için kesin bir teşhis zorunludur.

Partimiz, Titocu modern revizyonizme karşı tam 20 yıldır şiddetli, sürekli ve ısrarlı bir mücadele sürdürmektedir ve burjuvazinin ve emperyalizmin bu ajanlarının mücadelelerinin kökeni, çizgisi, stratejisi ve taktikleri hakkında tamamen nettir. Partimiz, Kruşçevci revizyonizme karşı daha ilk çıktığından beri bütün gücüyle ve aktif olarak mücadele yürütmektedir. Bu mücadelede, Titoculara karşı verilen mücadelede kazanılan deneyimlere eklenen büyük bir deneyime sahip oldu.

Partimiz, Stalin'in yaşamı boyunca izlediği çizginin doğru Marksist-Leninist devrimci bir çizgi olduğu düşüncesindedir.

Sınıf mücadelesi sorununu ele alalım. Stalin'in kapitalist ve emperyalist güçlere karşı oportünist bir tutum aldığına ilişkin en küçük bir eleştiri yapılamaz. Tam tersine O, onlara karşı şiddetli, acımasız ve etkin bir mücadeleye girişti. O'nun teorik ve siyasi çalışmaları kadar, Sovyetler Birliği'nin uluslararası arenadaki faaliyetleri de bunu kanıtlar. Tüm Stalin dönemi boyunca Sovyetler Birliği'nin politikasında bazı zayıf taktiksel yanlar, çeşitli koşulların, taktiksel geri çekilmelerin dikte ettikleri taktikler ya da verilerin veya çeşitli koşulların derinlemesine çözümlemelerinin eksikliğinden kaynaklanan yargı yetersizlikleri bulunabilirse de, bunlar esası oluşturmazlar. Stalin dönemi Sovyetler Birliği politikası esas olarak doğrudur. Bu, Sovyetler Birliği, uluslararası komünist hareket ve emperyalist güçlere ve faşizme karşı savaşan ve mücadele etmekte olan halklar için büyük bir zaferdir. Şimdiki olaylar ışığında, bu sınıf tutumunun doğruluğu ve Stalin'in erdemi daha da belirginleşiyor, çünkü O'nun ölümünden sonra aralarında Kruşçevcilerin de bulunduğu

çalışma arkadaşları bu bayrağı çamura attılar.

Devrimden sonra ve Stalin'in yaşamı boyunca Sovyetler Birliği'ndeki sınıf mücadelesini kaba hatlarıyla inceleyelim. Partimizin düşüncesine göre, Stalin zamanı Bolşevik Partisi çizgisinde hiçbir ilkesel hata yoktur. Bazı taktiksel ve yöntemsel hatalar bulunabilir, ama bu durumda biz, zamanın koşullarını ve gereklerini hesaba katmalı ve onları şimdiki bakış açımızdan ve partilerimizin kazanmış olduğu zengin deneylerin ışığı altında değerlendirmemeliyiz.

Proletarya diktatörlüğünün Stalin döneminde gevşetildiği veya gücünü yitirdiği söylenemez. Tam tersine, proletarya diktatörlüğü sınıf düşmanına siyasi, ekonomik ve askeri olarak darbeler vurdu ve onu acımasızca tasfiye etti. Devrimin zaferinden ve iktidarın ele geçirilmesinden, müdahaleden ve NEP'ten sonra, Sovyetler Birliği'nde kentsel ve kırsal bölgelerdeki kapitalist sömürücü sınıflara ezici ve ölümcül bir darbenin vurulduğunu söyleyebiliriz. Ekonomik olarak, deyim yerindeyse, yerle bir edilmişlerdi.

Bununla birlikte, Stalin dönemi boyunca proletarya diktatörlüğünün tek yanlı işlediğini, sadece sömürücü sınıfların ekonomik gücünün tasfiyesine yöneldiğini ve onlara karşı siyasi ve ideolojik mücadelenin ihmal edildiğini veya zayıflatıldığını söyleyemeyiz. Tam tersine, siyasi ve ideolojik mücadele de gereğince sürdürüldü. Bunun pek çok kanıtı, Stalin'in, Bolşevik Partisi'nin ve bütün Sovyet halkının somut günlük mücadelesinde, Stalin'in siyasi ve ideolojik yazılarında, SBKP'nin belge ve kararlarında ve bu sıralarda Troçkistlere, Buharincilere, Zinovyevcilere, Tukaçevskicilere ve binlerce haine karşı sürdürülen kitlesel propaganda ve basındadır. Bu, sosyalizmin, proletarya diktatörlüğünün, Partinin ve Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması için verilen şiddetli siyasi ve ideolojik sınıf mücadelesinin ifadesinden başka bir şey değildir.

Bu mücadelede Stalin'in büyük katkıları vardır. O,

açık Marksist-Leninist ilkesel tutuma, büyük cesarete, soğukkanlılığa ve Marksist bir devrimcinin olgunluğu ve öngörülülüğüne sahip büyük bir Marksist-Leninist idi. Başında Stalin'in bulunduğu SBKP'nin doğru eylemini uygun bir biçimde değerlendirebilmek için o sıralarda dünyanın tek sosyalist ülkesi olan Sovyetler Birliği'nin iç ve dış düşmanlarının gücünü, onların Sovyetler Birliği'ne karşı tezgahladıkları komploları, amansız propagandaları ve şeytanca taktikleri düşünmemiz yeterlidir.

Her zaman tam olarak doğru olmayan saptamalar, hatalar ve aşırılıklar yok muydu? Elbette vardı. Şimdi, onları genel olarak kendi bağlamı içinde ve daha doğru olarak çözümleyebiliriz ve eğer daha farklı davranılmış olsaydı sonuçların ne olacağını da söyleyebiliriz. Fakat O'nun eylemi esas olarak doğruydu ve doğrudur. Stalin'i Leninist ilkelerin savunulmasında başarısızlık ve ihlal açısından eleştirmek mümkün değildir, çizgide oportünist eğilimler, proleter ideolojik ve siyasi öngörü eksikliği açısından O'nu suçlamak zordur veya mümkün değildir. Stalin'in devrimci uyanıklığı, yaşamının son yıllarında bile diridir. Tito'nun ve Titoculuğun[3] hain revizyonist faaliyetini açığa çıkaran ve teşhir eden Stalin idi. Bu, O'nun büyük erdemidir.

Bizzat Kruşçev'in kendisi, ölümünden önce Stalin'in Sovyet liderlerinin emperyalizme boyun eğeceklerinden korktuğunu söylediğini kabul etmişti. Ve olan da kesinlikle budur. Bu, Stalin adına bir uyanıklık eksikliği miydi? Bu, tamamen rastlantısal bir uyarı mıydı, yoksa geleceği önceden gören ve Partiyi ve halkı gelecekte kendilerini tehdit edebilecek tehlikelere karşı uyanık olmaları yolunda uyaran büyük bir devrimcinin derin düşüncesinin bir sonucu muydu? Partimiz, ikincisini doğru olarak kabul ediyor.

O zaman şu soru çıkıyor ortaya: Eğer durum böyleydiyse, Bolşevik Komünist Partisi ve Sovyet halkı revizyonistlerin iktidarı ele geçirmelerine niçin izin verdi?

Sovyet modern revizyonistlerinin silahsız ve şiddet kullanmadan içeriden iktidarı ele geçirmeleri, deyim uygunsa yeni bir olgudur. Gerçekte Stalin'in bunu öngörmediğini, Sovyetler Birliği için ise hiç öngörmediğini düşünüyoruz. O, ölümleri yaklaştıkça sosyalizme ve proletarya diktatörlüğüne karşı azgınca savaşan sömürücü sınıflardan artakalan unsurların gaddarlığını asla küçümsemedi, ama bu kalıntıların içinde bulunduğu durumu değerlendiren Stalin'in iç durumu sağlam bulduğunu ve doğru olarak bu kalıntıları yeniden canlandırabilecek müttefiklerin emperyalist güçler olduğunu doğru olarak önceden gördüğünü düşünüyoruz.

Stalin, vurguyu dış tehlike üzerine yaptı, bu durumda O'nun bir dizi objektif ve subjektif koşulların sonucu olarak parti ve sosyalist devlet içinde ortaya çıkabilecek ve tedricen bilerek ya da bilmeyerek, bilinçli ya da bilinçsiz bir biçimde, önceden tasarlanmış bir plan sonucu ya da öyle olmaksızın özellikle SBKP ve Sovyetler Birliği'nin kendi içinde, anti-Marksist bir eğilime dönüşebilecek revizyonist öğelerin doğurduğu tehlikenin tüm sonuçlarını önceden göremediğini söyleyebiliriz. Eğer parti içinde bazı düşmanca anti-parti faaliyetler ortaya çıkarsa, bunun olağan yöntemlerle gelişebileceğine ve organize olabileceğine inanıyordu; ama aynı zamanda, bu faaliyetlere, geçmişteki benzerlerinin açığa çıkarılıp tasfiye edilmesinde kullanılan aynı yol ve yöntemlerle saldırılacağına da kesinlikle inanıyordu. Ne var ki, gerçek, bu kez modern revizyonistlerin parti düşmanı çalışmasının olağan yolu izlemediğini gösterdi.

Yugoslavya Komünist Partisi ve Titocu grubun faaliyetlerine gelince, Stalin'in bakış açısı daha kavrayışlıydı ve doğru sonuçlar çıkarmıştı. Bunun kanıtı, Tito'ya gönderilen mektuplar ve büyük önemi olan Kominform belgeleridir ve özellikle şimdi onları okuduğumuz zaman Stalin'in sınıf bakış açısının ne kadar doğru olduğunu daha iyi değerlendirebiliyoruz.

Kruşçevci revizyonist şefler, Stalin'in kızıl bayrağı altında hareket ederek entrikalarını çok zekice gizlediler.

Sovyetler Birliği yönetimi içinde çelişki ve sürtüşmeler olduğunu düşünüyoruz ve Kruşçevcilerin, yöneticilerden hiçbirinin Stalin'in korkusuyla düşüncelerini ifade etmek için ağızlarını açamadıklarına ilişkin saçma tezlerini kabul edemeyiz. Kendi duyumlarımızdan Stalin'in Kruşçev'i bir narodnik olarak adlandırdığını, Voroşilov, Molotov ve diğerlerini eleştirdiğini biliyoruz. Böylece, bundan bir yandan Stalin'in siyasi uzak görüşlülükten yoksun olmadığı, diğer yandan düşmanlarının iddia ettiği gibi, her zaman kurşun ve terör kullanmadığı fakat tam tersine, ikna ve düşünce alışverişi yöntemlerini kullandığı sonucunu çıkarıyoruz.

Bir çok şeyi doğrulayacak belgelere ulaşamasak da, Stalin'in Kruşçev, Mikoyan ve diğer hainlerin komplo tehlikesini açığa çıkaramadığı bir gerçektir ve Yurtsever Savaş'ın bu yönde büyük etkisi oldu. Eğer bu konuda Stalin için söylenebilecek bir şey varsa, O'nun savaştan sonra, özellikle yaşamının son yıllarında Partisinin nabzının eskisi gibi atmadığını, onun devrimci aktivitesini kaybettiğini, Büyük Yurtsever Savaş'ın kahramanca eylemlerine rağmen sklerosise uğradığını ve asla tam olarak eskisi gibi olmadığını ve Kruşçevci hainlerin bundan yararlandığını fark etmemiş olduğudur. Bu nedenle, eğer yanılmıyorsam Sovyetler Birliği'ndeki trajedinin köklerini burada aramalıyız.

Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşası ve iç ve dış düşmanlara karşı savaş, Stalin'in yüce bir devrimci ruhla önderlik ettiği SBKP tarafından yürütüldü. Troçkistlere, Buharincilere ve diğerlerine haklı olarak acımasız darbelerin vurulması, bu büyük sınıf mücadelesinin mantıksal sonucuydu.

Bütün bu çok yanlı ve kompleks mücadele süreci gerektiği gibi Stalin ve SBKP(B) MK'nin otoritesini

güçlendirdi. Bu, olumlu bir şeydi, ama Parti yönetimi içinde kullanılan yöntem ve çalışma biçimlerinin ters bir sonucu oldu.

Eğer Stalin'in Parti yönetimi ve örgütüne, çalışma ve mücadeleye ilişkin talimatlarının ayrıntılı bir çözümlemesi yapılırsa, bunlarda genel olarak hiçbir ilkesel hata bulunamaz, ama partinin giderek bürokratlaştığı, rutin işlere boğulduğu ve tehlikeli bir formalizmin partiyi felç ettiği ve onun devrimci ruhunu ve gücünü zayıflattığı görülecektir. Parti, siyasi ilgisizlik ve sadece "baş ve yönetim herşeyi bilir ve çözümler" hatalı düşüncesinin yaygınlaşması sonucu yoğun bir pas tabakasıyla kaplandı. Bu, herkesin her yerde ve her sorun hakkında şunları söylediği bir çalışma anlayışına götürdü: "Bunu önderlik bilir", "Merkez Komitesi herşeyi bilir", "Merkez Komitesi hata yapmaz", "Bunu Stalin söyledi, artık bu işi bitmiş bil". Stalin'in hiç söylemediği bir çok şey O'na mal edildi. Memurlar ve yönetim aygıtları "herşeye gücü yeter" ve "yanılmaz" oldular ve bürokratik yöntemlerle ve artık Bolşevik bir karakter taşımayan demokratik merkeziyetçilik ve Bolşevik eleştiri-özeleştiri formüllerini yanlış kullanarak bürokratik bir tarzda işlemeye başladılar. Bolşevik Partisinin önceki canlılığını bu yolla yitirdiğinden kuşku duyulamaz; O, artık doğru formüllerle yaşadı ama sadece formüllerle, emirleri uyguladı ama kendi inisiyatifiyle faaliyet gösteremedi.

Bu şartlar altında, bürokratik idari önlemler, devrimci önlemlere baskın hale geldi. Bu bürokratik önlemler ve çalışma biçimlerinin benimsenmesinden sonra, sınıf düşmanına karşı alınmış doğru devrimci önlemler istenenin tersi yönde bir etki yarattı ve bürokratlarca Parti ve halk arasında korku yaymak için kullanılır oldu.

Devrimci uyanıklık artık işlemiyordu, çünkü hala böyle olduğunun reklamı yapılsa da aslında devrimci olmaktan çıkmıştı. Uyanıklık bir parti ve kitle uyanıklığından bürokratik aygıtların, eğer bütün alanlarda değilse bile en azından biçimde güvenlik organlarının ve mahkemelerin

uyanıklığına dönüşmüştü.

Bu şartlar altında, proleter olmayan, işçi sınıfına yabancı duyguların ve bakış açılarının SBKP içinde, komünistlerin saflarında ve bir çoğunun bilinçlerinde köksalıp gelişmesi anlaşılır bir şeydir. Kariyerizm, kölece boyun eğme, şarlatanlık, ahbap çavuşluk, anti-proleter ahlak vs. gelişti ve Partiyi içten kemirdi, sınıf mücadelesi ve özveri ruhunu boğdu, bireysel ayrıcalıklarla ve mümkün olduğu kadar az iş ve emek ile "iyi" ve rahat bir yaşam özlemini körükledi. "Bu sosyalist devlet için çalıştık, mücadele ettik ve kazandık. Şimdi ona sahip çıkalım ve ondan yararlanalım. Dokunulmazlığımız var, geçmişimiz her şeyi örtüyor." Bu, Sovyetler Birliği'nde yaratılan burjuva ve küçük burjuva bir zihniyetti ve asıl tehlike, bunun diğerleri için örnek olmak zorunda olan kusursuz geçmişe sahip ve proleter kökenli eski parti kadroları içinde gelişiyor olmasıydı. Güzel sözcükler, devrimci cümleler ve Lenin ve Stalin'in teorik formüllerini kullananlar ve diğerlerinin çalışmalarından yararlanarak ün kazananların bir çoğu kötü örnek oldular; üstelik bunlar yönetimde ve çeşitli aygıtların başındaydılar. SSCB'nin KP'nde, bürokratik kadrolardan oluşmuş bir işçi aristokrasisi yaratılmaktaydı.

Ne var ki, bu yozlaşma süreci, "herşeyin partinin norm ve kuralları içinde normal olarak ve iyi gittiği" şeklindeki "mutluluk" ve "umut" sloganları altında gelişti. Bu parti norm ve kuralları ise gerçekte, "sınıf mücadelesi devam ediyor", "demokratik merkeziyetçilik korunuyor", "eleştiri ve özeleştiri eskisi gibi devam ediyor", "partide çelik gibi bir birlik vardır", "artık hizipçiler ve anti-parti unsurlar yoktur", "Troçkist, Buharinci gruplar geçmişte kaldılar", vb. sloganlar altında ihlal ediliyordu. Trajedi ve ölümcül hatanın özünü oluşturan böylesine çarpık kavranılmış durum, devrimci unsurlarca bile tümüyle normal bir gerçeklik olarak değerlendirildi. Düşmanlar, hırsızlar ve ahlak düşkünleri mahkemeler tarafından mahkum edildikleri, değersiz parti üyeleri olağan yollarla partiden kovuldukları

ve yeni üyeler kabul edildiği, hepsine olmasa da genellikle plan hedeflerine ulaşıldığı, insanların eleştirildiği, mahkum edildiği, övüldüğü vs. vs. için kaygılanacak hiçbir şey olmadığı düşüncesinin doğuşunun nedeni de budur. Onlara göre yaşam olağan seyrini izliyordu ve Stalin'e "herşeyin yolunda olduğu rapor" ediliyordu. Biz, büyük bir devrimci olarak Stalin'in Partideki bu gerçek durumun farkına varmış olsaydı, bu sağlıksız ruh haline ezici bir darbe vurmuş olacağına ve Stalin'e haklı olarak duyduğu büyük güvenden dolayı Sovyet halkının ve Partinin O'nu destekleyeceğine inanıyoruz.

Fakat Stalin bu darbeyi niçin indirmedi? Bu sağlıksız durumla uzlaşmış olabilir mi, ilkesel düzeyde siyasî ve ideolojik hatalar yapmış olabilir mi? Kesinlikle hayır! Bu sorunda Stalin'in sonuna kadar savunulması gerektiğini düşünüyoruz. Stalin, yaşamının son yıllarında Parti ve halk kitleleriyle bağlarını zayıflattığı için eleştirilebilir, ama bunu sadece fiziksel olarak yaptı, siyasi ve ideolojik olarak asla. Stalin kadrolara güvenmişti, fakat hiç kimse O'nun sadece kadrolara güvendiğini, sıradan halka ve parti üyelerine güvenmediğini veya onlara duyduğu güveni kaybettiğini söyleyemez.

Yönetim aygıtları, sadece Stalin'e yanlış bilgi vermekle ve O'nun doğru talimatlarını bürokratik çarpıtmaya uğratmakla kalmadılar, aynı zamanda, sağlığı ve yaşı izin verdiği kadarıyla halka ve parti üyelerine gittiğinde, onların da eksiklik ve hatalara ilişkin bilgi vermelerini engelleyen bir durum yarattılar; bunun için onlara "Stalin'i kaygılandırmamalıyız" düşüncesini telkin etmekteydiler.

Sözde Stalin kültüne gelince, Krüşçevci hainler, gerçekten de yaptıkları gibi Marksizm-Leninizme karşı yoğun bir şekilde kullanmak için bunu kasten propaganda ettiler. Stalin'in mücadelesi ve çalışması nedeniyle büyük bir Marksist olduğunu düşünüyoruz. O alçak gönüllü ve sadeydi ve Sovyet basını ve propagandasının O'nun kişiliğini abartması gerekmiyordu. Bu sorunda, Stalin'in bu

propagandanın Marksist-Leninist bir tarzda ayarlanmasını sağlamak ve gerçeklerin de gösterdiği gibi, büyük tehlikeleri gizleyen bu propagandanın bir çok olumsuz ve tehlikeli yönlerinden sakınmak için sert önlemler almadığını düşünüyoruz, çünkü bu dengesiz propaganda, herkesten daha fazla bağıran Kruşçev ve ortakları gibi düşman ve hainlerin gizlenmesine hizmet etti. Stalin'in ölümünden sonra, bu hainlerin bu dizginsiz propagandayı, sadece Stalin'e karşı değil, aynı zamanda uluslararası ölçekte Marksizm-Leninizme karşı da bir silah olarak kullandıkları açığa çıktı.

Stalin'i işlemediği ve başkasının da işlemesini istemediği ve farkına varmış olması halinde bir devrimci olarak acımasızca saldıracağı hatalar ve yanlışlıklardan ötürü suçlayamayız. Bu nedenle asıl ciddi suç, büyük ya da küçük diğer bir çoklarının ve bir bütün olarak SBKP'nin üzerindedir, çünkü onlar bürokratik çarpıtmalara karşı militan Marksist-Leninist teori temelinde ve devrimci bir yöntemle nasıl savaşacaklarını ve güçlü bir biçimde tepki göstereceklerini bilemediler. Ve bu, ideolojik ve politik çarpıtmalara, uygun bir fırsat bekleyen ve Stalin'in ölümüyle iktidarı içerden ele geçiren modern revizyonist akımın doğmasına götürdü.

Mikoyan bize, bir zamanlar Stalin'i öldürmeye karar verdiklerini fakat daha sonra bu düşünceden vazgeçtiklerini itiraf etti. Bu, sadece bu haydutlar çetesinin cinayet işleme niyetlerinin değil, aynı zamanda Stalin'i öldürmeye karar vermeleri halinde karşı karşıya kalacakları açığa çıkarılma tehlikesi gerçekliğinin de kanıtıdır. Eğer buna girişmiş olsalardı kesinlikle kaybetmiş ve yokedilmiş olacaklardı, çünkü bütün Parti ve halk onları paramparça ederdi. Anlaşılan biraz daha beklemeyi uygun buldular. Böylece, Partinin durumunu, kadroları ve onların eksik ve zaaflarını iyi bilen bu suikastçı, darbeci ve hain grup kendi kadrolarını kilit mevkilere gizlice yerleştirmiş, strateji ve taktiklerini çok önceden tasarlamıştı. Bunun çözümlenmesi çok önemlidir.

Molotov ve yoldaşları eski devrimciler, dürüst komünistlerdi, ama bu bürokratik alışkanlığın ve bürokratik "yasallığın" tipik temsilcileriydiler ve bunu Kruşçevcilerin(*) açık komplosuna karşı kullanmak için güçsüz girişimlerde bulunduklarında artık çok geçti. Tersine bürokrasi ve bürokratik "yasallık", saray entrikalarının üzerini bu "yasallık"la örten ve kendi şebekeleri ve kulak, kapitalist ya da feodal kökenli olmayıp, proleter kökenli olan bürokrat katmanın tümü aracılığıyla Partinin dizginlerini ve devlet iktidarı organlarını, ele geçirmek için manevra yapan hainlerce kullanıldı.

Stalin'in ölümünün hemen sonrasında Kruşçevci komplocular bu "yasallık", "parti kuralları" ve "demokratik merkeziyetçiliği" Stalin'in kaybı üzerine timsah gözyaşları eşliğinde ustaca kullandılar. Bu arada, Stalin'in cesedinin yakıldığı krematoryumda ve 20. Kongre'de başarıya ulaşıncaya kadar Stalin'in eserini, kişiliğini ve Marksizm-Leninizmi torpilleme hazırlıklarını sürdürdüler. Bu dönem, biz Marksist-Leninistler için Marksist-Leninist bir partinin karşılaşabileceği büyük bir tehlike olan bürokratik "yasallığın" iflasına ışık tutan, revizyonistlerin bu bürokratik "yasallığı" kendi yararlarına kullanmak için başvurdukları yöntemleri ortaya koyan, deneyimli ancak devrimci sınıf ruhlarını yitirmiş olan dürüst önderlerin komplocuların tuzaklarına nasıl düştüklerini ve onlara nasıl ödünler verdiklerini, kendilerini devrimci deyimlerin ardına gizleyen revizyonist hainlerin baskısına nasıl boyun eğdiklerini ve onların şantaj ve demagojileri karşısında nasıl gerilediklerini gösteren derslerle dolu bir dönemdir.

İktidarlarını sağlamlaştırdıkları bu geçiş döneminde Kruşçevcilerin, "yüce parti ruhu" içinde, "Stalin korkusundan kurtulmuş" olarak ve "gerçek demokratik ve Leninist biçimler" içinde büyük böbürlenmelerle nasıl

(*) Bkz. Enver Hoca, "Kruşçevciler" (Anılar). s.29-32, 185-87, Tiran 1980, (İngilizce Basım).

faaliyet gösterdiklerini ve ancak burjuvazinin Sovyetler Birliği ve Stalin için söylemeye cesaret edebilecekleri iğrenç yalanları nasıl aktif olarak yaymaya çalıştıklarını görüyoruz. Tüm bu iftira kampanyası, sözde yasal belgelerin yardımıyla, bütün kapitalistlerin yıllardır M-L'me karşı yapmakta oldukları iftiraları destekledi ve kanıtlamaya çalıştı. Kruşçevciler her şeyi kullandılar. Yıllar süren çalışmayı kapsayan belge, tutanak ve arşivleri araştırdılar, onlardan kendilerine uygun taktikleri yorumlamak için alıntılar yaptılar, yerli yersiz düşünceler çıkardılar, hatta kişilerin özel yaşamlarına ilişkin anıları kullandılar, yani tek sözcükle tipik Troçkist çalışma yöntemlerini kullanmaktan geri kalmadılar. Bütün bunlar, Stalin'in doğru devrimci stratejisine saldırmak, Leninist normları baltalamak, Marksist-Leninist ideolojiye sahte yasal biçimleri kullanarak saldırmak, Stalin'i ve sosyalizmi Sovyetler Birliği ve bütün dünyada itibarsız kılmak için yapılıyordu.

Kruşçevci revizyonistlerin haince faaliyetlerinin sonraki gelişimi iyi biliniyor. SBKP'ni denetimleri altına aldılar ve sistematik olarak yeni bir burjuvaziye dönüşen ve dönüşmekte olan bürokratlaşmış geniş bir parti tabakasının desteğini kazandılar. Sovyetler Birliği'ndeki kapitalist sömürücü sınıfların kalıntıları proletarya diktatörlüğüne saldıramazdı, çünkü yenilgiye uğratılmış ve güçsüzdü. Ama, Parti içinde ve dışında sınıf mücadelesinin zayıflaması, devrimci uyanıklık eksikliği, herşeydeki devrimci ruhun zayıflaması, kitlesel ölçekteki devrimci siyasi ve ideolojik çalışmanın eksikliği ve Partinin bürokratlaşması, Partide proleter özelliklerini tümüyle yitirmiş bir tabakanın doğmasına ve burjuvalaşmasına ve bunların Parti ve devlette kendi kadrolarını yaratmalarına ve iktidarı ele geçirmelerine neden oldu. Bunlar, sömürücü sınıfların asla yapamayacakları şeyi yaptılar ve şimdi, bu unsurların devrime, Marksizm-Leninizme ve sosyalizme karşı sınıfsal birleşmeleri bu revizyonist iktidar yasallığı içinde gerçekleşiyor.

Her ne kadar modern revizyonistler iktidarda oldukları diğer ülkelerde de aynı araçları kulandılar ve Kruşçevcilerin her türlü araçla yardım etmesi sayesinde iktidarı ele geçirip aynı sonuca doğru ilerledilerse de, biz Marksist-Leninistler için bu hainlerin kullandığı strateji ve taktikleri ve her ülkede burjuva kapitalist sınıfların oynadığı rolü incelemek yararlıdır. Niçin? Çünkü bu yönde, sınıf mücadelesinin yürütülmesinde, ulusal kurtuluş mücadelesinin yeğinliğinde, partilerin bu mücadeledeki rollerinde, ülkenin kurtarılması, devlet iktidarının ele geçirilmesi ve halk demokrasilerinin güçlendirilmesi çizgilerinde belirgin farklılıklar vardır. Bütün bu süreçler her yerde aynı şekilde yaşanmadı. Ve her ülkede farklı yollar izlendi.

Örneğin Yugoslavya'yı alalım.Biz, çok zaman önce, şimdi Yugoslavya'da sosyalizmin inşa edilmediği sonucuna varmakla kalmadık; fakat orada sosyalizmin inşasına hiçbir zaman başlanmadığı, Yugoslavya Komünist Partisinin hiç bir zaman Marksist-Leninist bir parti olmadığı, yalnızca Tito'nun onun başına geçtiği dönemde değil, fakat Komintern döneminde ve savaştan önce de böyle bir parti olmadığı sonucuna da vardık. Bu parti içindeki azgın bir hizipçi ve Troçkist faaliyetin varlığını Komintern'in resmi belgelerinden öğrendik. Sözüm ona Tito'nun çıkışıyla istikrarın sağlandığı ileri sürülür ama gerçek, Tito'nun sermayenin eski ve maskeli bir Troçkist ajanından başka bir şey olmadığıdır.

Yugoslavya halkı kahramanca bir savaşa girişti. Bu bir gerçektir. YKP'de kahramanca savaşan devrimci komünistler de vardı. Bu da bir gerçektir. Tito'nun partinin başında olduğu, savaşı yönettiği de bir gerçektir. Ama o, bir Marksist değildi.O, kendi amaçlarına ulaşmak için halkın militan gücünü ve istencini Yugoslavya'nın kurtuluşuna nasıl kanalize edeceğini, komünistleri bu savaşa nasıl katacağını ve aynı zamanda tasfiye edeceğini ve kendi görüşlerini paylaşan askeri ve siyasi bir ekip yaratmayı ve güvenilir kişiler seçmeyi bilen gizli bir burjuva ajanıydı.

Savaş boyunca kendi kurmayı ve kişisel prestijini yarattı ve güçlendirdi. Tito ve kurmayı, İngiliz politikasının rehberliği altında çalışan maskeli burjuva ulusal şovenistlerdi. Tito bir Marksist ve Sovyet yanlısı pozu takınmış olsa da, eğer savaş sırasındaki bir kaç resmi Yugoslav belgesini okursak , onun Sovyetlerle çelişkilerinin olduğunu, kurtuluştan sonra, özellikle Venezia Giulia ve Trieste sorunları üzerindeki tutumunun açıkça şovenist, anti-Sovyet ve anti-Stalinist olduğunu görürüz.

Daha sonra, Tito'nun emperyalistlerle gizli yakın bağlarının niteliği, Anglo-Amerikalılarla işbirliği içinde Balkanlarda ve Orta Avrupa'da izlediği hegemonyacı politikası tamamen açığa çıktı. O, bu politikayla Doğu Avrupa ve Balkan ülkelerinde sosyalizmin gelişmesi ve güçlenmesini engellemeyi ve onların Sovyetler Birliği ile dostça ilişkilerini koparmayı amaçlıyordu. Bugünlerde Tito bu politikayı başka biçimlerde sürdürüyor. Başlangıçtaki **Zadruga** (tarım kooperatifleri)lar sadece bir aldatmacaydı ve çabucak dağıtıldılar. Bu nedenle sosyalizm Yugoslavya'da kırsal bölgelerde asla başlatılmadı, tam tersine özel sektör güçlendirildi ve kulak sınıfı gelişti. Sanayide de kamulaştırmalar yapıldı, ama sosyalizm adına yapılmış olsalar da bunlar gerçekte sosyalist amaçlar taşımıyordu. Burjuvazinin mülkünün savaşan "halkın eline" geçmesi son derece doğaldı, ama bu mülk iktidar kliğinin güçlendirilmesine hizmet edecekti ve çok geçmeden, bizimle ilişkilerini kopardıktan sonra özyönetim biçimi altında Tito'nun başında olduğu yeni sömürücü ve baskıcı sınıfın mülkü olacaktı. YKP, savaştan sonra, baskı aygıtı UDB'nin bir yardımcısı oldu ve içinde savaşan yüzbinlerce devrimci "Enformasyon Bürosu yandaşı" olmakla suçlandı ve tasfiye edildi. Yugoslavya'da gelişen olaylar şimdi tümüyle açıktır.

Zaman, Yugoslavya hakkında konuştuğum gibi Bulgaristan, Romanya, Çekoslovakya, Polonya vb. için kısaca da olsa konuşmamı engelliyor. Siz elbette ki onları çözümlemişsinizdir. Fakat gerçek şu ki, bu ülkelerin her

birindeki yozlaşma süreci genel olarak benzer karakter ve özellikler taşısa da, daha önce andığım koşullara bağlı olarak kendi gelişme nüansları ve karakterlerine de sahiptirler.

Ülkemize gelince, Partimizin sosyalizmin inşası için başlattığı büyük mücadele hakkında konuşmak istemiyorum, ama Partimizin başlattığı ve izlemekte olduğu sömürücü sınıfların tasfiyesi için sınıf mücadelesi süreci üzerinde kısaca duracağım.

* *
*

Dün bitirmediğim konuşmama devam etmeme izin verin yoldaşlar.

Kapitalist sömürücü sınıfların sınıf olarak tasfiyesi, sosyalizmin ekonomik temelinin inşasıyla tamamlanan karmaşık bir süreçtir. Bununla birlikte, yenilmiş sınıfların kalıntılarına ve onların ideolojisi ve hayata bakışlarına karşı mücadele uzun, karmaşık ve çok güç bir süreçtir. Ülkemizde bu süreç nasıl işletildi ve hangi sonuçlara ulaşıldı?

Sömürücü sınıflar ne bizim ülkemizde ve ne de diğer sosyalist ülkelerde hemen tasfiye edilebilirdi. **Proletaryanın siyasi iktidarı sömürücü kapitalist sınıfların elinden zorla alması, genel olarak özel mülkiyetin ve sömürücü sınıfların ekonomik temelini tasfiye etmesi, kapitalist üretim ilişkilerinin yerine sosyalist üretim ilişkileri ve sosyalist mülkiyeti yerleştirmesi ve varolan sosyalist mülkiyeti bütün halkın mülkiyetine dönüştürmesi için,** M-L partisinin sarsılmaz önderliği altında şiddetli bir siyasi ve ideolojik mücadele yürütmesi, silah elde şiddetli bir savaş, sürekli bir sınıf mücadelesi yürütmesi gereklidir. Bu, burjuva ve küçük burjuva siyasi ve ideolojik bütün kalıntıların halkın bilincinden silinip atılarak yeni bir sosyalist üstyapı kurmak için de zorunludur.

Sömürücü sınıfların ortadan kaldırılması süreci, sadece çok güç bir süreç olmakla kalmaz, aynı zamanda çeşitli faktörlere de bağlıdır:

1- **Kapitalist sömürücü sınıfın gücü ve çok yanlı örgütlülüğüne.**

2- **Proletaryanın iktidarı ele geçirmek için yürüttüğü silahlı mücadelenin ve şiddetin yeğinliğine, kurtuluş mücadelesine, proletarya diktatörlüğünün kurulmasına, iktidarın ele geçirilmesinden** ve kapitalist sömürücü sınıfların siyasi ve askeri yenilgisinden sonra **sosyalizmin inşa edilmesine önderlik eden M-L komünist ya da işçi partisinin çizgisinin berraklığına, tutarlı ve sarsılmaz bir biçimde uygulanan bu çizginin kararlılık ve akıllılık derecesine.**

3- Proletarya diktatörlüğünü her zaman keskin bir silah olarak elde tutarak ve dünya kapitalizminin ortadan kaldırılması ve komünizmin kurulmasına kadar sınıf mücadelesine başlıca itici güç olarak sarılarak, **M-L'in ilkeleri ve ülkenin gerçek maddi koşulları temelinde yeni bir sosyalist yapı ve üstyapının istikrarlı inşasına.**

Ülkemizde sömürücü sınıfların tasfiyesi için mücadelenin gelişmesini gerçekten anlamak için, bu sınıfların savaş öncesi ve süresindeki durumlarını, onların ekonomik, siyasi ve ideolojik gücünü ve kurtuluş öncesi ve sonrasındaki geniş kitleler üzerindeki etkilerini bilmemiz gerekir.

1- Arnavutluk her zaman yabancı işgali altında olan ve iliklerine dek sömürülen bir ülke olmuştur. "Bağımsızlığı"nı daha sonra kazandı.Ve bundan sonra bile **de jure*** işgal edilmiş olmadığı zamanlarda da ekonomik ve siyasi açıdan **de facto**** işgal altındaydı. Bu durum, işgalcilerin

(*) Yasal olarak-Ç.N.
(**) Fiilen-Ç.N.

politikasını, kapitalist gelişme yoluna girmek için en küçük çabanın gösterilmediği ve çok geri bir ekonomiye sahip ülkemize karşı yabancıların güttüğü sömürge politikasını desteklemiş olan ülkemiz sömürücü sınıflarının Osmanlı tipi feodalizminin doğasını, gücünü ve gelişmesini belirledi. **Böylece, çeşitli işgalcilerin silahlı güçleri sayesinde feodal ağalar toprak, mülk ve köylülük üzerinde hakimiyetlerini sürdürmüş olsalar da bir sınıf olarak yozlaşmışlardı ve yok olmaya yönelmişlerdir.**

2- **Arnavutluk halkı, asırlardır işgalcilere, feodal ağalara karşı olduğu kadar dine karşı da sürekli mücadele, ayaklanma ve isyan içinde oldu.** Bunun sürekli bir anti-sömürgeci, anti-emperyalist savaş ve aynı zamanda anti-feodal bir sınıf mücadelesi olduğunu söyleyebiliriz.

Bir köylü ve çoban halk olarak halkımızın mücadelesinin, yabancılardan, yerel toprak ağalarından ve bu ikisine hizmet eden dinden iki veya daha doğrusu üç katlı kurtuluşunu kapsıyor olması çok ilginçtir. Bu nedenle halk, siyasi ve ideolojik olarak feodal-işgalci düzenin yapı ve üstyapısına karşı sürekli olarak silahlı veya pasif direniş içindeydi. Bu, kurtuluş ve sınıf mücadelesi ve feodalizme karşı mücadele alevlerini sürekli canlı tuttu ve Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşüne katkıda bulundu, **ama ekonomik olarak son derece zayıflamış olan** ve toprak ve mülkünü kısmen orta köylülüğe ve kısmen de giderek güçlenen şehir tüccarlarına satmaya başlayan **feodal sınıfın ekonomik siyasi gücünü de etkiledi.**

3- **Arnavutluğun 1912 yılındaki bağımsızlık ilanı ve 1939'daki İtalyan işgaline kadar ülkedeki bütün faaliyet, sınıflar arası dengede büyük değişiklikler yaratmadı.** Bir dizi iniş ve çıkışlardan sonra, iktidara, iflas etmiş feodalizmin iflas etmiş temsilcisi

Zogo geçti. Zogo kliği küçük bir paralı asker ordusu ve maden ve toprak ayrıcalıkları sattığı ve ordunun ve jandarmanın örgütlenmesini devrettiği ve ülkemizi yaklaşan işgale hazırlamasına ve faşizmin gelecekteki savaşları sırasında silahlı bir üs olarak kullanmasına izin verdiği faşist İtalya tarafından destekleniyordu.

Şehirlerin nüfusu, öncekinden daha da yoksullaşmış kırsal bölgeleri terk eden işsiz köylülerin de akınıyla görece artmıştı. **Zogo'nun etrafındaki bu feodal toprak ağaları, yoksul ve orta köylülüğü ezen zengin köylülüğe satmayı sürdürdükleri ellerindeki toprakların rantıyla yaşadılar. Şehir ve kırsal bölgelerdeki bu ağalar Zogo rejiminin dayanakları oldular.**

Şehir ticareti, kır ve şehirler arası ilişkiler temelinde spekülasyon, toprak alımı ve satımı ve tarımda en küçük bir yatırım yapılmaksızın gerçekleştirilen toprak rantı sömürüsü vasıtasıyla canlanmaya başladı. **Feodal yarı-sömürgeci rejimi destekleyen bu spekülatör tüccarlar sayısal olarak görece azdı ve ekonomik güçleri fazla değildi. Rejimin dayanağını oluşturan büyük tüccarların başlıca faaliyeti tefecilik ve İtalyan faşist ticaret şirketlerinin spekülasyonlarının ve ülkenin acıklı ekonomik durumunun izin verdiği ölçüde yararlandıkları ithalat ve ihracat alanındaki tekelci konumlarıydı.**

Zenginleşmekte olan bu ticaret burjuvazisi, bazı yerel sanayi dallarının gelişmesi için sermaye yatırımına önem vermedi veya çok az yatırım yaptı. **Bütün bu dönem boyunca, bir kaç küçük sigara fabrikası, bir çimento fabrikası, bir bira atölyesi ya da bir yağ fabrikasından başka basit bir sanayi kuruluşuna bile rastlamamanın nedeni budur ve bunlar bile İtalyan kapitalistleriyle ortaklık içinde yapılanlardı.** İtalyan mallarının dampingi atelyelerimizi

yoksullaştırdı ve Zogo kliği ile ortaklık içindeki tefeci tüccarların ülkenin zenginliklerini toplaması ve onları İtalya'ya ihraç etmek suretiyle cüzdanlarını doldurmalarına ve spekülasyona neden oldu. Zanaatçılar sadece yerel sanayi malları sağladılar, ama onlar da çok geriydiler ve halkın yoksullaştırılmasının, ağır vergiler ve İtalyan mallarının dampinginin bir sonucu olarak acımasızca yoksullaştırılmışlardı. Şehir küçük burjuvazisi acınacak bir durumdaydı, geçim araçları küçük ölçekli spekülasyon ve tezgahtarlıktan sağlanıyordu. Aydınlara gelince, tek geçim kaynakları rejimin bürokratik yönetiminde çalışmalarıydı, üstelik bu bürokrasi üst üste on ay maaşlarını ödeyemeyecek kadar çürümüş bir bürokrasiydi.

Geniş halk kitleleri, yoksul ve orta köylülük, şehirlerdeki emekçi kitleler, yoksullar, işçiler ve zanaatkarlar Zogo kliğine, spekülator tüccarlara ve yarı-tüccarlara ve şehir ve kırdaki yarı-feodal zengin burjuvalara karşı açık bir mücadele içindeydiler. **Bu nedenle onlar için süre çok kısaydı ve feodal sınıf kalıntılarıyla kırlarda ve kentlerde güçlenmekte olan burjuvazi, egemen sınıf olarak konumlarını pekiştirebilecek güçten yoksun olduklarını kanıtladılar. Her şeyden önce bu, şehir ve kırsal bölgelerdeki proletaryanın sınıfsal direnişi ve feodal ve yeni burjuva sınıfın ekonomik zayıflığı, önemli kültürel ve teknik gerilikleri, orta çağa özgü dünya görüşleri ve faşist İtalyan sermayesine kölece bağımlılıkları yüzündendi. İtalyan faşist sermayesi ise daha sonra gerçekleştirmeye çalışacakları önceden belirlenmiş Arnavutluğu tümüyle sömürgeleştirme amacını taşıyordu,** ama Komünist Partisinin önderliğindeki Arnavutluk halkının kahramanca mücadelesiyle karşılaştılar.

Kısaca, **ülkemizin faşist İtalya tarafından işgalinin şehir ve kırsal bölgelerdeki kapitalist sömürücü sınıfı siyasi ve ekonomik olarak bir**

kaos içinde bulduğunu söyleyebiliriz; maden sanayisine sahip değildi, çünkü İtalya'nın bu alanda ayrıcalıkları vardı, sanayiye sahip değildi, çünkü yukarıda söylediğim gibi sadece ticaret, tefecilik ve toprak rantıyla uğraşıyordu. Şehir ve kırsal bölgelerde gelişen bu yeni burjuvazi geriydi, kültür ve eğitimden yoksundu, sözcüğün en bayağı anlamında cimriydi, siyasi bir örgütlenmeden yoksundu ve geniş halk kitlelerine vahşice ve barbarca davranıyordu. Ülkemizin yeni burjuvazisi Zogo kliğiyle tam bir anlaşma içinde olduğundan dolayı değil, bu kliğin jandarması ve faşist İtalya'yla bağları sayesinde spekülasyonlarını sürdürebildiği ve kendisini zenginleştirebildiği için saflarını genellikle bu klik ve onun yönetimi çevresinde birleştiriyordu. **Bu nedenle, Zogo rejimiyle kapitalist sömürücü sınıfın ideolojisi soygun, spekülasyon, yağma, terör ve ihanetti.** Bir kapitalist sınıf olarak ülkemizdeki sömürücü sınıfın gelişmesi, Avrupa'nın diğer kapitalist ülkelerindekiyle özdeşleştirilemez.

Arnavutluk'un işgalinden sonra faşist İtalya, sömürgeci çıkarları ve savaş gerekleri için bu feodalizm kalıntılarını, burjuva tüccar sınıfı şehir ve kırın ağalarını kendi arabasına bağlamaya çalıştı. Gerçekte de onları kendi yanına çekti ve onları Arnavutluk Komünist Partisi'nin önderlik ettiği halkın Ulusal Kurtuluş Savaşı'na karşı kullandı.

Faşist İtalya, ekonomik olarak Arnavutluk ekonomisine yatırım yapmaktan acizdi ve her halükarda savaş koşulları böyle, bir şeye izin veremezdi. Bu nedenle ülkenin işgalinden sonra faşist İtalya esas olarak askeri projelerle, bir ölçüde petrol çıkarımını –ama yalnızca Kuçova'da– arttırmakla, Arnavutluk'taki cephe gerisinde asayişi sağlamakla ve ülkemizde her nereye uzanabildiyse orayı yağmalamakla ilgilendi. İtalya, savaşı kazanacağını ve Arnavutluk'u sürekli bir sömürgesi olarak tutacağını umuyordu. **İşgalcilerin Arnavutluk sömürücü**

sınıflarına sağladığı itici güç, sadece Arnavutluk ve İtalya arasındaki spekülatif ticaretti ve onlar, bu yolla, bu sınıfı Arnavutluk'taki hakimiyetlerini güçlendirmek, kendilerine toprak satmak, paralı asker toplamak ve bunları, savaşan halkın üzerine saldırmak için kendilerine hizmet eden ağalara dönüştürdüler.

Böylece, İtalyan işgali ülkede yatırım yapmayı hiç düşünmeyen, ama sadece altın biriktirmeyi, toplamayı veya gelecekteki kötü günleri için yurt dışındaki bankalara altın yığmayı amaçlayan bazı spekülatörleri zenginleştirdi. **Faşizm, faşist ideolojinin bayrağını dalgalandırmasını sağlamak ve siyasi durumunu güçlendirmek suretiyle halkı bu sınıfın etrafında toplamaya çalıştı.** Ne var ki savaşımız bu planı tamamen yenilgiye uğrattı. **Faşist partinin bayrağının yerini Balli Kombetar ve mantar gibi biten diğer "partiler"in bayrakları aldı. İtalyan ve Alman faşizminin kışkırtmasıyla Arnavutluk gericiliği, işgalcilere yardım etmek, Partimize ve Ulusal Kurtuluş Cephesi'ne karşı savaşmak için kurulan bu hain örgütler vasıtasıyla kendi sınıf "ideolojisi"ni yaratmaya çalıştı.** Bu, faşizmin ve Arnavutluk gericiliğinin halkımızın savaşına karşı yaptığı son umutsuz girişim oldu. **Bu girişimleri kanla boğuldu ve işgalcilerle birlikte Arnavutluk gericiliği sonal öldürücü darbeyi aldı.** Ülkemizdeki gerici ve sömürücü sınıflar siyasi, ekonomik ve askeri açıdan düşünülebilecek en büyük yenilgiye uğratıldı. Siyasi ve askeri güçlerini ebediyen kaybettiler. Devrim zafer kazandı. Partinin önderliği altındaki Ulusal Kurtuluş Savaşı işgalcilerin ve hainlerin kökünü kazıdı ve halk demokrasisi rejimi, proletarya diktatörlüğü kuruldu.

Böylece, Ulusal Kurtuluş Savaşı, kendini kan içici işgalcilere ve halk düşmanlarına satan sömürücü sınıfı halkın gözünde teşhir etti. Halkın

başındaki Partimizin siyaseti ve faaliyetleri bu sınıfı açık bir tutum almaya zorladı ve maskesini indirdi, Ona karşı silahla savaşıldı, bir çok liderinin fiziki olarak tasfiyesi yönünde sayısız darbeler indirildi. (Kalanlar işgalcilerin gemileriyle ülkeyi terk etmek zorunda kaldılar); Partimiz, keskin ve derin bir farklılaşma yarattı ve böylece, proletarya diktatörlüğünün güçlendirilmesi, sosyalizmin inşası ve bir sınıf olarak sömürücü kapitalist sınıfların tümüyle tasfiyesi için gerekli temeli hazırladı.

Bu süreç halkın iktidarı ele geçirmesinden sonra nasıl gelişti? Parti, sınıf olarak sömürücü sınıfları kısıtlamayı ve sonunda tasfiye etmeyi nasıl örgütledi ve buna nasıl önderlik etti?

Bu büyük sürecin farklı evreleri Partimizin bir çok önemli belgelerinde Marksist-Leninist bir yöntemle çözümlenmiştir. Esaslı noktalarını özetleyeceğim.

Gericiliğe ve işgalcilerle işbirliği yapanlara karşı siyasi süreç kurtuluşun ilk günlerinden itibaren güçlendirilerek ve kesintisiz olarak sürdürüldü. Savaş boyunca yedikleri ve kendilerini tam bir yenilgiye uğratan ağır darbelerin yanısıra sömürücü sınıflar **Kurtuluş'tan hemen sonra kurulan halk mahkemelerinden de bir dizi ezici darbeler aldılar.** İşgalcilerin bütün işbirlikçileri tutuklandılar ve mahkemelere çıkarıldılar.

Maskelerinin sürekli olarak düşürülmesi korkuları ve halk mahkemelerinin terörü düşman saflarını paramparça etti. Proletarya diktatörlüğü halk düşmanlarına acımasızca vurdu, Anglo-Amerikan komplolarını açığa çıkardı ve ajanlarını mahkemelere çıkararak mahkum ettirdi.

Halk düşmanlarına indirilen kararlı, haklı ve devrimci darbeler halkın coşkusunu ve Partiye, proletarya diktatörlüğünün silahlarına ve devlete duyduğu güveni daha

da yükseltti ve halk arasında her gün giderek çelikleşen ve geniş yığınların elinde sınıf düşmanına ve yabancı düşmanlara karşı güçlü bir siyasi silah haline gelen yüksek bir devrimci uyanıklık yarattı.

Kurtuluştan sonra uygulanan geniş kapsamlı millileştirmelerden söz etmeyeceğim, ama şehirlerdeki ve kırsal bölgelerdeki kapitalist sınıfa karşı alınan ve sömürücü sınıfların tasfiyesi sürecini daha da derinleştiren siyasi ve ekonomik önlemler üzerinde duracağım.

Savaş boyunca halkın sırtından büyük kârlar elde eden bütün sanayici ve tüccarlar için olağanüstü vergiler konuldu. Bu, gerçekte onların taşınır ve taşınmaz mallarının müsaderesine götüren köklü bir ekonomik önlemdi. Bunların çoğunluğu mahkemelere çıkarıldı ve hapsedildi, çünkü müsadere edilen mallar zorunlu kılınan vergi miktarını karşılamıyordu ve mahkeme kararı sadece davalının vergisini ödemeyi tamamladığı ve sakladığı altınları çıkardığı zaman yeniden inceleniyordu. **Bu, büyük önemi olan siyasi ve ekonomik bir önlemdi, çünkü bir sınıf olarak henüz tasfiye edilmeden kapitalist sınıfın önemli bir bölümünü yok ediyordu.**

Biz, olağanüstü vergileri haketmemiş ve esas olarak küçük ticaretle uğraşan tüccarları tasfiye politikası izlemedik. Ne var ki, onlar üzerinde de zamanın ekonomik ve siyasi koşullarıyla uygunluk içinde ve spekülasyon yapmalarını önlemek amacıyla sıkı bir denetim ve kısıtlama uyguladık. Sosyalist sektörün kurulması ve güçlendirilmesinin yanısıra, şehirlerdeki küçük çaplı üreticilerin sosyalist dönüşümünü sağlamak için mücadele ettik. Oportünist Seyfullah Maleşova "sosyalist sektör ve devlet özel sektöre mal ve kredi yardımı yapmalıdır. Sosyalist sektör özel sektör ile

rekabet etmelidir ve kapitalizmin sosyalizm ile barışçı bütünleşmesi bu yolla sağlanmalıdır" düşüncesinin savunuculuğunu yaparak bu doğru süreci çarpıtmaya çalıştı. **Onun anti-Marksist teorisi Parti tarafından red edildi, halk içinde teşhir edildi ve Seyfullah Maleşova Merkez Komitesi Siyasi Bürosu'ndan ve Partiden çıkarıldı.**

Bir süre sonra, savaş öncesi ve savaş döneminden arta kalan sanayi mallarının ticaretini yapan küçük ve orta tüccarların işyerleri boşaldı, dışardan mal alamadılar, çünkü dış ticaret ve toptan satış devlet tekeli altına alınmıştı; henüz kooperatifleşmemiş zanaatkâr sektörünün onlara mal sağlayacak bir durumu yoktu, **böylece, bir dizi boş çabadan sonra onların çoğu dükkanlarını kapatmak, ticareti bırakmak ve üretimde çalışmak zorunda kaldılar.**

Bu süre boyunca, sosyalist devlet sektörünün yanısıra halkın sosyalist denetimindeki tüketim kooperatifleri sektörü de her yerde kuruldu, zanaatkar kooperatifleri örgütlendi ve **böylece, sosyalist devlet sektörü ve kooperatiflerin işbirliğiyle mal dolaşımı alanındaki kapitalist unsurların ezici çoğunluğu tedrici olarak elimine edildiler. Böylece, 1955'te küçük ölçekli sanayi üretiminin, yerlerine zanaatkâr kooperatiflerinin konulmasıyla hemen tümüyle tasfiye edildiğini söyleyebiliriz. Artık ayakta kalması mümkün olmayan özel sektör ticareti çöktü ve yerini devlet ticareti ve tüketici kooperatiflerine bıraktı.** Ticaret yapmalarına izin verdiğimiz meyve, sebze ve et satan bir kaç küçük dükkan bile devletin kontrolündeki ticaret kollektiflerinde[4] örgütlendirildiler.

Şehirlerdeki sömürücü sınıfların tasfiyesi sürecinin gelişimi işte böyle oldu ve bunun bir sonucu olarak, siyasi ve ekonomik olarak yenilgiye uğratılan kapitalist unsurlar artık önceki gibi sömürücü bir sınıf oluşturmuyorlar. Bu yüzden ülkemizde sömürücü sınıfların artık varolmadıklarını söylüyoruz; çünkü onlar aslında tasfiye edilmiş bulunuyorlar, bu sınıfların yalnızca kalıntıları bulunmaktadır artık. Fakat, yedikleri darbelere karşın bu unsurlar hâlâ restorasyon düşleri görmeye devam etmekteler.

Bu süreç, kırsal bölgelerde nasıl gelişti?

Emekçi köylülüğümüz çok yurtseverdir ve ateşli bir devrimci ruha sahiptir. Ulusal Kurtuluş Savaşına geniş bir şekilde katıldı. Sadakatle bağlı olduğu Partinin çizgisine büyük güven duymuştu. İşçi sınıfıyla ittifaka bütün yüreğiyle katıldı ve katılıyor, bu ittifaka işçi sınıfının önderlik etmesi gerektiğini açıkça anlıyor ve bunu tereddütsüz kabul ediyor. O, proletarya diktatörlüğüne bağlıdır.

Bu şartlar altında eski gelenekleriyle devrimci köylülüğümüz, Partinin önderliği altında, zaferin kazanılmasında, ülkenin kurtuluşunda ve özellikle kırsal bölgede olmak üzere sosyalizmin inşasında belirleyici faktörlerden biri oldu.

Kurtuluştan sonraki yıllar içinde gerçekleştirilen Toprak Reformu üzerinde uzunca durmayacağım; bu reform, şehirlerdeki ve kırsal bölgelerdeki bey ve ağaların hem topraklarını ve hem de çiftlik hayvanlarını kamulaştırmış, bunları yoksul köylülere dağıtmış ve aynı zamanda, tarımda sosyalist sektörün kurulması için öncüller yaratmıştı.

Bu dönemde, son sömürücü sınıf ve Toprak

Reformuna karşı ve daha sonra tarımın kollektifleştirilmesine karşı sınıf direnişinin potansiyel destekleyicisi olan kulakların tümüyle siyasi tecriti ve ekonomik olarak kısıtlanması Partinin yönlendirmesine uygun olarak duraksamaksızın uygulandı. Toprak Reformu, kulak olmayan ama zenginleşme eğilimi içinde olan orta köylülülerin belirli kısımlarını da az çok sınırladı. Bununla birlikte, orta ve yoksul köylülüğün kulaklara karşı kollektifleştirmenin desteklenmesi temelindeki birliği başarıyla gerçekleştirildi. Parti, kırsal bölgelerde doğru bir siyasi ideolojik ve ekonomik farklılaştırma mücadelesi sürdürdü.

Tarımın kollektifleştirilmesi kırda bir kaç yıl süren büyük bir devrim hareketiydi. Bu, çeşitli evrelerden geçti ve köylüleri ikna ederek, herhangi bir zorlama veya şiddet olmaksızın çok yoğun ve sürekli bir siyasi çalışmayla ihtiyatlı bir biçimde uygulandı; sosyo-ekonomik koşulların en uygun olduğu bölgeler ve ovalar öncelikle ele alındı. Devletten önemli ekonomik yardım alan köylülere tarım kredileri verildi, toprak korunması ve sulama projeleri sağlandı. Bu yolla kollektifleştirme başarıyla tamamlandı. Toprak, doğrudan doğruya kamulaştırılmadı, Toprak Reformunun uygulanmasıyla büyük ölçekli toprak mülkiyeti lağvedildi, kırsal bölgelerdeki kapitalist gelişme çok büyük ölçüde kısıtlandı, kooperatifleştirme kiralamaya dayalı ara biçimler kullanılmadan doğrudan ve tümüyle sosyalist biçimler aracılığıyla yaratıldı.

Şehirlerdekine paralel olarak kırsal bölgelerdeki sınıf mücadelesi bu büyük süreç boyunca başarıyla sürdürüldü. Bu sınıf mücadelesi, kırsal bölgelerdeki sömürücü sınıf olarak kulakların tedricen tasfiyesine götürdü.

Kulakların tecriti ve tasfiyesini örnekleyen bazı rakamlar aşağıdadır:

Toprak Reformu yaklaşık 5000 kulağı, (kulak işletmeleri) mülksüzleştirdi. 1947 yılında hala yaklaşık 2000 kulak işletmesi vardı. Bu ekonomik birimler için konulan vergiler normalinden yüzde 50-100 daha fazlaydı, ek olarak diğer kısıtlamalar ve siyasi sınırlamalar vardı.

1950-1951 yılında yaklaşık 500 kulak ailesi kırsal bölgeleri terketti. 1955 yılında kulakların mülkiyetindeki toprak ülkenin toplam tarım topraklarının yüzde 1.7'sini oluşturuyordu, bu topraklardaki tahıl üretimi toplam üretimin yüzde 1.9'uydu, kulaklar 2200 öküz ve manda, 1900 inek, 20,000 koyun ve 457 keçiye sahiptiler.

1955'te 2000 kulak ailesinden 560'ından fazlasının hiç hayvanı yoktu ve bu toplamın yarısı işletme başına 2 ila 3 hektar toprağa ve en fazla 10 baş koyundan fazlasına sahip değildi.

1962 yılında toplam 2391 hektar toprağa, 1645 baş sığıra ve 12,432 koyun ve keçiye sahip **1326 kulak ailesi vardı. Onlar, toplam köylü ekonomisinin yüzde 0.7'sini oluşturuyordu. Sonraki yıllarda bu oran daha da azaltıldı.**

Sonuç olarak, kapitalist unsurlar kırsal bölgelerde de bir sınıf oluşturmuyor.

Kırsal bölgelerde devam eden ve edecek olan sınıf mücadelesi veya bu unsurlar arasında özellikle kulak kökenli gençlik arasında, onların yeniden eğitimi, dönüştürülmesi vs. için Partinin yaptığı yoğun siyasi çalışmadan sözetmeyeceğim.

Bu önemli mücadelenin bir sonucu olarak, 1960 yılında ülkemizdeki durum ve sınıf bileşimi şöyledir:

İşçi sınıfı..... % 22.5
Kooperatifçi köylülük.. ..... % 62.7
Aydınlar..... %13.6
Sömürücü sınıf kalıntıları..... %1.1
Ki, bunlar içinde

Kulaklar..... % 0.8
Şehirlerdeki spekülatörler..... %0. 3

1960 yılında sosyalist sektörün özgül ağırlığı
Milli gelir..... % 90
Toplam sanayi üretimi..... % 99
Toptan ticaret..... % 100
Perakende ticaret..... % 90
Toplam tarım üretimi..... % 80

Bunlar ülkemizdeki sınıfların durumuna ilişkin somut başarılardır ve böylece başlıca sömürücü sınıf olarak burjuva kapitalist sınıfın tasfiye edilmiş olduğunu görüyoruz. Ne var ki, bu sınıfın kalıntıları ve unsurları vardır. Bunlar fiziksel olarak tasfiye edilmediler ve bir sorun da çıkarmıyorlar. Bu unsurların başlarını kaldırmamaları, ama proleter devletinin yasalarına boyun eğmeleri ve düşmanca faaliyetlerinden vazgeçmeleri nasıl izah edilebilir? Onlar için herkes gibi çalışma ve yaşama olanakları yarattık, ancak uyanıklığımızı gevşetmedik ve gerektiği zaman yumruğumuzu tepelerine indiriyoruz; çocuklarına gelince, onları yeni bir ruhla eğitmeye özel bir dikkat gösteriyoruz.

Kitlelerin proletarya ideolojisiyle devrimci bir ruhla eğitimine, siyasi ve ideolojik mücadeleye, sınıf düşmanına karşı, kapitalist ve revizyonist idealist ideolojiye ve emperyalizme karşı mücadeleye olduğu kadar, kitlelerin kötü alışkanlıklara, boş inançlara ve küçük burjuva alışkanlıklara karşı her alan ve sektördeki eğitimine gelince, bunlar, Partinin ilk ilgi alanları, Partinin ve işçi sınıfının mücadelesinin başlıca amacı olması gereken büyük ve sürekli problemlerdir. Eğer Parti, kitlelerin başında olarak, bu büyük mücadeleyi bütün cephelerde sürdürmezse, o zaman düşman sınıflardan unsurların yeniden gruplaşmaları ve canlanmaları ve Sovyetler Birliği ve diğer revizyonist ülkelerdeki gibi yeni bir revizyonist sınıfın doğması, iktidarı alması ve ülkeyi sosyalist olmaktan çıkarıp kapitalist bir ülkeye dönüştürmesi tehlikesi doğar.

Bu nedenle Partimiz, sömürücü sınıflar tasfiye edilmiş olsalar da, eğer yan gelip yatılırsa ve yüksek bir devrimci tempoyla ilerlenmezse, her şey Marksizm-Leninizmin rehberliği altında yapılmazsa, sürekli ve kesintisiz sürdürülmesi gereken sınıf mücadelesi kesintiye uğratılırsa, sürekli güçlendirilmesi gereken proletarya diktatörlüğü zayıflatılırsa, halkla mümkün olduğu kadar yakın ve sıkı bağlar sürdürmek yerine ondan tecrit olunursa, emperyalizme, her türden revizyonizme ve burjuvazinin ve sermayenin bütün uşaklarına karşı sürekli, acımasız ve korkusuzca mücadele vermek yerine korkakça davranılırsa, işte o zaman burjuva ve revizyonist restorasyon tehlikesinin sürekli olarak varolacağına inanır.

Alışılagelmiş cesaret, yiğitlik ve olgunluğuyla Partimiz, doğru Marksizm-Leninizmin yolunu tutarlı bir biçimde izleyecektir.

Partimiz, Arnavutluk halkının başında emperyalizm, modern revizyonizm ve gericiliğe karşı ölüm-kalım mücadelesindeki büyük sorumluluğunun farkındadır. Onun kendi önüne koyduğu esas görev, devrimci ruhu her zaman yüksekte tutmak, kendisini her gün ideolojik ve siyasi olarak çelikleştirmek ve yeniden çelikleştirmek, saflarını temiz tutmak, kendisini çürümüş unsurlardan, tembellerden sadece konuşmakla yetinenlerden, kariyeristlerden ve iflah olmaz bürokratlardan aktif bir Parti içi mücadele ve her parti üyesinin faaliyetinin mücadele ve yaşam içinde gerçek ve olgusal bir biçimde doğrulanması yoluyla arındırmaktır.

SBKP içinde olan şey bizim Partimiz içinde asla olmayacaktır, çünkü Partimiz, bütün halkın, her talimatını ve doğru politikasını anlaması ve yaratıcı bir tarzda uygulaması için ve her gün her saat savaşta ve devrimdeymişçesine çalışması ve yaşamasını sağlamak amacıyla kitleler arasında derinliğine ve genişliğine yoğun bir siyasi ve ideolojik çalışmayı sürekli yapmaktadır ve yapacaktır. İç ve dış düşmanın her saldırısı ancak bu yolla ezilebilir. Ne kadar sofistike ve maskeli olursa olsun kapitalizmi restore etmeye

çalışan düşmanın her faaliyeti ancak bu yolla ve daha başından engellenebilir ve yenilgiye uğratılabilir. Partimizi ve halkımızı böyle bir mücadele için ve böyle bir mücadelede çelikleştirmek için mücadele ediyoruz. Eylemde ve düşüncede devrimci birlik içindeki uyanık halk ve Parti yenilmezdir.

Emperyalistler ve modern revizyonistler, Arnavutluk Emek Partisi'ni sadece bir vuruşta yutabilecekleri bir lokma olarak düşündüler. Ne var ki, O zaptedilemez ve yenilmez çelikten bir kale olduğunu gösterdi; çünkü onun Marksist-Leninist ideoloji ve siyaseti yenilmezdir, ve yenilmez, savaşçı, devrimci bir halk tarafından destekleniyor ve uygulanıyor.

Sovyetler Birliği ve diğer ülkelerdeki zaferlerinin rahatlığı içinde, Sovyet revizyonistlerinin başını çektiği modern revizyonistler gözümüzü boyamaya, yaltaklanmaya ve bizi aldatmaya çalıştılar, ama başarısızlığa uğradılar, bizden ağır darbeler aldılar ve kötü bir şekilde teşhir edildiler. Onlar maddi güçlerini hâlâ koruyorlar ve ona dayanarak çeşitli manevralar yapıyorlar, fakat sadece bizim ülkemizde değil, dünyanın bütün Marksist-Leninistleri ve bütün ilerici halkları üzerindeki moral ve siyasi etkilerini yitirdiler.

Modern revizyonistler kapitalist burjuvalardır ve yönettikleri devletlerini ve ülkelerini tümüyle burjuva kapitalist ülkelere ve devletlere dönüştürmektedirler. Ancak bir silahlı devrimin patlak vermesi bu ülkelerdeki kötüye gidişi durdurabilir ve tersine çevirebilir. Biz, komünist ve işçi hareketi içindeki bu anti-Marksist, anti-proleter kapitalist akımı tersine çevirmek için devrimci akıma yardım ediyoruz ve etmeliyiz de.

Biz, Kim İl Sung ve yoldaşlarının Sovyet modern revizyonizmine karşı belirli hatalı tutumlar takındığını düşünüyoruz ve Kore İşçi Partisi ve Kore halkı hesabına üzülerek söylemeliyiz ki, bu yolun değiştirilmemesi durumunda Kim İl Sung ve yoldaşları da tıpkı diğerleri gibi

modern revizyonistler olup çıkacaklardır. Gerçek acıdır ama çok geç olmadan söylenmelidir. Kim İl Sung ve Japonların, "kötü olan Kruşçev bertaraf edildi, oysa şimdi iktidarda olanların kendilerini düzeltecekleri konusunda umutlanmak için nedenler var ve böyle olmaları için onlara yardım etmenin bir yolu onlarla emperyalizme karşı birleşmektir."(5) şeklindeki teorileri, sorunu doğru olarak göremediklerini, artık gerçek sınıfsal analizler yapamadıklarını ve kuşkulu bir yola sürüklendiklerini gösteriyor.

Romanyalı yöneticilere gelince, onlar, gerçekte yakalarını kurtaramadıkları büyük korkunun etkisi altında oldukları için, "akıllı ve esnek" bir politika uyguladıklarını ileri sürerek orta bir yol tutmaya çalışan utangaç revizyonistlerdir. Romanyalılar Sovyetlerden, Bulgarlardan ve Macarlardan korkuyorlar ve kendilerini Tito ve emperyalizme bağlamalarının ve hatta uygun gördüklerinde bize gülümsemelerinin nedeni budur. Romanyalılar, kendi yollarını, "özel ve hakiki Marksist-Leninist" yol olarak adlandırıyorlar. Onlara göre, Sovyetlerin, Titocuların, Bulgarların, Kim İl Sung'un, Japonların ve diğer birçoklarının çizgisi hep "hakiki Marksist-Leninist" çizgilerdir.

Romanyalılar, Varşova Paktı'na karşı gürültü yapıyor ve kendilerinin "gözüpekçe bağımsız" olduklarını ilan ediyorlar. Bu, Tito'nun ve emperyalistlerin çizgisidir. Eğer Romanya, Varşova Paktı'nı terk etseydi bu iyi bir şey olurdu. Ama nereye giderdi? Bir düşmanın yatağından bir diğerinin yatağına giderdi. İster NATO, isterse Varşova Paktı olsun, ikisi de bizim için aynıdır. Bu paktlar bugünkü şekliyle kaldıkları sürece bizim için farketmez, çünkü ikisi de bize karşı mücadele ediyorlar. Hatta bu ikisi kaynaşıp tek bir pakt haline gelseler bile, bize karşı birleştikleri için hala düşmanlarımızdır. Diğer yandan, parçalanıp dağılsalar da bunu devrimin çıkarı için yapmazlar. O zaman Romanya yönetiminin bu yaygarasının amacı nedir? Sovyetler Birliği'ne "güçlü" olduklarını göstermek. Çünkü onlar Tito

ve emperyalistlerin yanındadırlar. Bunu bir yandan toprak iddialarını(6) kabul ettirmek, Sovyetler Birliği'ni zayıflatma çabalarının bir ödülü olarak emperyalistlerden para almak için, bir yandan da Sovyetlerin yapabileceği bir saldırıdan önce Romanya'nın kapitalist dönüşümünü gerçekleştirmek için yapıyorlar. Onlar, Çin kartını sadece bu siyasi çıkarları için ve emperyalistlerin politikasına ve genel stratejisine zarar vermeyecek ölçüler içinde oynuyorlar.

Romanyalılar bize de gülümsüyorlar, beni çeşitli bakanları ve parti görevlilerini tatil için davet ettiler, Varşova Paktı toplantısına özel olarak davet ettiler ve benzer saçmalıklar. Böyle lokmaları yutmayız. Onlara, açıkça, bu manevralarının bir yere varamayacağını anlamaları gerektiğine ilişkin yanıt vereceğiz.

Her renkten modern revizyonistler, sadece aldıkları darbelerden sakınmak ve daha güçlülerine meydan vermemek için değil, aynı zamanda "demokratik" veya diplomatik bir girişimde bulunarak, orada burada gülümsemeler dağıtarak, "birşeyler oluyor, havada bir şeyler var" izlenimini yaratmak için de her türden manevra yapıyorlar. Bunlar, bir şeylerin iyi gitmediğini gizlemek için yapılan modası geçmiş bir burjuva diplomasisinin çeşitli biçimleriydi ve yeni kılıflar altında yeni koşullara uyarlanarak yapılıyor. Bu uşaklar elinizi,yarın ısırmak için bugün öpmeye hazırdırlar. Ne var ki, bırakalım ısırmayı, elimizi öpmelerine bile izin vermeyeceğiz! Onlar, kendilerini ezecek ve yenilgiye uğratacak doğru ve kararlı tutumlarımızdan dehşete düşüyorlar. **Bu Marksist-Leninist politikayı sürekli, kararlı ve devrimci bir yöntemle izlemek, sınıf mücadelesini uluslararası arenada sürdürmek,** kapitalizmin her türlü maske ve kılık altında dünya hakimiyetini sağlamak için sosyalist ülkelere karşı kurulan emperyalist -revizyonist ittifakı yenmek anlamına gelir.

Varşova Paktı toplantısının, bizim için revizyonistleri teşhir etmeye hizmet edecek başka herhangi bir şeyin

ötesinde bir yararı yoktur.

Revizyonist klikler arasında giderek derinleşen çelişkiler, emperyalist satranç oyununun ve çeşitli emperyalist ve revizyonistler arasında yeni köprüler kurma, yıkma ve tekrar kurma sürecinin parçasıdır. Onlar arasındaki yeni bir bütünleşme süreci, onların parçalanma süreciyle birlikte gelişiyor.

Avrupa'da, kapitalist Fransa, kendi çıkarları gereği, Büyük Britanya ve özellikle Bonn'u ABD'den ayırmak ve kendi yanına çekmek için baskı yaparak Amerikan hegemonyasına karşı mücadele ediyor. Onun taktiği şudur: Yalnızca ABD ve Bonn'a karşı değil, aynı zamanda Doğu Avrupa'nın revizyonist ülkelerine sızmak için de bir şantaj aracı olarak kullanmak amacıyla Sovyetler Birliği ile mümkün olduğunca yakınlaşmak.

Sovyetler Birliği de kendi payına, ABD ile olan büyük ortak çıkarlarını korurken, Fransa kartını kullanarak Alman sorununun ve Vietnam'ın teslim olması yoluyla ABD'nin Asya'daki görünüşünü ve prestijini kurtaracak şekilde Vietnam sorununun oportünist bir çözümü için şantaj yapıyor. Sovyetler Birliği, ABD ile birlikte yeni koşullarda Çin'i siyasi ve askeri olarak kuşatmayı ve Kuzey Kore'nin de kuşatılmasını başarmayı amaçlamaktadır. Vietnam'ın teslim olmasına ilişkin sahte bir iyimserlikten ciddi şekilde etkilenen ABD ve Sovyetler Birliği, bunu, "barış içinde bir arada yaşamanın ve Sovyetler Birliği ile Johnson'ın barış politikasının büyük bir zaferi" olarak ilan etme fırsatını kaçırmayacaklardır.

Dünyada ve özellikle Avrupa'daki bütün bu siyasi gelişmelerin sessiz bir şekilde, çeşitli emperyalistler ve revizyonistler arasında keskin çelişkiler olmadan yaşanmayacağı düşüncesindeyiz. Bununla birlikte, bu çelişkiler farklı eğilimler taşıyan klikler arasındaki diğer çelişkilere, bu kliklerle biçimlenmekte olan Marksist-Leninist partiler, gruplar ve devrimciler arasındaki çelişkilere, revizyonist kliklerle onların iktidarda oldukları

ülkelerin halkları arasındaki çelişkilere yol açacaklardır.

Gerçek şu ki, revizyonist ülkelerin parçalanma süreci, halk arasında iktidardaki klikler aleyhine siyasi bir kaos yaratmakla kalmadı; aynı zamanda sanayi, tarım, genel ekonomi, iaşe sistemi vs. içinde de sorunlar doğurdu.

Tito, ABD ve diğerlerinin sağladığı milyarlara[7] rağmen ülkeyi ekonomik kaos içine soktu. Sosyalist tarımlarını kapitalist tarıma dönüştüren (Yugoslavya hiçbir zaman sosyalist bir tarım yaratmadı) diğer revizyonist ülkeler siyasi ve ekonomik güçlükler ve muhalefetle karşı karşıyadır. Kooperatiflerin lağvedilmesi ve onların kulak mülkiyetine dönüştürülmeleri tarımın yozlaşmasına, spekülasyon ve yoksullaşmaya ve bununla birlikte toplu bir direniş dalgasının doğmasına neden oldu.

Revizyonist klikler, sanayide ve genel olarak ekonomide sosyalist devlet mülkiyetini kapitalist grupların Titocu modelde mülkiyetine ya da onun benzerlerine dönüştürmeye başladılar. Titocu ekonomiye bakarak, bu modeli izleyebilmek için umutlarını ABD yardımına bağlayan diğer revizyonist ülkelerde neler olduğunu ve olacağını öngörebiliriz. Amerikalılar Titocuları cömertçe finanse ettiler ve amaçlarına ulaştılar. Yugoslav halkının şimdi dayanacak gücü kalmadı ve bu, çelişkileri ve onların direnişlerini şiddetlendirecektir; ama, Amerikalılar, kendilerini iki ateş arasında, emperyalistler ve kendi halkları arasında bulan diğer revizyonist kliklere karşı daha eli sıkı ve acımasız olacaktır. Bu çelişki giderek belirginleşecektir.

Revizyonistlerin iktidarda olduğu bu ülkelerde Marksist-Leninist komünist partileri kurulması belirleyici bir rol oynayacaktır, bu nedenle yeni ve kardeş Marksist-Leninist partilere ne pahasına olursa olsun yardım etmeliyiz ve bu, bizim başlıca enternasyonalist, devrimci görevimizdir.

Sovyetler Birliği, Polonya, Çekoslovakya, Alman Demokratik Cumhuriyeti, Macaristan, Yugoslavya, Bulgaristan, Romanya, Moğolistan vb. gibi ülkelerde

kendisini Marksist söylemle gizleyen ve karşı-devrimle iktidarı ele geçiren yeni burjuvazinin yeni bir devrimden başka bir araçla yıkılamayacağını düşünüyoruz. Modern revizyonistler devrimi silahla ezmekte kararlıdırlar; bu nedenle, özellikle bu ülkelerde gerçek Marksist-Leninist partiler devrime hazırlanmak ve önderlik etmek için kurulmalıdırlar. Proletarya devrimi öğretisine hakim ve emperyalizme ve modern revizyonizme karşı mücadele konusunda berraklığa ve geçmişin ve bugünün devrimci mücadele tecrübesine sahip ve emperyalizme ve modern revizyonizme karşı mücadele eden böylesi partiler olmaksızın devrim başarıyla yürütülemez. Devrimin, onu sonuna kadar götürecek tecrübeli, çelikleşmiş ve kararlı bir önderliğe ihtiyacı vardır.

Elbette ki biz devrim ihraç etmiyoruz ve devrimi başlatmaları için kimseye emir vermiyoruz. Ne de bu ülkelerdeki devrimi silahlı bir müdahaleyle desteklemek görevimizdir. Bu bizim için açıktır.

Ne var ki, bütün ülkelerde ve öncelikle revizyonist ülkelerde proleter devrimine yardım etmek gibi asli bir görevimiz vardır. Her türden yardımımızın amacı ve temelinde, ABD'nin başını çektiği emperyalizme ve Sovyet revizyonistlerinin[9] başını çektiği modern revizyonizme karşı sert ve uzlaşmaz mücadele olmalıdır. Dünyanın bütün Marksist-Leninistlerinin, kurulan ve kurulmakta olan yeni Marksist-Leninist parti ve grupların siyasi ve ideolojik yardımımıza büyük ihtiyaçları vardır. Amerikan emperyalistleri ve Sovyet revizyonistleri, aralarında giderek keskinleşmekte olan çelişkilere bakmaksızın özdeş bir strateji ve ortak taktiklerle çalışıyorlar. Onlar bize ve diğer barışsever halklara karşı savaş için hazırlanıyorlar, ülkelerimizde karşı-devrimi hazırlamak ve dünyanın her yerindeki proleter devriminin kurmaylarını tasfiye etmek için her cepheden ve her araçla mücadele ediyorlar. Onların,

"içişlerine karışmama, başkalarının bağımsızlığına saygı ve onu savunma" sözleri boş sloganlardan ve demagojiden başka bir şey değildir ve diğerleri gibi bunlar, da komplo ve darbelerini ve diğer ülke ve partilere müdahalelerini gizlemek için kullandıkları aldatmacalardır. Diğer yandan, siyasi ve ideolojik ahlak dersleri vermeye meraklı modern revizyonistler, devrim için sağladığımız doğru, etkili ve güçlü Marksist-Leninist desteği onların içişlerine bir müdahale olarak tanımlamaya çalışıyorlar.

Her şeyden önce, kendi parti ve devletlerimizin ve dünyanın bütün Marksist-Leninist partilerinin ne yapması gerekiyor? Siyasi, ideolojik, ekonomik ve moral yönden tümüyle silahlanmamız ve emperyalistlere ve modern revizyonistlere karşı zafere kadar mücadelemizi devam ettirmemiz, siyasi, ideolojik ve ekonomik mücadelemizi sürdürmemiz ve eğer gerekiyorsa ülkemizi ve devrimin zaferini savunmak için silahlı bir mücadeleye bile girişmemiz gerektiği düşüncesindeyiz.

Bu ölüm kalım mücadelesine hazırlanmanın bir yönü başarılı hazırlık ve dünyanın bütün devrimcilerine ve özellikle revizyonist ülkelerdeki devrime vermemiz gereken yardımdır. Bunun yanısıra, Asya, Afrika, Avustralya ve Latin Amerika ülkelerindeki Marksist-Leninist parti ve gruplara ve savaşan halklara vermemiz gereken dev boyutlu, cömert ve çok yönlü yardımı kesinlikle azaltmamalıyız. Önemli sorunlardan birisi budur, ama Sovyetler Birliği ve diğer revizyonist ülkelerdeki devrimin hazırlanması ve patlak vermesi de diğer önemli bir sorundur...

Bu yardımın nasıl örgütleneceğine, modern revizyonizme karşı dünya ölçeğinde daha da yoğunlaşmış olarak bu mücadelenin nasıl sürdürüleceğine gelince, Partimiz doğrudan veya basın yoluyla bazı düşüncelerini Partinize iletti. Elbette bunlar gerektiği kadar tam ve her zaman kesin değildir, ama biz, partilerimizin bu önemli ve

ivedi sorunu derinlemesine incelemesi ve ortaya çıkan yeni durumlar ve olgular temelinde bir karara varması gerektiğine ilişkin düşüncemizde hala ısrarlıyız.

Modern revizyonistler, bir çok "teori" uydurarak ve kendilerinin sonu demek olan uluslararası proletaryanın Marksist-Leninist birliğine karşı savaşmak için ellerinden gelen her şeyi yaparak aktif olarak çalışıyorlar. Kruşçevcilerden Romanyalılara kadar hepsi de yerine revizyonist hegemonyalarını geçirmek için büyük uluslararası Marksist-Leninist birlik düşüncesini gözden düşürdüler. **Bu nedenle biz, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ve uluslararası proletaryanın çelikten birliğinin büyük bayrağını yükseltmeli ve revizyonist hegemonyanın tümünü ezmeliyiz.**

Yapıtları, Cilt 33

DİPNOTLAR

1- Çu En-lay 24-28 Haziran 1966'da Arnavutluk'u ziyaret etti.

2- Marksist-Leninist parti ve gruplar, "büyük bir Marksist-Leninist parti" olarak ÇKP'ne ve "büyük bir sosyalist ülke" olarak Çin'in desteğine büyük umut bağladılar. Fakat onlar hayal kırıklığına uğradılar. Buna ilişkin olarak Enver Hoca bir Çin heyetiyle konuşurken şunları vurguladı: "... Marksist-Leninist birliğimizin daha da çelikleşmesi ve ortak düşmanlarımıza karşı birleşik faaliyetimizin güçlenmesi için dünya Marksist-Leninist hareketiyle daha somut ve etkili bağlar kurmak için adımlar atmak ilk olarak bizim, büyük bir parti olarak partinizin ve bizim Partimizin görevidir." (**"Çin Üzerine Düşünceler"** c.1, s. 305, Tiran 1979, İngilizce basım)

ÇKP Merkez Komitesi Dış ilişkiler bölümünün o zamanki direktörü Gen Biao 1973'te Partimizden yoldaşlarla yaptığı bir

görüşmede şunları söyledi: "Çin, Marksist-Leninist partilerin kurulmasını uygun bulmuyor ve bu partilerin temsilcilerinin Çin'e gelmesini istemiyor" (Enver Hoca, **"Emperyalizm ve Devrim"** s. 442 Tiran 1979, İngilizce basım)

3- Mao Zedung'un 1956'da ÇKP 8. Kongresi sırasında Enver Hoca yoldaşa ifade ettiği Çin'in Titoculuk ve Stalin hakkındaki hatalı görüşleri ima ediliyor. (Bkz. Enver Hoca, **"Kruşçevciler"**, (Anılar) s. 241-43, Tiran 1980, İngilizce basım)

4- Bunlar, 1958 yılında devletin özel mülkiyet üzerindeki denetimini güçlendirmek ve bunları devlet sektörü içine almak amacıyla gerekli koşulları yaratmak için kuruldular. 1968'de lağvedildiler.

5- Bu görüşü Çin'li liderler de ifade ettiler. Bizzat Çu En-lay, 31 Aralık-9 Ocak 1964'de yaptığı bir ziyarette bu görüşü Partimize ifade etti ve Liu Şao-şi Pekin'de bir Arnavutluk heyetine aynı şeyleri söyledi. (Bkz. **"Çin Üzerine Düşünceler"** c.1, s. 116-24, Tiran 1979, İngilizce basım)

6- Bu konuşmadan iki yıl önce Enver Hoca bu sorun üzerine yazmıştı: "Çu En-lay Romenleri Sovyetler Birliği'nden toprak talep etmeleri için kışkırtarak büyük bir hata yapıyor ... Kruşçev'e bizi şovenist olarak suçlamak için bir silah verecek olan böyle problemleri çıkarmanın ne yeri , ne zamanıdır. Kruşçev'e karşı siyasi ve ideolojik mücadele toprak iddiaları gibi nazik sorunlarla saptırılmamalıdır." (**"Çin Üzerine Düşünceler"**c.1, s. 74, Tiran 1979, İngilizce basım)

7- Yugoslavya'nın 1981'e kadar olan borç toplamı 20.1 milyar dolardı. (Tanjug, 26 Haziran 1982)

8- ÇKP revizyonistlere derhal ve açıkça karşı çıkmadı. Enver Hoca yoldaş Nisan 1962'den önce şunları yazmıştı: "Devrimci komünistler Çin'in Kruşçevci revizyonizme açıkça karşı çıkmasını bekliyorlar". Ama Sovyet ve Yugoslav revizyonizmine açık bir tutum aldığında bile ÇKP, çizgisinde belirgin oportünist dalgalanmalar sergiledi ve işi onlarla uzlaşma aramaya kadar vardırdı. (Bkz. **"Çin Üzerine Düşünceler"**, c.1, s. 7, Tiran 1979, İngilizce basım).

"Proletaryanın zaferini hazırlamanın vazgeçilmez koşullarından biri, bu sınıf kapitalizm koşulları altında etkinlik gösterdiği sürece kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak olan oportünizme, reformizme, sosyal-şovenizme ve bu türden burjuva eğilimlere karşı uzun süreli, kararlı ve amansız savaşımdır. Bu savaşım olmadan, işçi hareketi içindeki oportünizme karşı tam bir zafer kazanmadan proleter diktatörlüğünün sözü bile edilemez." **(Lenin)**

CYL0016
LENİNİST PARTİ VE KADROLAR
400000